Sfânta cuvioasă Sinclitichia

(s.v. 5 ianuarie / s.n. 18 ianuarie)

Materiale despre Sfânta cuvioasă Sinclitichia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Sinclitichia%20(5%20ian)%20

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sinclitichia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sinclitichia

***

Sfânta cuvioasă Sinclitichia, de neam mare şi cu temere de Dumnezeu, originară din Alexandria nedorind să se căsătorească, a fugit din lume, nevoindu-se cu postul şi rugăciunea. La bătrâneţe a fost încercată cu boli, dar cu răbdare şi încredere în Dumnezeu le-a biruit.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (ianuarie), ziua a cincea - Înainte prăznuirea Botezului Domnului. Şi cuvioasa Singlitichia (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Sinclitichia 32
Acatistul Sfintei Sinclitichia 39
Paraclisul Sfintei cuvioase Sinclitichia - 5 ianuarie 50
Imnografie 65
Viețile Sfinților - Viața maicii noastre Sinclitichia 66
Sfânta Singlitichia - drumul spre sfințenie 94
Sinaxar - Pomenirea Sfintei Sinclitichia 96
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinții mucenici Teopempt şi Teonas; Sfânta cuvioasă Sinclitichia (Ajunul Botezului Domnului. Post) 97
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mucenici Teopempt şi Teonas; Sfânta cuvioasă Singlitichia (Ajunul Botezului Domnului. Post) 99
Proloagele din 5 ianuarie 100
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Sinclitichia 106
Cântare de laudă la Sfintele Apolinaria şi Sinclitichia 107
Arhim. Harálambos D. Vasilópoulos - Sinaxar - Cuvioasa Singlitichia 108
Despre deşertăciunea celor prezente şi veselia din Ceruri 112
Bucuria este ceva rar, dar asta nu înseamnă că este şi ceva mare 113
Icoane 115

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

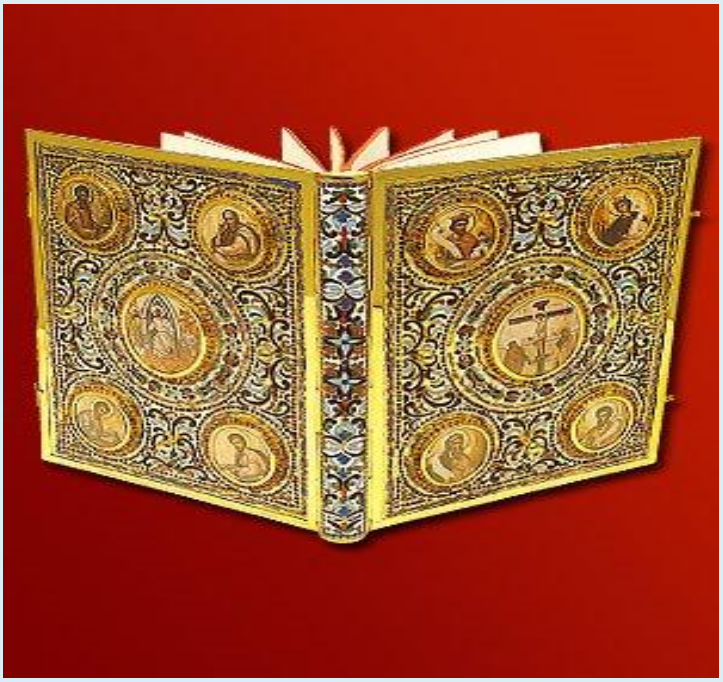

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.
37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

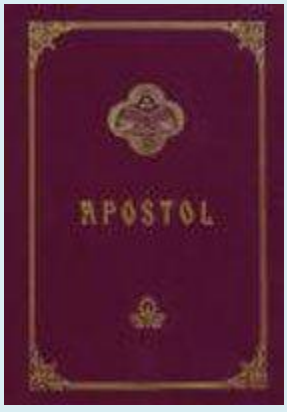

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

I Corinteni 9, 19-27

19. Căci, deşi sunt liber faţă de toţi, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulţi;

20. Cu iudeii am fost ca un iudeu, ca să dobândesc pe iudei; cu cei de sub lege, ca unul de sub lege, deşi eu nu sunt sub lege, ca să dobândesc pe cei de sub lege;
21. Cu cei ce n-au Legea, m-am făcut ca unul fără lege, deşi nu sunt fără Legea lui Dumnezeu, ci având Legea lui Hristos, ca să dobândesc pe cei ce n-au Legea;
22. Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să mântuiesc pe unii.
23. Dar toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaş la ea.
24. Nu ştiţi voi că acei care aleargă în stadion, toţi aleargă, dar numai unul ia premiul? Alergaţi aşa ca să-l luaţi.
25. Şi oricine se luptă se înfrânează de la toate. Şi aceia, ca să ia o cunună stricăcioasă, iar noi, nestricăcioasă.
26. Eu, deci, aşa alerg, nu ca la întâmplare. Aşa mă lupt, nu ca lovind în aer,
27.Ci îmi chinuiesc trupul meu şi îl supun robiei; ca nu cumva, altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic.

În această lună (ianuarie), ziua a cincea - Înainte prăznuirea Botezului Domnului. Şi cuvioasa Singlitichia (Minei)

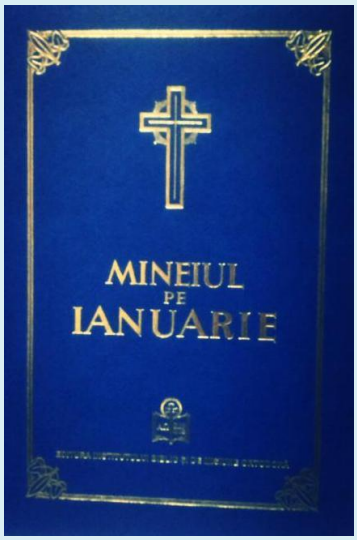

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** (Sfinţilor mucenici Teopempt şi Teona) pe 6, glas 4:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Teona şi pe Teopempt înţelepţii să-i lăudăm; că învăţăturilor lui Hristos plecându-se, şi toată închinăciunea cea necuvioasă arătat stricând, cea sfântă şi cinstită cu îndrăzneală a mărturisit, pe unul Domnul şi Dumnezeu înaintea feţei tiranilor, cu bună nădejde cinstind şi încununându-se de sus.

Viaţa cea râvnitoare de cele de jos, şi pofta desfătării, şi strălucirea cea înflorită, lăsându-o ca trecătoare măriţilor, de Hristos v-aţi lipit, cu podoaba Lui cea frumoasă aprinzându-vă, şi v-aţi adus ca nişte dulci mirositori trandafiri şi cu cununa nestricatei Împărăţii, prin dumnezeiască cuviinţă v-aţi încununat.

Cei ce aţi urât lumea, mai presus de lume v-aţi arătat şi în Biserica celor întâi născuţi v-aţi împreunat, şi împreună cu îngerii cântaţi, cântare nestricăcioasă, înaintea lui Dumnezeu stând împreună, şi înşelăciunea idolilor cea fărădelege stricând, nebunia muncitorilor, mucenicește aţi defăimat.

Alte **Stihiri** ale cuvioasei, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că

nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

De mărirea părinţilor dorind cu adevărat, mărirea cea nestricăcioasă o ai iubit. Pentru aceasta depărtându-te de desfătări, trupul tău la toate durerile ţi-ai dat, şi acum ai luat răsplătirile durerilor, împreună cu Hristos împărăţind.

Cela ce pe Iov l-a lăsat celui ce l-a cerut, şi tu vrând să te lămureşti ca nişte aur, ţi-ai lăsat trupul tău să pătimească de silnicia celui rău. Pentru aceasta ruşinând tu pe ispititorul prin răbdarea neputinţelor, cu cununa biruinţei te-ai încununat.

Frumoasă podoaba Mirelui Hristos poftind, şi a te face mireasă lui tu voind, cu toate felurile bunătăţilor prin durerile sihăstriei, pe tine te-ai împodobit. Pentru aceasta acum cu Dânsul, împărăţeşti întru cămara Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glas 6*

Găteşte-te Iordane râule, că iată vine Hristos Dumnezeu să se boteze de la Ioan ca să sfărâme cu Dumnezeirea capetele balaurilor cele nevăzute în apele tale. Bucură-te, pustiul Iordanului. Munţilor săltaţi cu veselie, că vine veşnica Viaţă să cheme pe Adam, glasul Strigătorului strigă, o Ioane Mergătorule înainte: Gătiţi căile Domnului, şi cărările Lui drepte să le faceţi.

La Stihoavnă

Stihirile glas 6:

Podobie: A treia zi ai înviat Hristoase...

Pământule şi cele pământeşti săltaţi şi vă bucuraţi! Izvorul desfătării în râu Se botează, uscând curgerea răutăţii, şi izvorăşte dumnezeiască iertare.

Stih: Pentru aceasta îmi voi aduce aminte de Tine din pământul Iordanului şi al Ermonului din munte mic.

Dătător de lumină fiind Iisus, netrebuindu-i să Se boteze cu trupul, intră în râurile Iordanului vrând să lumineze pe cei ce erau întru întuneric, prin credinţă cu osârdie să-L întâmpinăm pe El.

Stih: Văzutu-Te-au apele Dumnezeule, văzutu-Te-au apele şi s-au spăimântat.

Purtând chip de rob, mergi să Te botezi Hristoase de la rob, în râurile Iordanului, mântuindu-ne din robia păcatului celui de demult şi sfinţindu-ne şi luminându-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glas 6*

Să se veselească pustiul Iordanului, şi să înflorească ca crinul; că glasul celui ce strigă s-a auzit într-însul: Gătiţi calea Domnului. Că Cel ce a pus munţii cu măsură şi văile cu cumpăna, Cel ce toate le umple ca un Dumnezeu, Se botează de la slugă. Început-a a sărăci Cel ce dăruieşte daruri bogate. Auzit-a Eva: Întru scârbe vei naşte fii. Iar acum a auzit Fecioara: Bucură-te, cea plină de dar, Domnul este cu tine, cel ce are mare milă.

Troparul mucenicilor, glas 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Troparul cuvioasei, glas 8: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Singlitichia, duhul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a înainte prăznuirii, glas 4*

Întorsu-s-a oarecând râul Iordanului prin cojocul lui Elisei, înălţându-se Ilie; şi s-a despărţit apele într-o parte şi într-alta, şi i s-a făcut lui calea uscată ceea ce era udă, spre chipul Botezului cu adevărat. Prin carele noi curgerea vieţii cea trecătoare o trecem, Hristos s-a arătat la Iordan, să sfinţească apele.

La Paverniciţă

Cântăm Canonul, Irmosul de două ori, iar Troparele pe 6, şi pe urmă, iarăşi Irmosul într-amândouă stranele.

Cântarea 1-a, glas 6

Irmos: Pe Cela ce a acoperit cu valul mării oarecând, pe gonaciul tiran, râurile Iordanului Îl ţin şi Îl acoperă, a mea curăţire acum curăţind omeneşte, că cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.***

Doamne Dumnezeul meu, laudă de luminare şi cântare de prăznuire înainte voi cânta Ție, Celui ce cu dumnezeieşti arătări în taină m-ai înnoit pe mine şi la dumnezeiască luminare m-ai ridicat.

Sus pe Tine fiind mai înainte de veci, şi jos de curând arătat, cele mai presus de lume şi cele de pe pământ văzându-te Mântuitorule s-au spăimântat, şi au lăudat cea mai presus de cuvânt a Ta micşorare.

Ca să umpli de slava Ta toate, pe Tine însuţi Te-ai micşorat până şi la chip de slugă, şi acum sub palma slugii îţi pleci capul ca o slugă, mie înnoire şi curăţire dăruindu-mi.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe Tine Cela ce ai întemeiat pe ape tot pământul fără de ţinere, făptura văzându-Te cu trupul ascuns în ape, de multă spaimă s-a cuprins, strigând: Nu este Sfânt fără numai Tu, Doamne.

Chipurile dumnezeieştii tale arătări mai înainte prin prooroci le-ai arătat, iar acum cele ascunse prin lucruri cunoscute le-ai făcut, arătând oamenilor tainele astăzi, dându-le înnoirea naşterii de-a doua.

Tins-a Iordanul apele ca nişte spate cu cutremur, a primi pe Ziditorul, cel ce S-a botezat trupeşte, şi pe toţi i-a sfinţit, strigând: Nu este Sfânt afară de Tine, Doamne, Iubitorule de oameni.

Mare ajutor spre mântuire a dat Hristos, Botezul, celor ce cunosc dumnezeiască strălucirea Lui, celor ce cântă cu veselie: Nu este Sfânt afară de Tine, Doamne, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venirea Ta cea către Botez, mai înainte văzându-o Avacum, spăimântându-se a strigat: La mare, caii tăi ai adus Mântuitorule, ape multe tulburând.

Arătându-Te cu trupul, s-a sfinţit pământul, apele s-au binecuvântat, Cerul s-a luminat, iar neamul omenesc de amară tirania vrăjmaşului s-a izbăvit.

După dumnezeiescul cuvânt acum Mergătorul înainte din pustie merge la Iordan, zicând: Pocăiţi-vă, apropiatu-s-a Împărăţia Cerurilor, chemând pe toţi la dumnezeiasca slavă.

Cela ce a întors de demult marea în uscat, şi izvoare din piatră a izvorât, curăţire de greşeli acum face, în râul Iordanului cu focul Duhului.

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina cea neînserată a dumnezeieştii arătării Tale Hristoase, celei ce s-a făcut spre noi pentru milostivire, Isaia văzându-o, de noapte mânecând a strigat: Cei luminaţi, veniţi de vă spălaţi cu apă dumnezeiască şi cu Duhul adevărului, şi sufletul şi trupul vă curăţiţi.

Înnoieşti pe pământeni, nou Adam făcându-te Ziditorule! Cu foc şi cu Duh, şi cu apă, străină a doua naştere săvârşind şi înnoire minunată, fără sfârâmare şi fără topituri, cu Botezul cel de Dumnezeu lucrat înnoindu-i.

Prin Duh înnoieşti sufletele, şi prin apă sfinţeşti trupul cel alcătuit, a doua oară zidind pe omul cel vieţuitor, că celui de două feluri, deodată rodind leacuri de folos, cu înţeleaptă purtare de grijă îi aduci, ca un Doctor al trupurilor şi al sufletelor.

Din cea Curată ieşind Cela ce Te-ai născut din Tatăl mai înainte de veci; la cel din cea stearpă ai venit, cerând ca un om Botez. Dar din apă cu taină prin Duhul ai făcut Mântuitorule, Biserica mult-roditoare, ceea ce era fără de fii mai înainte.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cuprins a fost de frică, dar nu s-a oprit dumnezeiescul Botezător. Că măcar că s-a şi sfiit a se apropia iarba de foc, dar auzind: Lasă acum, a alergat, plinind porunca ca o slugă. Şi dumnezeiescul glas a auzit de sus, mărturisind pe Fiul cel mai înainte de veci.

Scrisu-Te-ai, dar nu Te-ai supus rob, poruncilor Cezarului plecându-Te. Că măcar de Te-ai şi plecat de bunăvoie, mângâiere nouă celor din robie dându-ne, şi ai dat dajdie de drahmă; dar pe noi cei vânduţi de demult legii păcatului ne-ai izbăvit acum, şi moştenirii fieşti ne-ai învrednicit.

Împărăţeşti dar nu lumeşte, Cel ce din fire eşti Împărat; că măcar că şi din seminţia lui David după trup născându-Te, scaunul împărăţiei lui Mântuitorule ai luat, dar veşnică stăpânie ai, împărăţind cu Tatăl mai înainte de veci pururea, şi în veci cu Duhul.

Stăpânitorul lumii s-a numit şi împărat, şi celor din ape de demult; dar se sugrumă cu a Ta curăţire, şi se surpă în mare ca şi legheonul oarecând; iar fa-

cerea mâinilor Tale cea robită de demult, Mântuitorule, prin puternică mâna Ta izbăvirii o ai învrednicit.

Cântarea a 7-a

Irmos: Negrăită minune! Cela ce a izbăvit în cuptor pe cuvioşii tineri din văpaie, îşi pleacă creştetul şi cere Botez de la slugă, curăţind pe cei ce strigă: Mântuitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Tăiatu-s-a râul Iordanului oarecând cu cojocul, mai înainte închipuind Botezul Tău, prin care se rupe haina patimilor, şi îmbrăcămintea nestricăciunii singură se face celor ce strigă: Mântuitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Fericit este râul că întru sine primind pe Făcătorul botezându-Se, s-a arătat izvor de apă de viaţă purtătoare, spre mântuirea noastră, celor ce cântăm: Mântuitorule Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Dumnezeiasca omorâre cu însemnare închipuind, cufundarea în apă de trei ori, întru Botez ne îngropăm împreună cu Hristos, scularii celei de a treia zi împărtăşindu-ne, şi strigând lui Hristos: Bine eşti cuvântat.

Un dar al Tatălui şi al Fiului şi al Duhului se săvârşeşte, pe cei ce poftesc cu credinţă darul dumnezeiescului Botez, care au luat puterea moştenirii fieşti, ca să strige: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Spăimântează-te înfricoşându-te Cerule, şi să se clătească temeliile pământului; că iată cu apă Se acoperă, Cela ce a ars cu ape de demult jertfa celui drept cu prea slăvire. Pe carele tineri bine-l cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Vine Hristos, să dea mântuire tuturor credincioşilor prin Botez, că întru acesta pe Adam curăţeşte, pe cel căzut înalţă, pe tiranul cel ce l-a surpat îl ruşinează, cerurile deschide, pe Dumnezeiescul Duh îl pogoară, şi împărtăşirea nestricăciunii dăruieşte.

Încetat-a înşelăciunea vrăjmaşului, că glasul strigătorului în pustie strigă: Gătiţi calea Domnului, şi toate cărările Lui drepte le faceţi porunceşte, că valea cea smerită, adică firea omenească se înalţă; şi muntele şi dealul vrăjmaşilor se smereşte.

O, prea slăvite daruri! O, dumnezeiescul har şi nespusa dragoste! Că iată cu apă mă curăţeşte, cu foc mă luminează, şi cu Dumnezeiescul Duh mă săvârşeşte, Făcătorul şi Stăpânul acum în Iordan, îmbrăcându-Se în firea mea fără de păcat.

Cântarea a 9-a

Irmos: Nu tânguiţi în zadar, oamenii cei sugrumaţi cu lanţurile deznădăjduirii, şi vinovaţi răutăţilor, ci întru umilinţa sufletului, să venim la Cela ce curăţeşte pe toţi, ca la unul Cel curat, şi carele dă iertare prin Botez.

Întru străină naşterea Ta cea din Fecioară, întâi mai presus de fire, minunat Te-ai făcut Cuvinte al lui Dumnezeu, iar acum măreşti această taină mare făcându-o prea slăvită cu cinstită împărtăşire, scăldătoare de mulţi fii prin Dumnezeiescul Duh.

Pământul s-a sfinţit cu sfântă naşterea Ta, Cuvinte, spunând cerurile cu stelele slava Ta. Iar acum s-a binecuvântat firea apelor botezându-Te Tu cu trupul, şi neamul celor pământeşti s-a suit iarăşi la bun neamul cel dintâi.

Să se bucure tot pământul, Cerul să se veselească, lumea să plesnească cu mâinile, apele să sălteze, izvoarele şi iezerele, adâncurile, mările împreună să se bucure, că vine Hristos să curăţească pe Adam, şi să-l mântuiască cu dumnezeiescul Botez.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul înainte prăznuirii o dată şi al mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioasei.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin,*** *iar al înainte prăznuirii.*

După întâia Catismă, **Sedealna**, glas 1:

Podobie: Ceata îngerească să se...

Veseleşte-te râule Iordane, că întru tine Făcătorul tuturor vine de bună voie să ia Botez de la rob, ca un Milostiv. Bucură-te, dănţuieşte Adame şi strămoaşă Eva! Că a venit mântuirea tuturor Dumnezeu cel Preabun.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Izvorul dulceţii fiind Stăpânul, merge la curgerile râului să Se boteze, vrând să mă adape pe mine cu apele curăţirii, pe Carele văzându-L Ioan a strigat: Cum îmi voi tinde mâna mea pe creştetul Tău, de carele se cutremură toate.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glas 3:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Pe Cel necuprins carele a sărăcit cu trupul, şi vine la Botez ca să lucreze întrînsul a noastră înnoire, toţi să-L lăudăm ca pe Dumnezeu cel Multmilostiv, şi umilinţa Lui să o slăvim, strigând cu inimă mulţumitoare, mărire Hristoase arătării Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Cela ce ai îmbrăcat goliciunea lui Adam în haina măririi Milostive, vrei să Te goleşti cu trupul în râul Iordanului, o minune prea slăvită! Cum Te va sprijini apa Stăpâne Doamne? Pe Tine, Cel ce acoperi cu, ape cele mai pe deasupra, precum scrie. Lăudăm Iisuse Făcătorule de bine, toţi arătarea Ta.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoane trei - Al înainte prăznuirii cu Irmosul pe 6 şi al mucenicilor pe 4, şi al cuvioasei pe 4.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea 1-a, glas

Irmos: Din robia cea amară izbăvindu-se Israil, marea cea neumblată o a trecut ca pe uscat, pe vrăjmaşul văzându-l înecat, cântare lui Dumnezeu a cântat, ca unui Făcător de bine, celui ce a făcut minuni cu braţ înalt, că S-a prea slăvit.

Hristos vine la Botez. Hristos la Iordan merge. Hristos îngroapă cu ape acum păcatele noastre ca un Bun; cu veselie să-i cântăm Lui că S-a prea slăvit.

Să stropească veselindu-se norii veselie veşnică, Hristos Iisus merge, cu apele Iordanului să înece râurile păcatelor, dăruind tuturor luminare.

Iată lumina se arată, iată curăţirea se iveşte, iată Mântuitorul stă de faţă, ca să strălucească celor din întuneric dumnezeieştile raze. Pe Acesta cu gânduri curate bucurându-ne să-L primim.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Veniţi noroadelor sa cântăm...

Dorind să încununez cu cântări pomenirea ta, ţie îndrăznesc eu cel necântăreţ, şi cu totul necurat; ci dă-mi mie cuvântul înţelepciunii şi al curăţiei, prin rugăciunile tale.

Ridicându-ţi tot gândul către dumnezeiasca înălţime, şi către noianul bunătăţilor; şi cunoscând ce lucru sunt desfătările cele de sus, te-ai depărtat de toate rudeniile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înălţându-ţi gândul către Dumnezeul Cel Preaînalt, trupul tău care era lipit către cele pământeşti, prin postiri, şi prin ostenelile l-ai uşurat, poftind strălucirea cea mare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rămânând ceea ce a fost, Cel ce S-a întrupat din pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, ne-a dăruit nouă celor din ţărână, ceea ce am fost mai înainte, izbăvindu-ne din păcate.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi bogăţia lui, să se laude muritorul, ci întru credinţa Domnului, cu inimă curată strigând lui Hristos Dumnezeu, şi cântând pururea: Pe piatra poruncilor Tale întăreşte-mă Stăpâne.

Cela ce şade mai înainte de veci împreună cu Tatăl şi cu Duhul, acum mai pe urmă întrupându-Se din Fecioară precum ştie, Hristos merge la Botez, nemurire prin dumnezeiasca baie, tuturor dăruind.

Cu ape vrând să îngroape păcatele noastre, în râurile Iordanului pentru milostivirea milei, Hristos Dumnezeu merge. Şi iarăşi va să ne zideascâ prin Botez pe noi cei stricaţi.

Goliciunea cea de ruşine a strămoşului Adam acoperindu-o, Te goleşti de bunăvoie, şi cu curgerile Iordanului pe Tine însuţi Te acoperi, Cel ce cu apă acoperi cele mai pe deasupra, Hristoase unule mult Milostive.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Nicicum nu ţi-ai ferit trupul care se strujea neoprit de multe răni, afară din ostenelile sihăstriei, cu care se izgonea supărătorul.

Alesu-ţi-ai cuvioasă calea cea strâmtă, pricinuitoarea vieţii celei nestricate şi dumnezeieşti, defăimând calea cea largă, de care nimic nu este mai rău cu adevărat, la cel ce are minte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Floarea cea rumenă a feţei tale o ai lepădat cu topirea şi cu ostenelile înfrânării, şi aprinderea ochilor tăi ţi-ai stins, cu mulţimea lacrimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întrupându-se Cuvântul din tine Preacurată, şi vrând să spele trupul omenesc de întinăciune, prin pilda curăţirii neîntinatului trup, Se primeşte în ape.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Condac, al înainte-prăznuirii, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Hristoase curăţind mulţimea greşelilor tuturor cu îndurare, prin mila cea nemăsurată, mergi în apele Iordanului să Te botezi ca un om, cu haina slavei celei dintâi îmbrăcându-mă pe mine cel golit cumplit.

Sedealna cuvioasei, glas 5:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Osteneala postnicilor tu covârşindu-o, în ceruri te desfătezi, întru mai luminat lăcaş, şi de mai bună rază te-ai umplut. Pentru că bărbăteşte pe calea cea cu anevoie ai umblat, biruind acestea de aicea, şi îngerilor te-ai asemănat; şi acum slavei acelora eşti împărtăşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sedealna mucenicilor glas 1

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Ploaia cea mare merge, să Se boteze la râurile Iordanului cu trupul voind. Către carele dumnezeiescul Mergătorul înainte, spăimântându-se a grăit: Cum Te voi boteza pe Tine, Cela ce nicicum întinăciune nu ai? Cum îmi voi tinde dreapta pe capul Tău, de carele se cutremură toate.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a de demult Avacum cel minunat auzul Tău, Hristoase, şi cu frică a strigat: Dumnezeule de la amiază-zi vei veni, şi Cel Sfânt din munte umbros cu desime, ca să mântuieşti pe unşii Tăi: Slavă puterii Tale, Doamne.

Luaţi apa vieţii, că iată acum a venit Izvorul păcii cu adevărat, ca să usuce apele necredinţei cele tulburate, şi să izvorască luminare celor ce cântă lui: Slavă puterii Tale, Doamne.

Veseleşte-te pustie, toată firea omenească ceea ce erai mai înainte însetată. Acum S-a arătat izvorul desfătării, stricând seceta păcatului cu apele Iordanului. Căruia cu credinţă cântăm: Slavă puterii Tale, Doamne.

Glasul celui ce strigă după proorocie a răsunat în cugetele cele pustiite zicând: Gătiţi căi drepte lui Hristos, celui ce vine, ca prin Botez să ne curăţească pe noi cei învechiţi, dezlegând osândirea cea dintâi.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Fiind tu aleasă la frumuseţile trupului, te-ai făcut la mulţi pricină vederii tale, fără dobândire a lor. Pentru aceea însăţi tu stricându-ţi frumuseţea feţei, te-ai făcut părtaşă frumuseţii celei dumnezeieşti.

Ca Iov ai răbdat pătimirea trupului! Nu ai primit cuvânt de cererea sfârşitului, ci supunându-te vremii şi firii, te-ai mutat către lăcaşul cel dumnezeiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Osebitu-te-ai singură de rudenii şi de părinţi şi de bogăţie, alegând pe singur Hristos, bogăţia cea nefurată şi necheltuită, cu carele împreună te-ai făcut părtaşă slavei celei de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Naşterea ta cea fără stricăciune de om, pe Adam a mântuit din stricăciune că şi zămislirea s-a făcut mai presus de om, pentru aceea izbăveşte-mă Fecioară de stricăciunea răutăţilor.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina Ta cea neapusă, străluceşte-o Hristoase, în inimile celor ce cu credinţă te laudă pe Tine, pacea Ta cea mai presus de minte dându-o nouă. Pentru aceea din noaptea neştiinţei, către ziua luminii Tale alergând, Te slăvim Iubitorule de oameni.

Împăratul păcii Hristoase, Tu fiind, peretele cel din mijloc al vrajbei l-ai stricat, întru asemănarea trupului arătându-Te pe pământ. Pentru aceasta venirea Ta văzând, Ioan s-a spăimântat cu frică poruncindu-i ca să-şi pună mâna pe Tine.

Capetele balaurilor ca să le sfărâme cu ape Hristos sârguindu-Se acum a mers, şi a strigat către Botezătorul cel ce se cutremura: Tindeţi mâna ta şi te atinge de creştetul Meu, şi frica o leapădă săvârşind ceea ce ţi-am poruncit.

Arătat-a proorocul oarecând darul Botezului, prin Dumnezeiescul Duh, lovind apele Iordanului cu cojocul. Care s-au despărţit, făcându-se nouă cale la dumnezeiasca naşterea cea de-a doua, arătându-Se într-însele Hristos.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină...

Făcutu-te-ai înţeleaptă lăcaş Cuvântului, celui ce locuieşte în suflete curate; că tu prea slăvită ai luminat frumuseţea sufletului tău, cu multe osteneli sihăstreşti.

Trupul tău cel rumen din darul cel firesc, l-ai omorât prin multe osteneli, luminând mai mult cu lumina bunătăţilor chipul sufletului tău, carele străluceşte luminat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Materia trupului, arzându-o tu, cu dragostea sufletului tău cea către Hristos, acum te bucuri adevărat fără de materie împreună cu îngerii cei fără materie privind pe Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce S-a născut din pântecele tău Preacurată, cu adevărat fără de sămânţă, Hristos capul credincioşilor, a zdrobit acum pe capul balaurilor ce erau încuibaţi în râuri.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 6-a

Irmos: Cu totul sunt cuprins de nenumăratele patimi, şi în chitul răutăţilor am căzut. Ci mă ridică din stricăciune Dumnezeule, ca oarecând pe Iona, şi întru credinţă dăruieşte-mi nepătimire, ca cu glas de laudă şi cu duh de mântuire să jertfesc Ţie.

Milostivirea îndurărilor Hristos arătând, în chip de rob, Cel neschimbat a mers la rob cerând Botez, scoţând din robie omenirea. De a căruia venire spăimântându-se s-a înfricoşat, şi de temere s-a tras înapoi.

Cum Te vor sprijini curgerile râului, pe Tine focul cel nesuferit, carele mergi acum? Cum vor vedea goliciunea Ta cereştii îngeri? Cum îşi va tinde Ioan mâna spre Tine, Cuvântul lui Dumnezeu cel prea fără început? Carele din pământ l-ai zidit pe dânsul.

Marea fugind s-a despărţit, arătând norodului celui nou dumnezeiasca trecere, care a lucrat-o în apă, cu trupul viind, Cel ce a izvorât ape din piatră în chip minunat. Pe Acesta ca pe un Dumnezeu să-L slăvim, carele sfărâmarea noastră a doua oară o a zidit.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Luminându-te cu raza Duhului toată desfătarea poftelor trupeşti, o ai lepădat. Căci te-ai rănit de dragostea bunătăţilor.

Astăzi ţi-a strălucit pomenirea mai luminat decât luceafărul, luminând întunericul sufletelor; ceea ce eşti podoaba postnicilor şi a sihaştrilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cinstea curăţiei ai păzit-o, poftind cămara de mire cea nestricăcioasă, că te-ai înfierbântat de dragostea lui Hristos Mirelui tău celui străin.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca să ne umplem de slavă a venit Domnul slavei la omul cel fără slavă. Căci ca un om spălându-se Fiul tău Preacurată, a slăvit pe oameni.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor finind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condacul înainte prăznuirii, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

La repejunile Iordanului astăzi venind Domnul, către Ioan a strigat: Nu te teme a Mă boteza, că am venit să mântuiesc pe Adam cel întâi zidit.

Icos: Adâncul cel nemărginit al înţelepciunii, şi izvorul cel pururea curgător al darurilor fiind tu Cuvinte, dai lumii iertare, căci fiind adânc izvorăşti viaţă şi în repejunile Iordanului Te grăbeşti acum cerând Botez, cela ce de sus singur eşti fără de întinăciune, curăţeşti păcatele oamenilor ca un Milostiv, întru care dezlegarea celui căzut ai lucrat Hristoase cu întruparea, căci ai venit să mântuieşti, pe Adam cel întâi zidit.

Sinaxar

În această lună, în ziua a cincea, Sfântul sfinţitul mucenic Teopemt, episcopul şi Teona , mucenicul.

Stih: Cum se săvârşeşte Teopemt însuşi, să spună,
Nevoindu-mă mă săvârşesc, tăindu-mi-se capul de sabie.
Mucenicul Teona în groapa cea mai dedesubt fiind,
Zicerea Psaltirii pusu-m-a pe mine era strigând.
Teopemt în a cincea zi prin sabie fiind tăiat,
Viaţa aceasta o a lăsat.

Acest Sfânt mucenic Teopempt a fost episcop în zilele lui Diocleţian împăratul, în anii două sute nouăzeci, şi ridicând Diocleţian prigoană asupra creştinilor, întâi acesta atunci a mărturisit pe Hristos. Şi dacă l-a prins şi l-a dus la împăratul, şi văzând înşelăciunea lui, s-a mâniat Diocleţian şi a băgat pe sfântul într-un cuptor cu foc, şi a ieşit dintr-însul sănătos. După aceea i-a scos un ochi, apoi l-a adăpat cu otravă, şi dintru toate acestea ieşind sănătos, a adus la credinţa lui Hristos şi pe fermecătorul acela anume Teona, care îi dăduse otrava, şi pătimind şi altele multe munci afară dintr-acestea, i-a tăiat capul, şi aşa cu cununa muceniciei s-a încununat.

Iar pe Sfântul Teona, care fusese fermecător şi crezuse, l-a aruncat într-o groapă cu capul în jos, şi l-a împresurat cu pământ, şi aşa şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Siglitichia.

Stih: Siglitichia robia vieţii lăsând,
În ceruri cu robii lui Dumnezeu cei chemaţi este petrecând.

Această sfântă a fost de neam mare, şi a avut bogăţie multă împreună cu temere de Dumnezeu, şi mulţi se nevoiau să o ia pe dânsa soţie pentru frumseţea ei şi înflorirea statului, iar ea nu avea gând să se mărite, ci mai mult îşi înălţa dragostea sa către Dumnezeu. Pentru aceea a ieşit cu totul din grijile lumii afară, şi a luat toată nevoinţa spre adăogirea bunătăţilor, omorându-şi trupul cu post, şi a doborât jos pe vicleanul luptător diavol. Şi în trup fiind, mintea către Dumnezeu îşi ridica.

Iar aproape de sfârşitul vieţii sale, vicleanul diavol a ispitit-o, şi mult împotrivă i-a stătut, ca şi lui Iov, cu bube grele trupul ei stricându-l, atâta cât tot trupul ei i s-a mâncat de bube şi de viermi. Şi ajungând până la optzeci de ani, şi neîncetând, nici părăsind ostenelile sale şi neslăbind întru bunătăţi, aşa cu luptă bărbătească, a răposat cu pace, şi şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, şi a luat cunună de biruinţă cu sfinţii.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Grigorie cel din Acrita.

Stih: Grigorie cu bunătăţile foarte fiind strălucit,
Cu strălucire mutându-se şi de mare slavă este îmbogăţit.

Acest Sfânt Grigorie a fost din vestitul ostrov al Critului, fiu de părinţi evlavioşi numiţi Teofan si Iuliani. Deci, după ce a petrecut îndestulată vreme la învăţături, i s-a poruncit în urmă de părinţii săi ca să pască oile.

Deci, odinioară aprinzându-se de dumnezeiască râvnă şi dragoste, a ieşit din patria sa şi s-a dus la Seleucia; unde petrecând puţină vreme, vieţuia fericitul, numai cu prea puţină pâine şi cu apă. Şi după ce a ajuns la douăzeci şi şase de ani ai vârstei sale, atuncea luptătorul de icoane Leon Armeanul, lepădându-şi viaţa, dreapta credinţă iarăşi s-a înfăţoşat. Deci atuncea acest cuvios s-a dus la Ierusalim, iubind ca să se închine la tot locul sfânt, însă câte rele a pătimit acolo de la agareni şi evrei, în vreme de doisprezece ani întregi, cu neputinţă este să le scrie cineva, vrând să păzească scurtarea.

Şi de la Ierusalim ieşind s-a dus la Roma, şi acolo luând îngerească schima monahilor, îşi domolea trupul său cu înfrânarea.

Iar după ce a murit împăratul Stavrachie, şi s-a făcut împărat Mihail Curopolatul şi Rangavea, iar patriarh Constantinopolului s-a făcut Sfântul Nichifor; atunci a fost trimis la Roma, către prea sfinţitul Papă, Mihail Sinadon mărturisitorul; care aflând acolo pe cuviosul acesta Grigorie, l-a luat cu sine când se întorcea la Constan-tinopol, şi ducându-l la mănăstirea ce se află în locul Acrita, l-a numărat şi pe el cu monahii cei aflători acolo.

Deci acolo cuviosul aflându-se, vieţuia desculţ şi cu o singură cămaşă, culcându-se pe o rogojină, şi mâncând şi bând la două sau trei zile prea puţină pâine şi apă. Apoi închizându-se pe sine într-o groapă prea adâncă, acolo a plâns mulţi ani tulburarea ce s-a făcut la Biserica lui Hristos, pentru lepădarea sfintelor icoane. Iar mai pe urmă ieşind din groapă, s-a închis într-o chilie prea strâmtă, îmbrăcat fiind cu o cămaşă de piele. Şi umplând de apă un vas mare ce se află în grădină, îşi lepăda noaptea cămaşa şi intra în vas. Acolo aflându-se, citea toată Psaltirea, şi după ce o sfârşea, atunci ieşea afară. Şi aşa a făcut în toate zilele vieţii sale. Deci cu asemenea lupte bine nevoindu-se fericitul, şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Fostirie.

Stih: Fostirie luceafăr s-a văzut cu adevărat,

Prin lumina vieţii si a minunilor arătat.

Acest dintru sfinţi părintele nostru Fostirie, strălucind de la răsărit ca un soare s-a dus la părţile apusului, şi suindu-se pe un munte înalt şi liniştit, fără de materie, se ruga lui Dumnezeu celui fără de materie, strâmtorându-se pe sine, cu posturi, cu privegheri, cu culcări pe pământ şi cu toată altă aspră petrecere. Deci prin acestea s-a făcut cu adevărat luceafăr, potrivit cu numele său, strălucind lumea. Căci pentru că păzea trupul său neîntinat şi sufletul curat şi cea după chip nespurcată pe cât era cu putinţă; pentru aceasta s-a făcut lăcaş Duhului Sfânt.

Şi era îmbogăţit fericitul cu darul minunilor şi vindeca toată boala cea de mulţi sau puţini ani, a celor ce se apropiau de el cu credinţă. Încă nu numai acestea, ci şi pâine primea din Cer fericitul, precum şi proorocul Ilie. Însă Ilie o primea prin aducerea corbului, iar marele acesta Fostirie primea pâinea prin dumnezeiescul înger, deşi nu-l vedea pe el pentru oarecare dumnezeiască iconomie. Căci pe toată ziua aducând pâine îngerul, o punea la un loc osebit fără să se arate el sfântului. Şi dacă ar fi venit la el, doi şi trei, sau şi mai mulţi fraţi străini, după numărul fraţilor, atâtea şi pâini se aflau la locul obişnuit. Cine vreodată a văzut asemenea minune străină ? Sau a auzit asemenea lucru prea mărit ? Căci rareori, şi la prea rari sfinţi s-a întâmplat aceasta.

Însă nu s-a învrednicit fericitul de asemenea minune până la sfârşitul vieţii sale; precum s-a părut de cuviinţă dumnezeieştii pronii. Căci când era singuratic, liniştindu-se şi îndeletnicindu-se numai întru singur Dumnezeu, atuncea îi aducea lui pâine îngerul. Iar după ce a aşezat mânăstire cu darul lui Dumnezeu, şi a adunat mulţi monahi, atuncea nu mai primea mai mult pâine de la Dumnezeu; ci din lucrarea mâinilor sale, câştiga, nu numai cele de nevoie spre vieţuirea sa, ci şi la mulţi alţii da cele de trebuinţă, şi aceasta s-a făcut nu că Dumnezeu a slăbit. Departe acea hulă! Căci cum ar fi slăbit să dea la unul cele spre trebuinţă. Acela, care a hrănit în pustie atâtea mii a nemulţumitorilor evrei ? Şi nici s-a făcut aceasta, că Dumnezeu s-ar fi întors despre rugăciunea robului său. Să nu fie! Fiindcă cuviosul nu s-a rugat vreodată, ca să-i dea Dumnezeu bucate trimise. Căci auzea glasul Domnului, zicând: Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea lui şi acestea toate se vor adăuga vouă (Matei cap.6 vers 33). Ci aceasta se făcea, fiindcă mai înainte adică cuviosul cu totul lua aminte la Dumnezeu, şi nimic nu se grijea nici pentru însăşi cea de nevoie a sa hrană. Şi pe lângă acestea nu avea nici un ascultător ca să se îngrijească pentru pâinea sa. Pentru aceasta de nevoie îi era ajutorul lui Dumnezeu spre aceasta.

Iar după aceasta socotind să povăţuiască şi pe alţii la petrecerea şi nevoinţa cea după Dumnezeu, pentru aceasta lucra cu mâinile şi da pildă şi fraţilor ca să facă şi ei asemenea; şi dar mai mult nu avea trebuinţă de hrana de sus. Căci şi Dumnezeu pe aceasta o voieşte mai mult decât pe toate, adică să nu fim cu totul

nelucrători si să mâncăm în dar pâinea noastră. Ci să lucrăm şi din însuşi lucrul şi osteneala noastră, să dăm şi altora cele spre trebuinţă. Pentru aceasta dar, mai înainte adică sfântul acesta primea hrana prin înger, iar în urmă s-a lipsit de aceasta.

Şi nu numai atâta, ci i s-a poruncit de Dumnezeu, să nu ia de la nimeni cele spre trebuinţă; ci din lucrul mâinilor sale, să scoată toate cele de nevoie vieţuirii sale. Ca să înveţe pe ucenicii săi, nu numai cu cuvântul, ci şi cu lucrul şi să le arate lor, să se osârduiască în lucrarea mâinilor şi în sfânta rugăciune.

Acest fericit pentru că în acea vreme s-a aţâţat eres la Biserica lui Dumnezeu şi mulţi părinţi s-au adunat ca să facă sobor pentru el, atuncea zic şi Fostirie acesta fiind chemat la sobor, s-a dus şi el de faţă şi făcând izbândă, şi-a făcut minunat numele său. Căci mulţi eretici, de el îndemnaţi, s-au întors din eresurile lor la dreapta credinţă; iar cei mai mulţi ascultând învăţăturile lui, s-au făcut monahi şi în scurt a zice, multe minuni prin acest sfânt s-au făcut, nu numai când vieţuia, ci şi după mutarea sa din viaţă, care s-a întâmplat către seară în a cincea zi a lunii lui ianuarie.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Saie, care aruncat fiind în mare s-a săvârşit.

Stih: Saie zice venit-am în adâncurile mării,
Fugind de prăpăstuitoarele adâncuri ale înşelăciunii.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Teoid, care de muncitori fiind călcat s-a săvârşit.

Stih: Cu picioarele trupul lui Teoid călcându-se,
Sufletul în linul Cerului este strângându-se.

Tot în această zi, cuvioasa Domnina, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Dăruieşte-ţi ţie moştenirea cea de sus,
Domnino pătimirea trupului cea de jos.

Tot în această zi, prea cuvioasa Tatiana, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Tatiana topindu-se prin postire de demult,
Cu îngerii prietenii postirii acum este petrecând.

Întru aceasta zi, Sfântul noul mucenic Romano cel din Carpenisia în Vizantia care mărturisind, la anii o mie şapte sute nouăzeci şi patru, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Cu adevărat Romano vitejeşte s-a nevoit.
Căci virtute nebiruită de la Dumnezeu a primit.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce s-au arătat oarecând sfinţi pentru buna credinţă, trecut-au ca printr-o cămară prin văpaia cuptorului cea nesuferită, şi cu un glas lăudând cântare, cântau: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Hristos mântuirea S-a arătat, luminare dăruind. Să se bucure Cerul, şi norii să picure cu adevărat dreptate, celor ce strigă: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Lâna care mai înainte a văzut-o Ghedeon, şi paharul fiind plin de apă de se vărsa, luminat a arătat Botezul Tău, Hristoase, carele botezându-Te îl dai celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Apele cele sărate ce erau neroditoare, vindecându-le Elisei, mai înainte a închipuit bună rodirea cinstitei scăldături, care vrea să fie cu taină celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Rău socotind potrivnicul, gândea să slăbească tăria sufletului tău cu boli, dar te-a aflat ca un Iov răbdător şi înţelept, şi rănindu-se de înţeleaptă răbdarea ostenelilor tale, s-a biruit.

Întru tine înţeleaptă, sufletul fiind plin de prea bune şi dumnezeieşti poveri, a scăpat acum de întreitele valuri ale vieţii, către limanul cel liniştit, unde s-a gătit de demult odihna patimilor tale celor multe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind ca o lumină în lăcaş de vieţuire obştească, ai îndreptat pe obşte a nu-şi schimba niciodată locul, căci răbdarea este pricinuitoare de mare răsplătire; şi cu adevărat nu te-ai lenevit, a fi folositoare sihaştrilor, cu cuvinte şi cu fapte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Firea apelor mă spală de păcate cu voirea naşterii tale celei mai presus de cuvânt, Mireasă a lui Dumnezeu, căci curăţirea lui Dumnezeu, Făcătorului de lumină, spală pe cei întinaţi cu multe greşeli, Fecioară.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel înfocat şi rourat, a arătat chipul minunii celei mai presus de fire. Pentru că focul nu a ars pe tinerii coconi, arătând dumnezeiasca naştere a lui Hristos, cea fără de sămânţă din Fecioară. Pentru aceea lăudând, să cântăm: Toată zidirea bine să cuvânteze pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Laudă cu mare glas Stăpânului să-i înălţăm; că a venit şi S-a arătat, intrat-a în ape şi S-a golit Cel ce îmbracă Cerul cu nori, şi S-a botezat, curăţindu-ne pe noi cei ce cântăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Veniţi să mergem cu gândul la Iordan, vedenie mare într-însul să vedem; că Iisus, luminarea vine, şi se pleacă sub mâna slugii, celui ce cu cutremur cântă: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cărbunele pe care mai înainte l-a văzut Isaia, în apele Iordanului aprinzându-Se, a ars toată materia păcatelor, şi a dat celor sfărâmaţi a doua zidire. Pentru aceasta lăudând să cântăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, cel ce...

Tu fericită pofteai să ajungi cu adevărat către pământul celor blânzi, unde locuiesc în veci Cetele îngerilor şi ale cuvioşilor, ale sihaştrilor, şi ale fecioarelor, lăudând cu cântări pe Hristos în veci.

Cu frumseţea cea din fire fiind aleasă, înţelepţeşte te-ai nevoit, pentru patimile sufletului, ca să biruiască chipul frumuseţii patimile cele sufleteşti. Drept aceea stingând frumuseţea trupului, ţi-ai aprins prin sihăstrie sufletul tău.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Având către Dumnezeu gând priveghetor din osârdia sufletului, ai adormit desăvârşit măiestriile înşelătorului, cel meşteşugăreţ de rele, şi acum prea slăvită fiind adormită, vieţuieşti în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vrând Fiul tău, Preacurată să nască pe oameni din nou, merge, grăbind ca un om către Iordan, pentru dragostea cea desăvârşită, să Se boteze fără de întinăciune, ca să cufunde toată spurcăciunea răutăţii oamenilor.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul înainte prăznuirii

Cântarea a 9-a

Irmos: Negrăită este taina Fecioarei, pentru că aceasta Cer şi scaun de heruvimi şi cămară purtătoare de lumină s-a arătat, a lui Hristos şi Dumnezeu Atotţiitorului. Pe aceasta cu cucernicie, ca pe o Născătoare de Dumnezeu o mărim.

Taină străină văd şi prea slăvită! Iisus merge de bună voie la apa Iordanului, strigând către Ioan: Prietene încredinţează-mi dreapta ta Mie, celui ce săvârşesc lucruri înfricoşate, spre câştigarea de noroade.

Pustiile Iordanului să înflorească, cei ce şedeţi întru întuneric, Lumina cea mare ce S-a arătat vouă văzându-o, săltaţi; Hristos din Galileea venind, primeşte cu trupul să Se boteze de la slugă.

Veseleşte-te acum Iordane şi dănţuieşte, o Ioane săltează, lumea toată bucură-te! Iată S-a arătat Hristos, şi S-a golit, şi S-a botezat, îmbrăcând firea omenească în haina nestricăciunii.

Zămislit-ai fără stricăciune pe Cel necuprins cu mintea, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi ai născut mai presus de fire şi de cuvânt, pe Cela ce a aşezat cu cuvântul toate înţelepţeşte cu voia. Pe Acesta ca pe un Dumnezeu roagă-L pururea, să ne mântuiască pe noi.

Alt Canon, al cuvioasei

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Luminându-te pe sineţi cu frumuseţile fecioriei, slăvită, te-ai înfrumuseţat cu cununile vieţuirii sihăstreşti. Pentru aceea te încununează pe tine cu cunună îndoită, Mirele tău cel străin, de a cărui dragoste tu te-ai rănit.

Nu te-a ruşinat prea cinstită Singlitichia, nădejdea care ai avut-o în inima ta, pentru cele viitoare, că acum ai luat răsplătirile ostenelilor de la Mântuitorul, pentru că ai săvârşit tot felul de sihăstrie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Putere şi întărire, te-ai îmbrăcat cu Hristos cinstită şi ai smerit până la pământ sprânceana celui ce a grăit nedreptate spre înălţime. Pentru aceea te-a împodobit pe tine cu cununa biruinţei, Iisus, Dătătorul de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prin tine Preacurată, a luat stare întărită căderea strămoşilor, neavând putere să meargă mai înainte, căci cu Botezul Fiului tău, toată răutatea s-a cufundat acum. Deci pe tine ceea ce eşti pricinuitoare curăţirii te cinstim.

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul Cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda sfinţilor:

Podobie: Cel ce ai împodobit Cerul...

Putere în munci s-a trimis ţie de la Dumnezeu Teopempte ierarhe, cu care pe Teona cel dimpreună pătimitor l-ai tras la credinţă, cu care acum pe tine te lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a înainte prăznuirii

Cela ce a strălucit din Fecioară în Betleem trupeşte, la Iordan acum Se sârguieşte să spele spurcăciunea pământenilor, la lumină aducând prin dumnezeiescul Botez, pe cei ce erau întru întuneric.

La Laude

Stihirile pe 4, glas 6:

Podobie: Îngereştile puteri...

Pentru ce te îndoieşti Botezătorule de această rânduială, care o săvârşesc spre mântuirea tuturor? Cele de demult lasă-le acum, şi gândeşte de cele noi. Crede lui Dumnezeu celui ce S-a pogorât, şi apropiindu-te slujeşte-mi Mie. Că Dumnezeu fiind am venit, pentru milostivire, să curăţesc pe Adam din cădere.

Ca să ridici păcatele noastre pe umeri, venit-ai Iisuse la curgerile Iordanului, şi eu m-am spăimântat de înfricoşată venirea Ta. Deci cum îmi porunceşti mie să Te botez? Însuţi ca să mă curăţeşti ai venit, şi cum acum ceri de la mine Botez, Cela ce eşti curăţirea tuturor.

Neajuns este cuvântul firii Mele, că în chip de slugă îmbrăcându-Mă, am venit la Iordan, nicicum de Mine nu te lepăda. Vino, nu te teme, apropie-te de Mine, dreapta ta pe creştetul Meu punând, strigă: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

O, mai presus de gând şi nemăsurată sărăcia Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, Te-am cunoscut, că pentru mine cel căzut, prin milostivirea Ta Te-ai îmbrăcat întru Adam şi ai înnoit cele ce au fost de la Adam. Deci plecându-mă poruncii Tale cu credinţă, strig către Tine: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul şi Podobie aceeaşi*

Cu cutremur slujind Ioan, Stăpânului, se bucură cu sufletul şi strigă cu veselie: Bucuraţi-vă, împreună cu mine toate neamurile strămoşilor, că a venit aşteptarea noastră, venit-a la Iordan Hristos, să curăţească pe toţi de păcatul lui Adam, ca un Milostiv.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Să cântăm noroade, Celui ce S-a născut din Fecioară, şi în râul Iordanului S-a botezat, şi către Dânsul să strigăm: Împărate a toată făptura, dăruieşte nouă fără osândă, întru cunoştinţă curată, cu credinţă să ajungem şi sfântă scularea Ta din morţi, cea de a treia zi.

La Stihoavnă

Stihirile, glas 2:

Podobia: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Iată Împăratul, iată aşteptarea lui Israil a venit. Noroade bucuraţi-vă, că Lumina S-a arătat.

Stih: Pentru aceasta îmi voi aduce aminte de Tine, din pământul Iordanului şi al Ermonului, din munte mic.

Când celor de pe pământ ce erau întru întuneric, dumnezeiasca Lumină cu trupul S-a arătat, atunci şi darul, tuturor a răsărit.

Stih: Văzutu-Te-au apele Dumnezeule văzutu-Te-au apele şi s-au spăimântat.

Sfeşnicule al luminii, raza Soarelui, Mergătorule înaintea Cuvântului, prietene al Mirelui, proorocule slujeşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. *glas 8*

Ioane Botezătorule, cela ce din pântece m-ai cunoscut pe Mine, Mieluşelul, la râu fă-mi slujbă, cu îngerii slujeşte-mi, tinzându-te atinge-te cu palma de creştetul Meu cel prea curat. Şi când vei vedea munţii cutremurându-se şi Iordanul întorcându-se, să strigi cu dânşii: Cela ce Te-ai întrupat din Fecioară spre a noastră mântuire, Doamne slavă Ţie.

Bine este a se mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., După Tatăl nostru..., Troparele sfinţilor şi al înainte prăznuirii. După aceea Ecteniile şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Sinclitichia

Tropar Sfintei cuvioase Sinclitichia, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Sinclitichia, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a încununa cu cântări pomenirea ta, ţie mă supun, eu cel lipsit de glas şi cu totul necurat; ci, dă-mi cuvânt de înţelepciune şi de curăţie, prin rugăciunile tale.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicându-ţi gândul către dumnezeiasca Înălţime şi către noianul bunătăţilor şi cunoscând ce lucru sunt desfătările cele de sus, te-ai îndepărtat de toate cele ale tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înălţându-ţi gândul către Dumnezeul Cel Preaînalt, trupul tău, care era ţintuit de cele pământeşti, prin postiri şi prin osteneli l-ai uşurat, dorind cununa cea strălucită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rămânând ceea ce era, Cel ce S-a Întrupat din pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, ne-a dăruit nouă celor născuţi din ţărână ceea ce eram mai înainte, izbăvindu-ne din greşeli.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicicum nu ţi-ai cruţat trupul de multele răni, silindu-l fără de încetare către durerile sihăstriei, întru care ispititorul era alungat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alesu-ţi-ai, cuvioasă, calea cea strâmtă, mijlocitoare a Vieţii celei nestricăcioase şi dumnezeieşti, defăimând pe cea largă; căci cu nimic nu este mai rău, pentru cel ce cu adevărat are minte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Floarea cea rumenă a feţei ai lepădat-o cu topirea şi cu nevoinţele înfrânării; şi aprinderea ochilor tăi ai stins-o cu mulţimea lacrimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întrupându-Se Cuvântul din tine, Preacurată şi vrând să spele trupul omenesc de întinăciune, ca un chip al curăţirii celei fără de întinăciune este primit de ape.

Irmosul: Întăritu-s-a inima mea în Domnul, înălţatu-s-a fruntea mea întru Dumnezeul meu şi s-a lărgit gura mea împotriva vrăjmaşilor mei.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, cea deosebită prin frumuseţea trupului, te-ai făcut multora pricină de privelişte nefericită. Pentru aceea plecând din viaţă te-ai făcut părtaşă frumuseţii celei dumnezeieşti.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca Iov ai răbdat pătimirea trupului; nu ai cunoscut mai înainte cuvânt de urmarea sfârşitului; ci, supunându-te vremii şi firii, te-ai mutat către Locaşul cel dumnezeiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Depărtându-te de rudenii, de părinţi şi de avere, te-ai alăturat numai lui Hristos, Bogăţia cea nefurată şi necheltuită, cu care împreună te-ai arătat părtaşă măririi celei de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naşterea ta a izbăvit pe Adam din stricăciunea care lucra asupra oamenilor; că şi zămislirea s-a făcut fără stricăciune şi mai presus de om; pentru aceea izbăveşte-mă, Fecioară, de stricăciunea răutăţilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai locaş Cuvântului, celui ce locuieşte în suflete curate, înţeleaptă; că tu, prea mărită, ai luminat frumuseţea sufletului tău, cu multe osteneli sihăstreşti.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ucisu-ţi-ai trupul, cel rumenit de har firesc, prin multe osteneli şi ţi-ai luminat mai vârtos chipul sufletului, care străluceşte vesel, cu lumina faptelor bune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Materia trupului arzând-o tu cu dragostea cea către Hristos, a sufletului tău, acum cu adevărat te bucuri în chip netrupesc, împreună cu îngerii cei fără de trup, privind pe Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Capul celor dreptcinstitori de Dumnezeu, Preacurată, Cel ce S-a născut din pântecele tău cu adevărat fără de sămânţă, a zdrobit acum capetele vrăjmaşului, celui ascuns în ape.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu raza Duhului, toată desfătarea poftelor trupeşti ai lepădat-o; că te-ai rănit cu dragostea de cele bune.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi ţi-a strălucit pomenirea, mai luminat decât Luceafărul luminând întunericul sufletelor, ceea ce eşti podoaba călugărilor şi a sihaştrilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cinstea curăţiei ai păzit-o, poftind Cămara de mire cea nestricăcioasă; că te-ai aprins de dragostea lui Hristos, a Mirelui tău cel minunat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să ne umplem noi de mărire a venit Domnul Slavei la omul cel fără de mărire. Că spălându-Se ca un Om, Fiul tău, Preacurată, a mărit pe oameni.

Irmosul: Iona din pântecele iadului striga: scoate din stricăciune viaţa mea. Iar noi strigăm Ţie: Atotputernice, Mântuitorule miluieşte-ne pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rău socotind potrivnicul, gândea să slăbească tăria sufletului tău cu pătimiri. Dar te-a aflat ca pe un Iov răbdător şi înţelept; şi rănindu-se cu înţeleapta răbdare a ostenelilor tale, a fost alungat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul tău cel înţelept, încărcat cu cele mai frumoase şi dumnezeieşti poveri, a scăpat acum de întreitele valuri ale vieţii, la Limanul cel liniştit, unde este pregătită odihna multelor tale răbdări întru suferinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumină ai adus în viaţa de obşte, povăţuind ca nimeni să nu-şi schimbe locul în care a ajuns. Că statornicia este solitoare de mare răsplată şi cu adevărat nu te-ai lenevit a fi folositoare schimnicelor, cu cuvintele şi cu faptele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Firea apelor mă spală de păcate cu semnul naşterii tale, celei mai presus de cuvânt, Mireasă a lui Dumnezeu; căci curăţirea lui Dumnezeu, Făcătorul de lumină, spală pe cei întinaţi cu multe greşeli, Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, cel ce...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, fericită, ai dorit cu adevărat să ajungi în pământul celor blânzi, unde locuiesc în veci Cetele îngerilor, ale cuvioşilor şi ale fecioarelor, care laudă cu cântări pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumuseţea firii deosebindu-te de patimi, ai purtat grijă de suflet, ca să învingi prin înţelepciune patimile sufleteşti, cu chipul tău. Pentru aceasta stingând frumuseţea trupului ai aprins sufletul tău prin sihăstrie.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Dobândind gând priveghetor către Dumnezeu, cu râvna sufletului ai adormit în cele din urmă măiestriile înşelătorului, născocitor de rele; iar acum, prea lăudată, fiind adormită, vieţuieşti în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vrând Fiul tău să nască din nou pe oameni, Preacurată, pentru dragostea cea desăvârşită, se grăbeşte ca un Om către Iordan, ca fără de întinăciune să Se boteze, cufundând în apă toată întinăciunea răutăţii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu frumuseţile fecioriei, mărită, te-ai înfrumuseţat cu cununile vieţuirii sihăstreşti. Pentru aceasta, cu cunună îndoită, te încununează pe tine Mirele tău cel minunat, de a cărui dragoste ai fost rănită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu te-a ruşinat, Sfântă prea cinstită Sinclitichia, nădejdea pe care o aveai în inima ta, pentru cele viitoare; că acum ai luat răsplătirile ostenelilor de la Mântuitorul Hristos; pentru că ai săvârşit tot felul de nevoinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu putere şi întărire te-ai îmbrăcat în Hristos, cinstită şi ai smerit până la pământ fruntea celui ce a grăit nedreptăţi întru înălţime. Pentru aceea te-a împodobit pe tine cu cununa biruinţei, Iisus, Dătătorul de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin tine, Preacurată, a luat sfârşit căderea strămoşilor ne mai având putere să meargă mai departe; căci prin Botezul Fiului tău s-a cufundat acum toată răutatea. Deci, pe tine, ceea ce eşti pricinuitoarea curăţiei, te cinstim.

Irmosul: Pe Maica cea mai presus de fire şi pe Fecioara cea după fire, pe singura Binecuvântată între femei, cu cântări noi credincioşii, după datorie, o mărim.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul cel împreună...

Întrecând deprinderea răbdării ostenelilor schimniceşti, te desfătezi în ceruri de locaş deosebit şi te umpli de mai bună strălucire. Pe calea cea aspră bărbăteşte umblând, ai biruit cele de aici şi îngerilor te-ai asemănat; iar acum te împărtăşeşti de mărirea lor.

Acatistul Sfintei Sinclitichia

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Minte umbrită de înşelăciune având eu şi fiind cu totul străin de podoaba smeritei cugetări în strălucirea căreia Se înfăţişează Chipul lui Hristos, cum voi îndrăzni a aduce cântări celei ce cu toiagul înţelepciunii dumnezeieşti a sfărâmat capul şarpelui ? Ci, te rog pe tine, cuvioasă Sinclitichia, prin rugăciunile tale, să mă faci vrednic cântării de: ***Aliluia!***

Icosul 1

În inima ta ascultând cu înţelepciune adierile line ale Duhului şi glasul Mirelui dumnezeiesc, ai urmat cărările voinţei Tatălui şi depărtându-te de toată înşelăciunea lumii, ţi-ai împodobit sufletul cu cununile nevoinţelor sihăstreşti, pentru care noi, smeriţii, te fericim:
Bucură-te, plinitoare a voinţei dumnezeieşti;
Bucură-te, podoaba cea strălucită a sihăstriei;
Bucură-te, izvorul pururea curgător al înţelepciunii dumnezeieşti;
Bucură-te, lepădarea jugului lumii;
Bucură-te, căutarea frumuseţilor dumnezeieşti;
Bucură-te, vas cinstit al cugetărilor înţelepciunii;
Bucură-te, odihnirea la limanul mântuirii;
Bucură-te, tăierea legăturilor patimilor cu sabia rugăciunii;
Bucură-te, împodobirea sufletului cu străluciri îngereşti;
Bucură-te, călătorie pe muntele desăvârşirii;
Bucură-te, curăţirea vasului inimii;
Bucură-te, sălaş al virtuţilor mântuitoare;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 2-lea

Deşi părinţii te sileau spre nunta cea legiuită şi mulţi tineri priveau spre darul frumuseţii tale fireşti şi spre avuţia cea multă, nu te-ai învoit cu sfaturile lor, ci cu gândul înaintai în cămările cele mai tainice ale inimii şi râvnind nunta cea cerească, cu osârdie cântai Mirelui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Toate frumuseţile acestei lumi nu ţi-au clintit privirea inimii de la icoana Celui ce este Frumuseţea cea negrăită a serafimilor, ci, într-aripându-te cu dumnezeiescul dor înaintea Celui ce şade pe scaunul heruvimilor aduceai curgerile

gândurilor smerite, ca să afli odihna mântuirii; iar noi cugetând la înţelepciunea ta, îţi cântăm în taina inimii unele ca acestea:
Bucură-te, lepădarea îndulcirilor înşelătoare ale lumii;
Bucură-te, vas de taină al insuflărilor Treimii;
Bucură-te, înaintare spre Cel Neapropiat cu aripile rugăciunii;
Bucură-te, trecerea gândurilor cereşti prin porţile inimii;
Bucură-te, intrare grabnică prin uşa Împărăţiei;
Bucură-te, chimval chemător la dorul veşniciei;
Bucură-te, cuget neînfricoşat de valurile lumii;
Bucură-te, călătoare pe căile desăvârşirii;
Bucură-te, râvnitoarea bunătăţilor cereşti;
Bucură-te, icoană a vieţuirii sihăstreşti;
Bucură-te, întăritoare pe calea nevoinţelor;
Bucură-te, cunună a cuvioaselor femei;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 3-lea

După moartea părinţilor tăi trupeşti, fiind cu totul ocrotită de mâna părintească a Ziditorului tuturor, ai urmat şoaptelor Duhului ce veseleau inima ta. Împărţind averea săracilor, te-ai dus să dobândeşti comoara cerească întru sărăcia ce împodobeşte viaţa călugărească, în cântarea neîncetată de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Floarea trupului s-a veştejit, petrecând tu în arşiţa nevoinţelor postului, dar sufletul şi mai mult s-a înălţat întru curăţie, împodobindu-se cu miresmele tainice ale nepătimirii. Cu pietrele rugăciunilor sfinţite de Piatra vieţii ţi-ai întărit casa sufletului, depărtându-te de rudenii, iar noi grăind unele ca acestea:
Bucură-te, încununarea cu nevoinţele sihăstreşti;
Bucură-te, înfrumuseţarea sufletului prin osteneala rugăciunii;
Bucură-te, stâncă a credinţei netulburată de valurile ispitelor;
Bucură-te, nimicitoarea cugetelor deşarte;
Bucură-te, veselia fecioarelor înţelepte;
Bucură-te, împodobirea cămării inimii cu gânduri curate;
Bucură-te, depărtarea de legăturile lumii;
Bucură-te, ruşinarea vrăjmaşului neîmpăcat;
Bucură-te, petrecere neîncetată pe căile rugăciunii;
Bucură-te, smerenie ce pecetluieşte faptele bune;
Bucură-te, îndulcirea de mireasma Vieţii;
Bucură-te, zbor deasupra deşertăciunilor lumii;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul 4

Cu nevoinţe mai presus de fire potolind săltările trupului, te-ai învrednicit a-ţi veseli sufletul cu săltările îngereşti ale bucuriei, având întăritoare pe cărarea nevoinţei cetele puterilor cereşti, care uimite de curăţia şi strălucirea sufletului tău, te învăţau cum să aduci Stăpânului tuturor cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Cu acoperământul rugăciunii împodobindu-ţi sufletul, ţi-ai întărit mintea cu coiful credinţei pornit din nădejde şi dragoste, şi neslăbind în luptă, cu puterea numelui lui Hristos ai zdrobit capetele gândurilor deşarte, pentru care te rugăm a da mână de ajutor în războiul duhovnicesc şi nouă celor ce-ţi cântăm:
Bucură-te, surpătoarea vrăjmaşului nevăzut;
Bucură-te, stâncă nebiruită a înţelepciunii;
Bucură-te, vas lucrat spre slava Treimii;
Bucură-te, izvor al rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, ruşinarea asupritorilor cu tăria cugetului smerit;
Bucură-te, povăţuitoare spre limanurile nepătimirii;
Bucură-te, scoaterea din mijlocul deşertăciunilor lumii;
Bucură-te, chemarea celor aleşi la nevoinţa sihăstriei;
Bucură-te, înger în trup împodobit cu cununa veşniciei;
Bucură-te, hrănirea sufletului cu pâinea rugăciunii;
Bucură-te, adăparea din Izvorul vieţii nesfârşite;
Bucură-te, împodobirea minţii cu smerite cuvinte;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condac al 5-lea

Cu întreagă înţelepciune ocârmuindu-ţi corabia sufletului şi având într-ajutor adierile line ale Duhului, ai ajuns la limanul mântuirii, de unde te rogi cu stăruinţă pentru întărirea Corabiei lui Hristos, având sprijinitoare ceata îngerilor ce aduc neîncetat cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Asemenea lui Iov te-ai arătat în răbdarea bolilor trupeşti pe care vrăjmaşul neamului omenesc le-a adus asupra ta ca să-ţi încerce credinţa. Fiind încinsă cu puterea Cuvântului, tăria sufletului nu ţi-a slăbit, ci cu smerenie ai purtat povara durerilor de plămâni şi de măsea, răpirea glasului şi tăierea somnului, pentru care te lăudăm aşa:
Bucură-te, floare strălucită a sihăstriei;
Bucură-te, comoară bine tăinuită a înţelepciunii;
Bucură-te, chemarea tuturor la mântuire cu trâmbiţa Duhului;
Bucură-te, îndemnătoare spre dobândirea smeritei cugetări;
Bucură-te, carte a insuflărilor Duhului;
Bucură-te, împodobirea inimii cu slovele Cuvântului;
Bucură-te, stâlpul cel neclintit al sihăstriei;

Bucură-te, podoaba cea cinstită a fecioriei;
Bucură-te, povăţuitoarea monahiilor pe căile înţelepciunii;
Bucură-te, desprinderea gândului de deşertăciunile lumii;
Bucură-te, înălţarea minţii spre vederi cereşti;
Bucură-te, nimicirea cugetelor trupeşti;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 6-lea

Cu rugăminţi stăruitoare fecioarele împreună nevoitoare cereau de la tine a le face părtaşe darului cuvântului dăruit ţie de Însuşi Cuvântul vieţii, dar cu izvoare de lacrimi pornite din adâncul inimii smerite pecetluiai tăcerea ta, prin acestea acoperind curgerile de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Ne mai răbdând întristarea sufletelor necăjite de lipsa "apei cuvintelor înţelepciunii", ţi-ai plecat gândul inimii spre milostivire şi ai început a-ţi deschide gura ta spre slava lui Dumnezeu. În acest chip, ai dăruit din destul tuturor "picăturile Duhului" cele ce vindecau rănile inimilor şi le făceau mai osârduitoare spre virtute, pentru care primeşti de la noi mulţumiri ca acestea:
Bucură-te, vas din care ne adăpăm cu apa înţelepciunii;
Bucură-te, iubire alergătoare înaintea smereniei;
Bucură-te, sălaş al cuvintelor Luminii;
Bucură-te, zidirea cetăţilor sufletelor prin cuvânt;
Bucură-te, povăţuitoare pe cărările mântuirii;
Bucură-te, tămăduirea neputinţelor sufleteşti;
Bucură-te, maică duhovnicească hrănindu-ne cu pâinea înţelepciunii;
Bucură-te, pildă de biruinţă împotriva patimilor firii;
Bucură-te, alungarea norului întristărilor sufletului;
Bucură-te, mijlocitoare spre punerea începutului pocăinţei;
Bucură-te, întărirea inimii pe piatra credinţei;
Bucură-te, îndemnătoare spre cumpătare;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 7-lea

Fecioarele cele căutătoare ale mărgăritarelor înţelepciunii luând aminte la cuvintele tale pornitu-s-au cu lacrimi şi osteneală, după sfatul tău, ca să aprindă în inimi făclia dumnezeieştii iubiri şi îngrădindu-se cu lepădarea de sine şi cugetarea la moarte cântau Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

„Comoara arătându-se, se împuţinează, aşa şi fapta cea bună, făcându-se cunoscută şi vădită, se pierde." Cu astfel de cuvinte îndemnând pe căutătorii comorii mântuirii să se păzească de mândrie, i-ai îndemnat a primi ocările cele prici-

nuitoare de cununile bucuriei, iar noi, neputincioşii, cerându-ţi darul gândurilor smerite îţi cântăm aşa:
Bucură-te, ascunderea câştigului faptelor bune;
Bucură-te, înmulţirea darurilor mântuirii;
Bucură-te, urmarea Celui cu inimă smerită;
Bucură-te, pildă neîncetată spre pocăinţă;
Bucură-te, suirea scării faptelor bune;
Bucură-te, sprijinitoare pe cărările mântuirii;
Bucură-te, aur ascuns în pământul gândurilor smerite;
Bucură-te, îndreptarea celor greşiţi;
Bucură-te, vistierie a înţelepciunii duhovniceşti;
Bucură-te, izgonitoare gândurilor mândriei;
Bucură-te, călăuzitoarea celor lipsiţi de pricepere;
Bucură-te, milostivire neîmpuţinată dăruită celor neştiutori;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 8-lea

Privegherea cu rugăciunea minţii o ai arătat drept lucrare neîncetată prin care rămâne nedărâmată casa sufletului. Luând aminte la învăţăturile tale, te rugăm a ne ajuta a pune temelia rugăciunii, a ne întări acoperământul credinţei şi a păzi ferestrele simţurilor de viforul ispitelor vrăjmaşului, ca netulburaţi să aducem Stăpânului lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ascultarea o ai arătat mai presus de jertfă şi cale a mântuirii tuturor, iar pentru cei cu mintea stricată de gândurile mândriei doctorie ai arătat, pe lângă ascultare, smerita cugetare, certarea şi luarea aminte la vieţile Sfinţilor. Noi, cei înconjuraţi din toate părţile de fiarele gândurilor slavei deşarte, plecăm genunchii inimii înaintea ta, ca să ne ajuţi în nesuferitul război, liniştind potopul gândurilor noastre, ca să-ţi cântăm cu pace:
Bucură-te, mângâierea celor răniţi de slava deşartă;
Bucură-te, tămăduirea celor nepricepuţi în lupta duhovnicească;
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi în deznădăjduire;
Bucură-te, surpătoarea gândurilor deşarte;
Bucură-te, îndemnătoare spre ascultare desăvârşită;
Bucură-te, culegătoare roadelor pustiniciei acoperite de smerenie;
Bucură-te, neîncetată amintire a neputinţelor, spre mântuire;
Bucură-te, doctorie pentru ridicarea celor amorţiţi de mândrie;
Bucură-te, tăierea gândurilor rele cu ascuţişul cugetului smerit;
Bucură-te, arătarea înţelepciunii duhovniceşti;
Bucură-te, zdrobirea vrăjmaşului cu tăria gândului umilit;
Bucură-te, liniştea sufletelor prigonite de viforul ispitelor;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 9-lea

Pe cei din viaţa de obşte i-ai îndrumat spre ascultarea ce făgăduieşte smerita cugetare, iar pe cei ce pot trece cu vederea toate deşertăciunile lumii i-ai îndreptat spre pustinicia cea dumnezeiască, cea de dreaptă socoteală îngrădită, ca toţi într-un glas al inimii să cânte Mântuitorului şi Îndreptătorului tuturor: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Smerita cugetare o ai arătat necesară mântuirii tuturor, zid nesurpat înaintea tuturor faptelor bune, acoperământ tainic al sufletului şi al cuvântului înţelept, cu care S-a îmbrăcat Însuşi Cel ce a zis: Învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima. Cunoscând această virtute cetate nebiruită de săgeţile vrăjmaşului, dobândită prin răbdarea defăimărilor, cu piatra rugăciunii tale aşează şi în inima noastră deprinderea gândului smerit, ca să-ţi dăruim în schimb flori versuritoare:

Bucură-te, pildă neîncetată către smerita cugetare;
Bucură-te, cheie ce ne descuie vistieriile înţelepciunii;
Bucură-te, gură deschisă spre propovăduirea Celui smerit;
Bucură-te, ajutătoare la zidirea temeliei faptelor bune;
Bucură-te, lăcaş întărit prin legătura Duhului;
Bucură-te, cer însufleţit de stelele gândurilor smerite;
Bucură-te, lumină povăţuitoare la tainele Împărăţiei;
Bucură-te, lucrătoare faptelor bune întru umilinţa inimii;
Bucură-te, surpătoarea gândurilor mândriei;
Bucură-te, oglindă a frumuseţilor veşniciei;
Bucură-te, pildă de lucrare duhovnicească;
Bucură-te, descoperitoarea tainelor credinţei;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 10-lea

Calea întreitei naşteri o ai arătat ca pricinuitoare a mântuirii sufletelor, pe lângă naşterea trupească descoperind şi pe cele ce ne suie de la pământ la cer - naşterea prin dumnezeiasca baie a Botezului şi cea întru lacrimile pocăinţei. De cea din urmă te rugăm a ne face şi pe noi părtaşi, prin mijlocirea rugăciunii tale, ca să cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Povăţuit-ai pe miresele lui Hristos să-şi lumineze sufletele cu faptele bune, să poarte pe cap cununa făurită din împletiturile virtuţilor, să pună împrejurul grumazului podoaba smeritei cugetări şi să se încingă cu întreaga înţelepciune spre a sluji la masa duhovnicească, aducând ca hrană rugăciuni şi cântări de psalmi; străini fiind noi de vieţuirea cea îngerească din cuptorul inimii scoatem smerite cântări ca acestea:

Bucură-te, mireasă a Mirelui înţelepciunii;
Bucură-te, curăţie a minţii strălucite de raza Duhului;
Bucură-te, deschizătoarea uşilor pocăinţei;
Bucură-te, purtătoare a cheii înţelepciunii;
Bucură-te, pridvor al tainelor Luminii;
Bucură-te, râvnă aprinsă spre toată fapta cea bună;
Bucură-te, cămară luminată de Soarele dreptăţii;
Bucură-te, moştenitoare a cununilor Vieţii;
Bucură-te, grijă neîncetată pentru curăţia inimii;
Bucură-te, surparea vrăjmaşului prin osteneala rugăciunii;
Bucură-te, stea călăuzitoare la pământul înţelepciunii;
Bucură-te, omorârea patimilor cu arma Crucii;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 11-lea

Privind la chipul nunţii lumeşti sfătuit-ai pe cele împreună lucrătoare în pământul mântuirii să caute a fi plăcute Mirelui ceresc, spălându-şi întinăciunea păcatelor cu pustnicia ostenitoare şi îmbrăcându-se cu hainele cele duhovniceşti, spre a putea cânta cu îngerii: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Ca un crin al înţelepciunii lui Hristos răsărind în pământul sihăstriei şi fiind luminată de raza Duhului, te-ai făcut odihnitoare a gândului Tatălui şi prin mireasma faptelor tale bune te-ai făcut mireasă a Mirelui nenuntit Hristos, atrăgând la limanul mântuirii pe fiii cei rătăciţi, te-ai învrednici a primi de la noi cântări ca acestea:
Bucură-te, răbdarea suferinţelor lui Iov;
Bucură-te, diamant strălucit al înţelepciunii;
Bucură-te, vindecarea celor răniţi de patimi;
Bucură-te, păzitoarea tuturor de căderea în păcat;
Bucură-te, răbdarea focului mădularelor dinlăuntru;
Bucură-te, pildă de smerenie prin pătimirea bolilor;
Bucură-te, vindecarea sufletelor rănite prin vederea rănilor tale trupeşti;
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi în dureri cumplite;
Bucură-te, luminarea minţii cu gânduri smerite;
Bucură-te, ruşinarea vrăjmaşului neîmpăcat;
Bucură-te, mângâierea sufletului cu raza rugăciunii;
Bucură-te, povăţuitoare spre înălţimea nepătimirii;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 12-lea

Arătând dragostea ca cea mai mare între bunătăţile vrednice de împodobirea sufletului, te-ai depărtat de căile mâniei ce întunecă sufletul şi arătând vorbirea

de rău ca cea mai osânditoare patimă, ai învăţat pe cele împreună slujitoare Cuvântului să cânte neîncetat cu glasul inimii lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Când se apropia încununarea biruinţelor tale văzut-ai mulţime de îngeri, în strălucirea unei lumini negrăite, aproape de uşile Raiului şi cunoscând că peste trei zile aveai să părăseşti această lume şi să te înfăţişezi Sfintei Treimi, ai vestit celor ce te îngrijeau de apropierea sfârşitului tău pe acest pământ. Noi însă, punându-ne nădejdea în mijlocirile tale pentru noi, către Cel Preaînalt, din adâncul inimii îţi grăim:

Bucură-te, floare ce împodobeşte priveliştea sihăstriei;
Bucură-te, mireasmă tainică a înţelepciunii;
Bucură-te, risipitoarea vrăjmaşilor netrupeşti;
Bucură-te, nor al rugăciunii ce picură gânduri dumnezeieşti;
Bucură-te, întărirea inimilor neputincioase;
Bucură-te, sălaş sfinţit al gândurilor îngereşti;
Bucură-te, împreună nevoitoare cu îngerii pe scara slavoslovirii;
Bucură-te, mijlocitoare neînfruntată a noastră spre dobândirea mântuirii;
Bucură-te, podoabă scumpă în vistieria lui Hristos;
Bucură-te, arătătoarea hotarelor înţelepciunii;
Bucură-te, armă nebiruită împotriva vrăjmaşilor nevăzuţi;
Bucură-te, nume prea dulce înrourat de Numele dumnezeiesc;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, cuvioasă maică Sinclitichia, podoaba pustiei cea sălăşluită acum în cămările îngereşti, care până la marginile lumii ai strălucit prin faptele şi cuvintele tale de Duhul însuflate, împodobeşte şi inima mea sărăcită de viforul gândurilor rele cu stâlpii smeritei cugetări; fii mie totdeauna ocrotitoare nevăzută în lupta cea duhovnicească, acoperindu-mă cu veşmântul rugăciunilor tale, ca fără de ruşine să stau înaintea lui Dumnezeu şi primind iertare prin mijlocirea ta, să-i cântăm împreună: ***Aliluia!***

Apoi se zice din nou:

Icosul 1

În inima ta ascultând cu înţelepciune adierile line ale Duhului şi glasul Mirelui dumnezeiesc, ai urmat cărările voinţei Tatălui şi depărtându-te de toată înşelăciunea lumii, ţi-ai împodobit sufletul cu cununile nevoinţelor sihăstreşti, pentru care noi, smeriţii, te fericim:

Bucură-te, plinitoare a voinţei dumnezeieşti;
Bucură-te, podoaba cea strălucită a sihăstriei;
Bucură-te, izvorul pururea curgător al înţelepciunii dumnezeieşti;

Bucură-te, lepădarea jugului lumii;
Bucură-te, căutarea frumuseţilor dumnezeieşti;
Bucură-te, vas cinstit al cugetărilor înţelepciunii;
Bucură-te, odihnirea la limanul mântuirii;
Bucură-te, tăierea legăturilor patimilor cu sabia rugăciunii;
Bucură-te, împodobirea sufletului cu străluciri îngereşti;
Bucură-te, călătorie pe muntele desăvârşirii;
Bucură-te, curăţirea vasului inimii;
Bucură-te, sălaş al virtuţilor mântuitoare;
Bucură-te, cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!

Condacul 1

Minte umbrită de înşelăciune având eu şi fiind cu totul străin de podoaba smeritei cugetări în strălucirea căreia Se înfăţişează Chipul lui Hristos, cum voi îndrăzni a aduce cântări celei ce cu toiagul înţelepciunii dumnezeieşti a sfărâmat capul şarpelui ? Ci, te rog pe tine, cuvioasă Sinclitichia, prin rugăciunile tale, să mă faci vrednic cântării de: ***Aliluia!***

Paraclisul Sfintei cuvioase Sinclitichia - 5 ianuarie

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.
[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.

7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*
Troparul, glas 1: Cu nevoinţele pustniceşti încingându-te şi privirea minţii aţintindu-o asupra Dătătorului de răsplătiri cereşti, cu toiagul rugăciunii ai călătorit pe cărarea desăvârşirii şi pe piatra răbdării rămânând neclintită până la apusul vieţii, te-ai mutat în lăcaşurille cereşti strigând cu îngerii: Slavă lui Hristos, Soarelui celui ce risipeşti întunericul patimilor! Slavă Celui ce într-aripează pe aleşii Săi cu dorul vieţuirii îngereşti! Slavă Celui ce ne-a renăscut pe noi sub apele băii pocăinţei!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. asemenea

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a spune puterile tale noi nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea primejdii? Cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi **Psalmul 50**
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul cuvioasei Sinclitichia

Cântarea 1

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor izbăvit, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spre frumuseţile acestei lumi nu ai privit, căci mintea ta era răpită la cer unde te îndulceai de cântările îngereşti, cu care veseleşte acum şi cugetul meu cel întristat de tulburarea ispitelor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumuseţea trupului ai strălucit, răpind mintea multor tineri, dar cu frumuseţea sufletului şi mai mult erai luminată; însă ochii inimii tale nu voiau a privi decât către Mirele Hristos, pe care ni-L arată şi nouă cu ochi milostiv în toată vremea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu Hristos te-ai unit în taină întru lumina rugăciunii, fiind adumbrită de Duhul, iar acum slava Tatălui privind fără mijlocire, cere nouă darul vederii păcatelor noastre, ca să ne izbăvim de vederea focului celui veşnic.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus decât oştile cereşti te-ai arătat, ceea ce te-ai făcut sălaş Cuvântului, pe care roagă-L acum Preacurată, în sălaşul rugăciunii tale să ne adăpostească pe noi, cei prigoniţi de patimi cumplite.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi; şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De sub acoperământul ascultării părinteşti ieşind, prin moartea părinţilor tăi după trup, te-ai grăbit a îmbrăţişa viaţa monahală intrând în cămara pocăinţei, ale cărei uşi deschide-mi-le şi mie, celui mult păcătos.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul te-ai depărtat de rudenia cea după trup şi prin legătura duhovnicească ţi-ai făcut ţie fraţi pe îngeri, cu care nevoindu-te pe calea laudelor dumnezeieşti, roagă-te acum să ne răsară nouă mare milă de la Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu asprimea postului ţi-ai topit toată frumuseţea trupului, dar sufletul tău a înflorit minunat, umplându-se de mireasma virtuţilor, de care străini fiind noi, te rugăm să alungi mirosul cel greu al patimilor noastre cu adierile rugăciunii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Maica Cuvântului, revarsă râurile îndurărilor tale în pământul inimilor noastre smerite, ca să culegem spice de laude dumnezeieşti şi să ne hrănim cu Pâinea vieţii dăruită nouă prin mijlocirea ta.

Apoi aceste **stihiri:**

Tulburarea patimilor ai potolit cu liniştea rugăciunii tale şi cu gândul păşind pe cărările cugetărilor smerite, ai ajuns pe Cuvântul cel smerit, pe care roagă-L să ne răsară nouă lumina pocăinţei.

Nu te-ai înspăimântat fericită, de tulburările lui Veliar, ci cu pacea lui Hristos îngrădindu-ţi mintea, ai ajuns la înălţimi îngereşti; pe scara smeritei cugetări suie şi gândurile noastre spre aflarea mântuirii.

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu de-adinsul strigăm către tine Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

În norul Duhului intrând mintea ta, cuvioasă Sinclitichia, pe tăbliţa inimii ai scris numele Cuvântului şi în urechile sufletului tău ai luat glasul Tatălui, pe care roagă-L să strălucească şi în sufletele noastre taina Treimii.

Cântarea a IV-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând coiful credinţei, ţi-ai păzit mintea de săgeţile gândurilor rele, pe care alungă-le şi de la noi, ca să slobozim din arcul minţii noastre săgeţile gândurilor smerite, cu care să străpungem norii tainelor cereşti.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La măsura dragostei curate ajungând, pentru vindecarea neputinţelor tuturor te-ai rugat, iar acum slobozeşte-ne pe noi din legăturile patimilor cu starea ta de faţă înaintea Celui ce poartă în dumnezeieştile Sale mâini cheia inimilor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un alt Iov ai răbdat boli cumplite ale trupului, dar lămurindu-te ca aurul în topitoare, te-ai adus Stăpânului Hristos ca o jertfă curată, iar acum jertfe de rugăciuni aduci pentru curăţirea sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

În braţele Tale S-a odihnit Cel ce este Odihna serafimilor şi cu lapte S-a hrănit Cel ce hrăneşte inimile noastre cu dumnezeieşti cuvinte, cu care luminează şi mintea noastră cea întunecată.

Cântarea a V-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipeşte-o cu lumina poruncilor Tale şi mă luminează ca un singur Împărat al păcii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mirul cuvintelor tale dumnezeieşti vindeca în chip minunat rănile inimilor şi pe toţi îi pornea spre lucrarea virtuţii; noi, cei ce stricat-am vasul inimii cu curgerea gândurilor rele, te rugăm să ne soleşti mirul pocăinţei.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adânca cugetare la moarte te-a păzit pe tine de scăparea în adâncurile iadului, iar acum roagă-te cu stăruinţă să ne izbăvim noi de moartea sufletească prin adăparea din izvorul darurilor Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătând viermele mândriei pricinuitor de aruncarea sufletelor în stăpânirea viermelui neadormit, te-ai păzit cu toată osârdia de alunecarea în păcat, iar acum cu pecetea smereniei binecuvântează rugăciunea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată, din pântecele tău a răsărit Împăratul cel nemuritor, cel ce stăpâneşte pacea sufletelor noastre şi dăruieşte tuturor prin tine revărsarea bucuriei celei duhovniceşti

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu legătura rugăciunii neîncetate ţi-ai înfrumuseţat minunat sufletul, iar acum dezleagă-ne pe noi din legătura păcatelor noastre, solindu-ne grabnic dumnezeiască iertare spre mântuire.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De valurile patimilor nu te-ai înspăimântat, ci în corabia rugăciunii ai rămas cu mintea netulburată; iar acum, pe marea vieţii dai ajutor celor ce înaintează cu vâslele postului şi rugăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătând ascultarea ca uşă a vieţii veşnice pentru cei prigoniţi de mândrie, ai intrat în cămara Cuvântului, pe care roagă-L să ne dea întărire pe calea strâmtă a mântuirii, deschizându-ne uşa pocăinţei cu cheia iertării.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Potoleşte viforul ispitelor cel greu pornit asupra mea şi prin pocăinţă mă arată vrednic de adierea milostivirii Cuvântului, ca să te măresc pe tine totdeauna, Preacurată.

Apoi aceste **stihiri:**

Nimic din cele pământeşti n-a înşelat mintea ta, ci, făcându-te oglindă a cugetării cereşti, pe toţi ai îndreptat către frumuseţile nevăzute cu solirea ta grabnică către Adevăr.

Preacurată, ca una ce ai purtat în braţele tale pe Cel ce ţine toate în palmă, ridică mâinile tale la rugăciune şi mă slobozeşte pe mine din mâna vrăjmaşului meu.

Condacul, glas 2:

Podobie: Cu sângiurile tale...

Jugul lui Hristos luând pe umerii tăi din tinereţe, ai călătorit în pământul rugăciunii cu nădejdea aflării izvorului tainic al darurilor Duhului; din acesta adăpându-te cu îndestulare, trimite nouă roua gândurilor smerite, ca să ne curăţim inima, făcându-o oglindă a Soarelui dreptăţii.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia de la Ioan citire:

Ev. Ioan 5, 17-24

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul:
17. Dar Iisus le-a răspuns: Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez.
18. Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu.
19. A răspuns Iisus şi le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face şi Fiul întocmai.
20. Că Tatăl iubeşte pe Fiul şi-I arată toate câte face El şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi.
21. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morţi şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă celor ce voieşte.
22. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.
23. Ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis.
24. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 2*

Pentru rugăciunile cuvioasei Tale, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira, glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Opreşte curgerea izvorului patimilor mele, cuvioasă Sinclitichia, ca una ce prin arşiţa ispitelor ai călătorit şi pe calea cea nerătăcită a sihăstiei ai aflat fântâna darurilor Duhului.

Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori), apoi preotul rosteşte ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni... Strana: Amin.

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.
Strana: Doamne miluieşte (de 12 ori)]

În lipsa preotului, se zice ***Doamne, miluieşte*** (de 12 ori) şi se continuă Canonul:

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un crin tainic ai răsărit în pământul binecuvântat al nevoinţelor monahiceşti, umplând sufletele de mireasma înţelepciunii tale, pe care trimite-o acum şi nouă întru adierile Duhului, ca să-ţi cântăm într-un glas al inimii: Bucură-te, cuvioasă maica noastră Sinclitichia, povăţuitoarea cea nerătăcită a tuturor către viaţa cea îmbunătăţită!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Depărtatu-te-ai cuvioasă de toată îndulcirea lumii şi hrănindu-te cu roadele cele dulci ale rugăciunii, te-ai făcut tuturor pom umbrit de darul Duhului, cu care în-

dulceşte şi sufletele noastre cele ce au gustat din poamele amare ale neascultării de poruncile Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Naşterea prin dumnezeiasca baie a botezului şi naşterea întru lacrimile pocăinţei le-ai arătat temelie a vieţii duhovniceşti; de cea de-a doua roagă-te să ne învrednicim şi noi, cei ce am alunecat în noroiul păcatelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu strălucirea sufletului tău, Preacurată, ai orbit pe vrăjmaşii nevăzuţi, iar pe cre-dincioşi îi luminează rugămu-te, ca să meargă nerătăciţi pe calea anevoioasă a mântuirii.

Cântarea a VIII-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie înainte heruvimii şi serafimii, Doamne, şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: Lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numai spre Mirele Hristos căutat-au ochii inimii tale şi cu suspinurile rugăciunii apropiindu-L de sufletul tău, ai învăţat pe toţi să-şi umple cămara inimii de lumina rugăciunii, cu care risipeşte şi întunericul minţii noastre.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu întreaga înţelepciune te-ai împodobit, ca o mireasă prea dorită a lui Hristos, iar acum strălucind în ceata Sfinţilor, cu îndrăzneala ta către Mântuitorul ridică-ne pe noi din prăpastia necazurilor.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Strălucirile deşarte ale lumii întru nimic le-ai socotit, căci ochii minţii tale contemplau lumina cea nevăzută de pe Taborul inimii; străini fiind noi de contemplaţii duhovniceşti, trimite-ne numai raza gândului smerit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din cămara prea curată a pântecelui Tău a ieşit Mântuitorul lumii în chip de rob, dar înviind ca un Împărat a toate, roagă-L să ne slobozească din mormântul robiei patimilor.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suspinurile inimii tale, ca nişte mărgăritare împodobind rugăciunea, intrat-au în urechile Domnului Savaot, şi acum cu suspinuri de dor ca ale serafimilor te veseleşti, risipind suspinurile noastre din necazuri.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Sinclitichia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătat-ai fericită, prin cuvânt şi faptă, că dragostea este cea mai strălucită podoabă ce poate încununa sufletul; pe aceasta dobândindu-o tu prin nevoinţe stăruitoare, ajută-ne şi pe noi a afla odihna inimii jertfitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mintea luminată de darul Duhului ţi-a fost ca o stea căutând în peştera smerită a inimii pe Pruncul dumnezeiesc şi aflându-L, te-ai bucurat, săltând cu îngerii. Cu stelele gândurilor dumnezeieşti împodobeşte cerul minţii noastre, cel întunecat de patimi cumplite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apoi aceste **stihiri**, glas 8, podobie: Ceea ce esti mai cinstită....:

Bucură-te, comoara nerăpită a sihaştrilor, lumina mângâierii ce risipeşte întunericul sufletelor noastre, cununa virtuţilor celor ce au ajuns la înălţimea desăvârşirii, tinde mână de ajutor fericită Sinclitichia, celor ce voiesc a urca pe scara rugăciunii smerite.

De săgeata dorului dumnezeiesc fiind rănită inima ta, nu ai aflat odihnă fericită Sinclitichia, până ce nu ai răspuns chemării lui Hristos, pe care roagă-L să ne cheme şi pe noi de pe căile păcatelor în cămara pocăinţei.

Din pietrele gândurilor smerite ţi-ai zidit cetate în jurul inimii şi ai păzit nerăpită de tâlharii slavei deşarte comoara cea duhovnicească, cu care îmbogăţeşte acum şi inima mea cea sărăcită de furii multor patimi.

Icoană a monahilor şi înălţime neajunsă a sihaştrilor te-ai arătat lumii, cuvioasă, iar acum trimite nouă dintru înălţime acoperământul rugăciunii tale, ca să ne păzească de mânia vrăjmaşilor nevăzuţi.

Cetele sihaştrilor mult s-au bucurat întâmpinându-te pe tine la porţile Împărăţiei, cu strălucite cununi de cântări, iar acum noi, cei mult păcătoşi, te rugăm să ne întâmpini pe calea rugăciunii.
Cu toată virtutea încingându-te, ai rămas neclintită pe piatra smeritei cugetări, iar acum pe noi, cei înconjuraţi de viforul ispitelor, ne scoate la lumina mântuirii.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu maica noastră cuvioasă Sinclitichia şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă

dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Şi după ecfonis **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Paşii rugăciunii tale să rămână neşterşi pe cărările inimii mele, ca eu, cel ce pururea mă rătăcesc pe drumul mântuirii din pricina întunericului patimilor, să aflu lesne îndrumare spre a pune iarăşi început pe calea pocăinţei.

Apoi **stihira** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei sfântului: În ceasul sfârşitului meu să mă întâmpini cu făclia rugăciunii tale, ca să-mi lumineze trecerea prin vămile văzduhului şi să-mi solească iertare de la Hristos, mie celui ce m-am lenevit a plini măsura faptei celei bune, rătăcind prin întunericul patimilor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Sursa:
https://www.facebook.com/1413080078999991/posts/1495951887379476/

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase Sinclitichia: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Sinclitichia, duhul tău.

Sinaxar - Sfânta cuvioasă Sinclitichia - 5 ianuarie:
https://www.trinitas.tv/sfanta-cuvioasa-sinclitichia-5-ianuarie/

Vieţile Sfinţilor - Viaţa maicii noastre Sinclitichia

Cea numită cu numele Sinclitichia a fost din Macedonia. Auzind strămoşii ei despre iubirea de Dumnezeu şi credinţa în Hristos, ce se răspândise în cetatea alexandrinilor, s-au dus acolo. Ajungând în acea cetate şi aflând faptele mai mari decât vestea, au fost primiţi cu prietenească dragoste. Ei nu se bucurau de mulţimea poporului, nici de mărimea caselor, ci mai mult de credinţa şi dragostea cea adevărată, care erau mai prejos în patria lor.

Fericita Sinclitichia era nu numai cu neamul vestită; dar era împodobită şi cu celelalte calităţi care în viaţă se socotesc veselitoare. ***Ea avea o soră şi doi fraţi de un cuget cu dânsa, având şi ei viaţă cinstită, dintre care unul, fiind în vârstă copilărească, a răposat; iar celălalt, ajungând la 25 de ani, era îndemnat de părinţi la căsătorie.*** Însă pregătindu-se toate cele de veselie şi săvârşindu-se lucrurile cele după obicei, tânărul a zburat ca o pasăre din laţuri, făcând schimb, în locul miresei pământeşti, cu soborul cel fără prihană al sfinţilor.

Sora lui, fiind încă în braţele părinteşti, îşi împodobea sufletul cu iubirea de Dumnezeu, iar purtările de grijă ale trupului le avea numai cât se cuvenea firii; ea era curată şi la chip prea frumoasă, încât mulţi logodnici s-au apropiat de

dânsa; pe de o parte bucurându-se de zestre, iar pe de alta gândindu-se la neamul părinţilor şi pe lângă acestea, aprinzându-se şi de frumuseţea fecioarei.

Deci, părinţii îndemnau pe tânăra spre nuntă, silind-o spre aceasta, ca prin ea să nu li se stingă neamul. Înţeleapta fecioară nicidecum nu se învoia cu asemenea sfaturi ale părinţilor, ci mai vârtos, cu cât auzea de nuntă lumească, cu atât privea la cea dumnezeiască. Pe mulţi logodnici trecând cu vederea, ea îşi îndrepta ochiul la Mirele ceresc.

Ea era o adevărată ucenică a fericitei Tecla, urmând aceleia întru învăţături; pentru că amândurora Hristos le era logodnic şi acelaşi Pavel era aducător de Mire al amândurora. Nici o altă cale din oraş nu cunoştea, decât pe a bisericii. Însuşi David spune despre amândouă în cântările cele cinstite şi dumnezeieşti; pentru că în chimvale bine răsunătoare se veseleau sufletele lor cele încredinţate lui Dumnezeu, în timpane şi psaltiri cu zece strune trimiteau ele în sus cântarea cea desăvârşită. Chiar Mariam, pentru aceste fecioare, aducând înainte cuvintele, zice: "Să cântăm Domnului, căci cu mărire S-a prea mărit". Iar mâncările dumnezeieştii nunţi sunt de obşte celor ce se ospătează, căci zice: Gustaţi şi vedeţi că bun este Domnul. Ţesătura îmbrăcămintelor de mireasă le era totuna, deoarece: Câţi în Hristos s-au botezat, în Hristos s-au şi îmbrăcat.

Deci, la fel le era lor dragostea către Domnul, pentru că de aceleaşi dăruiri se învredniceau. Încă şi cu nevoinţele se întreceau, pentru că mucenicia fericitei Tecla o ştiau toţi, cum s-a nevoit prin foc şi fiare sălbatice. Apoi nici ostenelile acestei îmbunătăţite nu trebuie a se tăinui; pentru că, dacă Unul era Mântuitorul lor Cel dorit, apoi tot un vrăjmaş li se rânduia lor, adică diavolul.

Tecla socotea chinurile mai uşoare, pentru că ea surpase toată răutatea vrăjmaşului; iar către Sinclitichia se arată mai uşor răutatea lui, pornindu-se prin uneltirile sale cele pierzătoare. Ţesătura cea aleasă a hainei nu a înşelat ochiul ei, nici strălucirile cele de multe feluri ale pietrelor de mult preţ. Chimvalul nu a amăgit auzul ei, nici fluierul n-a putut întoarce tăria sufletului ei. N-au înduplecat-o lacrimile părinţilor, nici vreo altă dojenire a rudeniilor, ci, având gândul că un diamant, şi-a abătut în lături mintea sa.

Ca pe nişte ferestre toate simţirile sale închizându-le, vorbea cu Mirele său, zicând cuvântul acela: "Precum sunt eu, aşa şi nepotul meu". Dacă-i veneau vorbe frumoase, fugea de acestea în cămările cele mai dinlăuntru ale sufletului, aducându-se pe sine Domnului; iar când i se dădeau sfaturi folositoare, toată mintea sa o avea în primirea celor zise.

Postirea o avea aşa de iubită, încât nimic nu-i era mai drag; pentru că o socotea păzitoare şi temelia celorlalte. Dacă avea nevoie cândva să mănânce, afară de

vremea cea obişnuită, ea făcea împotriva celor ce mănâncă. Se îngălbenea de nemâncare şi trupul ei era subţire, din pricina hranei puţine. Deci, fericita aceasta cugeta cele zise de Apostol: Cu cât omul nostru din afară se strică, cu atât cel dinlăuntru se înnoieşte. Astfel se străduia, tăinuindu-se de mulţi.

Când părinţii s-au dus din viaţa aceasta, învăţându-se mai mult cu înţelepciunea, a luat şi pe sora sa cu sine, pentru că era lipsită de vedere; apoi s-au depărtat de casele părinteşti şi s-au dus la o curte a unei rudenii a sa, ce era mutată din cetate. După aceea, vânzând toată avuţia rămasă şi împărţind-o săracilor, a rugat pe unii din preoţi a-i tăia părul; de atunci toată împodobirea a lepădat-o, pentru că este obiceiul la femei a socoti părul ca podoabă. Acesta era semn de a face sufletul ei curat.

De atunci s-a învrednicit de întâia numire feciorească, adică de călugărie; iar toată averea sa împărţind-o săracilor, zicea: ***"De mare cinste m-am învrednicit, încât nu sunt vrednică a mulţumi Celui ce mi-a dăruit acestea. Dacă pentru toate lucrurile din afară oamenii risipesc toată avuţia lor, cu atât mai vârtos, eu învrednicindu-mă de acest dar, nu se cădea oare ca odată cu averea a da şi trupul? Toate sunt ale Domnului; pentru că al Domnului e pământul şi plinirea lui".*** Prin aceste cuvinte, adică prin smerita cugetare, se liniştea, pentru care cu mult mai înainte în ogrăzile părinteşti se arăta foarte vrednică şi iscusită, căci într-însa se înmulţea floarea nevoinţei şi a faptelor bune.

Cei care fără iscusinţă şi fără socotire s-au apropiat de această taină dumnezeiască (călugăria) au pierdut ceea ce căutau, neprivind mai departe la faptele lor. Precum cei ce călătoresc se îngrijesc mai întâi de merinde, tot asemenea şi aceasta, îngrijindu-se mai înainte de oarecare merinde, fără temere mergea spre cele de sus; pentru că, strângând mai înainte cele trebuincioase pentru săvârşirea casei, punea temelia bună. Dar facerea caselor se urmează după plan, din materiile cele din afară; iar Sinclitichia a făcut împotrivă, pentru că nu aduna materiile cele din afară, ci mai vârtos pe cele dinlăuntru. Banii săi dându-i săracilor, părăsind mânia şi pomenirea de rău, şi izgonind zavistia şi mărirea deşartă, şi-a zidit casa pe piatră al cărei turn este vestit, iar casa neînviforată.

Ca să nu zic multe, ea covârşea prin începuturi bune şi pe cele ce aveau deprinderea vieţii monahiceşti. Precum copiii cei isteţi, fiind încă la începutul cărţii, se întrec cu cei în vârstă, care sunt de mai mult timp pe lângă dascăli, aşa şi aceasta, arzând cu duhul, întrecea pe celelalte.

Deci, viaţa ei cea pustnicească nu o putem spune, de vreme ce nimănui nu dă voie a se face privitor, dar nici nu voia a fi cineva propovăduitor al vitejiilor ei. Când voia să facă bine, se îngrijea de ascunderea acestuia; iar aceasta nu o făcea

pentru laudă, ci fiind întărită de darul ceresc; pentru că avea în minte acel grai dumnezeiesc, care zice: Să nu ştie stânga ce face dreapta.

Astfel tăinuindu-se, săvârşea cele cuviincioase făgăduinţei. Iar din vârsta cea dintâi şi până la cea desăvârşită, se ferea nu numai de întâlnirea cu vreun bărbat, dar fugea de multe ori şi de cele de un neam cu dânsa. Aceasta o făcea pentru două lucruri: ori ca să nu se laude pentru covârşirea pustniciei, ori ca să nu se sustragă de la fapta bună pentru trebuinţa trupească. Aşa gonea bântuielile cele dintâi ale sufletului, neiertându-l a se da înapoi pentru faptele cele trupeşti, ci, ca pe un copac stufos, curăţa împrejur crengile sale neroditoare. Odraslele cele spinoase ale patimilor le dezrădăcina prin postire şi rugăciune. Apoi tot trupul său îl supunea la multe osteneli şi se îndestula cu puţină pâine şi apă.

Când războiul vrăjmaşului se ridica, mai întâi pe Stăpânul său Îl chemă la rugăciune, spre a lupta împreună. Apoi îndată cu rugămintea, Domnul era de faţă şi fugea războiul. Când de multe ori vrăjmaşul zăbovea la luptă şi Domnul nu chinuia pe războinic, creştea prin aceasta iscusinţa sufletului celui îmbunătăţit, fiind ca o adăugire a darurilor şi mai mult se întărea de biruinţă asupra vrăjmaşului.

Sinclitichia nu numai că se îndestula cu puţină trebuinţă a hainelor, ci şi de ospătările cele de dezmierdare se lepăda; căci pâine de tărâţe mânca, iar apă de multe ori nici nu lua şi se culca jos până la o vreme oarecare. Deci, până înceta războiul, avea nişte arme ca acestea, cu rugăciunea era îmbrăcată, iar coiful ei era din credinţă, pornită din nădejde şi dragoste. Credinţa mergea mai înainte, strângând toate încheieturile sufletului ei; după aceea venea şi milostenia.

Prin această biruinţă îndepărta vrăjmaşul şi ea se uşura în pustnicia cea aspră. Aceasta o făcea ca nu deodată să se dezlege de mădularele trupului, pentru că acesta ar fi fost ceasul biruinţei; căci armele căzând, care mai este nădejdea ostaşului în război? Unii fără măsură şi fără cercetare, înfrânându-se cu ajunare, şi-au adus rănire de moarte şi lăsând împotrivirea contra luptătorului, pe dânşii s-au nenorocit.

Sinclitichia însă nu făcea astfel, ci toate cu deslușire le făcea şi cu vrăjmaşul se lupta prin rugăciuni şi pustnicie, iar în conducerea corăbiei sale purta grijă de trup; pentru că şi cei ce plutesc, ajungându-i iarna şi viforul, rămân nemâncaţi, punând tot meşteşugul lor împotriva primejdiei; iar când şi-ar dobândi viaţa, atunci pentru a doua scăpare se îngrijesc.

Apoi, având odihnă puţină, nu sunt fără griji, spre alinarea furtunii, nici de somn adânc nu se ţin, gândind asupra celor trecute, precum şi asupra celor ce vor să fie, căci, deşi iarna şi furtuna au încetat, marea nu s-a împuţinat şi dacă a trecut a

doua primejdie, a treia poate să vină. Şi dacă cele întâmplate s-au dus, cele ce pot veni sunt ca de faţă. Deci aşa se petrecea cu Sinclitichia. Deşi duhul poftei l-a izgonit, dar ceea ce-l stăpâneşte pe acesta nu era departe. Drept aceea se cade necontenit a ne ruga, pentru nestatornicia mării şi pentru sărătura răutăţii vrăjmaşului.

Fericita, ştiind cu dinadinsul viforul de faţă al vieţii şi văzând furtunile valurilor, cu osârdie ocârmuia corabia sa, prin dreapta credinţă în Dumnezeu; pentru că aceasta o scotea neînviforată la limanul cel de mântuire, având ca ancoră întemeiată credinţa în Hristos. Viaţa ei apostolească o petrecea în credinţă şi sărăcie.

Strălucind prin credinţă şi smerită cugetare, a săvârşit această faptă de mântuire; căci a călcat pe aspidă şi pe vasilisc şi peste toată puterea vrăjmaşului, cum zice Scriptura. Ea ştia că cine a fost slugă bună şi credincioasă, deşi peste puţin a fost credincios, peste multe avea să fie pus. A ţinut piept războiului celui materialnic împotriva celui nematerialnic şi s-a făcut steag de biruinţă. Cunoască dar toţi mărimea credinţei sale, a zis Pavel, adică începătorii şi stăpânitorii. Pentru că, biruind puterile cele potrivnice, a câştigat pe cele bune. Deci, astfel deosebindu-se, era săvârşitoare a faptelor celor bune.

Vremea mergând înainte şi faptele ei bune înflorind, mireasma ostenelilor ei cele prea mărite se ducea la mulţi. Pentru că nu este, cum zice Sfânta Evanghelie, lucru ascuns care să nu fie arătat; căci ştie Dumnezeu pe cei ce-L iubesc pe El şi a-i vesti spre îndreptarea celor ce aud. Deci, atunci, prin voia lui Dumnezeu, au început unele a veni la dânsa, spre a le vorbi. Pentru că prin cuvinte se cunoşteau faptele vieţii ei şi mai mult se apropiau, vrând a se folosi.

Acelea o întrebau pe dânsa, zicând: "Cum putem a ne mântui?" Iar ea, oftând greu şi multe lacrimi vărsând, nu le răspundea. Apoi cele ce se adunaseră o sileau pe dânsa a spune măririle lui Dumnezeu. Fiind rugată mult, fericita Sinclitichia, după multă vreme, cu glas smerit, a spus graiul acela al Scripturii: Nu sili pe sărac, pentru că este scăpătat.

Cele de faţă, primind graiul, mai mult o întrebau, apoi prin graiurile Scripturii ziceau către dânsa: În dar ai luat, în dar dă şi vezi să nu plăteşti pedeapsa celui ce a ascuns talantul. Ea a zis către dânsele: ***"Ce vorbiţi astfel pentru mine, păcătoasa, ca şi cum eu fac ceva? De obşte avem învăţător pe Domnul şi din aceleaşi izvoare scoatem apele cele duhovniceşti. Apoi ne hrănim din acelaşi lapte al Aşezământului celui vechi şi al celui nou".***
Iar ele către dânsa ziceau: "Ştim şi noi că una este învăţătura noastră, Scriptura şi acelaşi este Dascălul; dar tu prin sârguinţă ai sporit în faptele cele bune şi cele

ce s-au făcut de tine prin deprinderea bunătăţilor trebuie a sluji ca rânduiala celor tinere, pentru că şi Dascălul nostru Cel de obşte aceasta porunceşte".

Fericita, auzind această, plângea ca pruncii, însă cele adunate o rugau a înceta de plâns. După ce s-a liniştit, au început iarăşi a o ruga, iar ea, milostivindu-se şi cunoscând că cele zise nu-i aduc ei laudă, ci celor de faţă le aduc folos, a început a zice către dânsele astfel: *"Fiicelor, toţi şi toate ştim a ne mântui, dar pentru a noastră nepăsare, ne lipsim de mântuire. Se cade mai întâi a păzi cele cunoscute prin darul Domnului, adică acestea: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată virtutea ta şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi.*

Aici este începutul legii şi împlinirea darului. Scurtă este glăsuirea cuvântului, dar multă şi nemărginită este puterea ce iese din acestea; căci toate cele de suflet folositoare, de acestea atârnă. Chiar şi Pavel mărturiseşte, zicând: Dragostea este sfârşitul legii. Deci oamenii de treabă care vor spune că, după darul duhului, sunt din dragoste şi cu dânsa sfârşesc; atunci mântuirea aceasta este, adică dragostea cea curată.

Se cade a adăuga şi aceasta ca urmare a dragostei, adică: Fiecare din noi cunoscând ceea ce este, să dorească cele mai mari".

Dar ele nu se dumireau la cele zise şi iarăşi o întrebau.

Iar ea le-a zis: *"Ştiţi pilda din Evanghelie despre sămânţa care a dat una o sută, alta şaizeci şi alta treizeci. Deci suta este cinul nostru călugăresc, şasezecimea este ceata celor înfrânaţi, iar treizecimea a celor ce vieţuiesc cumpătat. Adică bine este a trece de la cele treizeci spre cele şaizeci şi de la cele de şaizeci spre cele de o sută. Pentru că de la cele mai mici la cele mai mari este bine a spori; iar a merge de la cele mai mari spre cele mai mici nu este fără primejdie; pentru că cel ce o dată s-a plecat spre cele rele, nici întru cele mai puţine nu poate sta, ci ca într-un fund de pieire se coboară. Deci, făgăduind cineva feciorie, pricinuieşte păcate de nu se va păzi. Iar dacă vom vieţui cumpătat, măcar de cele treizeci ne vom învrednici.*

Deci, cunoscut să vă fie că tot gândul rău vine de la vrăjmaş; căci cel ce merge de la cele mai mari spre cele mai mici, se răneşte de cel potrivnic. Pentru că cel care face aceasta, se judecă ca un ostaş fugar şi nu se învredniceşte de iertare. Căci, dacă a fugit de făgăduială, ia pedeapsă. Deci se cade, precum mai înainte am zis, a păşi înainte de la cele mai mici spre cele mai mari. Aceasta o învaţă şi apostolul, zicând: Cele din urmă uitând, la cele dinainte priviţi. Astfel se cade, ca cei ce au suta, pe aceasta a o păstra şi a nu o dă înapoi. Pentru că se zice: Când veţi împlini toate, ziceţi atunci în sine că suntem robi netrebnici. Deci se cade ca noi cele ce am ales cinul acesta, să

păzim cumpătarea mai mult decât cele din lume; pentru că acelea se uită cu necuviinţă şi râd fără rânduială. Iar noi şi de acestea lăsându-ne, să ne suim mai sus spre faptele cele bune. Din ochi să scoatem nălucirea cea deşartă; căci Scriptura zice: Ochii tăi să vadă cele drepte. Iar limba să o oprim de la nişte păcătuiri ca acestea. Pentru că este necuvios a rosti graiuri urâte şi nu numai de a spune cele deşarte, se cade a ne lăsa, ci şi de a le auzi.

Acestea sunt cu putinţă a le păzi, dacă nu vom ieşi des în lume. Pentru că prin simţurile noastre, deşi nu voim, intră furii. Cum poate casa a nu se înnegri, venind fum din afară şi ferestrele fiind deschise? Deci se cuvine a părăsi mergerile la târg, pentru că grea vătămare va fi nouă a privi pe uliţe. Iar când ne vom închide, nici acolo nu trebuie să fim fără grijă, ci a priveghea; pentru că s-a scris: Privegheaţi.

Cu cât ne întemeiem că avem întreaga înţelepciune, pe atât ne adunăm gânduri deşarte. Căci cel ce zice cunoştinţă, zice durere; pentru că pe cât sporesc sârguinţele, pe atât avem necazuri. Dacă biruieşti desfrânarea, atunci vrăjmaşul îţi pune în minte alte gânduri. Deci, se cade a nu ne învoi cu nălucirile, căci s-a scris: "Dacă duhul celui ce stăpâneşte se va sui peste tine, locul tău de luptă să nu-l laşi; pentru că învoirea cu gândurile este deopotrivă cu desfrânarea lumească. Cei puternici cu putere vor fi certaţi. Deci, mare este nevoinţa contra duhului desfrânării; pentru că acesta este capul vrăjmaşului răutăţii şi al pieirii, despre care fericitul Iov zicea către diavol: "Cel ce ai putere peste plăcerea pântecelui".

Deci, prin multe măiestrii, diavolul se porneşte asupra oamenilor iubitori de Hristos. A rănit până şi monahi care fugeau de tot felul de chipuri, dar i-a amăgit prin vorbă cucernică; pentru că acesta este lucrul vrăjmaşului: îmbrăcându-se în cele străine, pe furiş vrea să înşele. Arată grăunţe de grâu şi pune sub dânsul cursă. Ni se pare că şi Domnul pentru această zice: Ei vin la voi în îmbrăcăminte de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.

Deci, ce vom face? Să ne facem înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii, având gând bun împotriva cursei lui, spre a nu ne birui pornirile diavolului; căci blândeţea porumbelului arată curăţirea faptei. Orice lucru bun se săvârşeşte cu fuga de cel rău. Dar cum vom fugi de ceea ce nu ştim? Deci se cade a ne păzi de reaua măiestrie a acestuia: Care împrejur umblă, căutând pe cine să înghită. Trebuie totdeauna a priveghea, căci şi vrăjmaşul prin lucrurile cele din afară priveghează, iar prin gândurile cele dinăuntru împileză; dar mai mult pe cele dinăuntru, pentru că noaptea şi în fiecare zi şi cu meşteşug se apropie. De ce lucru avem trebuinţă la războiul cel de faţă? Este învederat că de pustnicie dureroasă şi de rugăciune curată; şi acestea sunt, în scurt, doctoria vindecătoare de tot gândul. Se cade încă a întrebuinţa

şi lucruri osebite, spre a goni această vătămare a sufletului. Iar dacă se face vreo nălucire prin cuvânt deşert, se cade a o pedepsi. Deci, prin nişte gânduri ca acestea, cu cuviinţă este a izgoni necurata răutate şi cum un cui scoate pe alt cui, aşa şi pe diavolul. Dar mai mult decât toate este a stăpâni pântecele, pentru că numai astfel va fi cu putinţă a înfrâna şi dezmierdările de tot felul."

Deci, fericita Sinclitichia era ca la un ospăţ dumnezeiesc al celor de faţă; pentru că din paharul înţelepciunii se înveseleau, dându-le dumnezeiască băutură şi fiecare dintr-însa primea ceea ce voia. Iar una din cele ce se adunaseră o întreba, zicând: "Este o bunătate lipsa?"

Iar ea a zis: *"Este foarte desăvârşită bunătate celor ce pot, pentru că cele ce rabdă acestea au necaz adesea cu trupul, iar cu sufletul au odihnă".*

Căci precum hainele se spală întorcându-se şi călcându-se, aşa şi sufletul cel tare, prin sărăcia cea de bună voie, mai mult se întăreşte; iar cele ce au gândul mai neputincios, prea puţin necăjindu-se, pier ca hainele cele rupte, nesuferind spălătura cea bună. Sfârşitul hainelor este de multe feluri; căci unele se rup şi pier, iar altele se înălbesc şi se înnoiesc. Bun odor este lipsa, la bărbatul înţelept; căci este frâul păcatelor celor cu fapta.

Se cade dar, negreşit, a se iscusi mai întâi în postire, în culcarea pe jos şi în celelalte fapte şi astfel, a câştiga această faptă bună; pentru că cei ce nu au făcut astfel, ci deodată au gândit la lepădarea banilor, desăvârşit s-au robit de regrete. Pentru că banii sunt unelte îndulcitoare ale vieţii. Deci, ucide întâi meşteşugul tău, adică lăcomia pântecelui şi viaţa cea cu desfătări, şi astfel lesne vei putea tăia puterea banilor; că cel ce n-a lepădat pe cea dintâi, cum va putea da afară pe cea de a doua?

Pentru aceasta şi Mântuitorul vorbind către bogat, nu deodată îi porunceşte lepădarea banilor, ci mai întâi îl întreabă dacă a împlinit poruncile legii. La urmă îi zice: Du-te, vinde-ţi averile tale şi dă-le săracilor, apoi vino şi urmează-Mi. Deci, bună este sărăcia pentru deprinderea bunătăţilor. Pentru că, făcând lepădarea tuturor celor de prisos, se îndreptează către Domnul, cum zice acel dumnezeiesc cuvânt: Ochii noştri către Tine nădăjduiesc şi Tu dai hrană la bună vreme celor ce Te iubesc pe Tine. Cei săraci mare folos au, că neavând mintea spre vistieria cea de pe pământ, privesc la Împărăţia Cerurilor. Săracii socotesc întrebuinţarea argintului ca un nimic şi-l au numai la hrana de peste zi. Aceştia au temeiul credinţei, pentru că Domnul a zis către dânşii a nu se îngriji pentru ziua de mâine: că păsările cerului nu seamănă, nu seceră şi Tatăl cel ceresc le hrăneşte.
Vrăjmaşul se biruieşte mai mult de cei necâştigători, pentru că nu are cu ce să-i vatăme. Ce să facă duhul cel potrivnic? A arde satele? Dar nu sunt. A pierde

dobitoacele? Nici pe astea nu le au. A se lipsi de copii? Dar nu au. Deci mare pedeapsă asupra vrăjmaşului şi visterie de mult preţ sufletului este lipsa; dar cu cât aceasta este minunată şi prea înaltă către fapta bună, pe atât de rea şi lesnicioasă la răutate este iubirea de argint. Dumnezeiescul Pavel pentru aceasta a zis că a tuturor relelor este pricina. Pofta bogăţiei aduce jurământul strâmb, furtişagul, răpirea, lăcomia, desfrânarea, zavistia, uciderea, urâciunea de fraţi, războiul, slujirea de idoli, apoi odraslele acestora: făţărnicia, momirea, luarea în râs; deci pricină a tuturor acestora se mărturiseşte iubirea de argint; pentru aceea Apostolul a numit-o mamă a tuturor relelor.

Dumnezeu pedepseşte pe iubitorii de argint. Drept aceea le este nevindecată rana. Cel ce nu are nimic, puţine poftеşte, iar dobândind ceva, mai multe nu poftеşte; cel ce are o sută de arginţi şi poftеşte o mie, iar aceştia agonisindu-i, merge către nemărginire. Astfel, neputând să câştige atât, de-a pururea se plâng de sărăcie.

Iubirea de argint are cu sine de-a pururea zavistia şi aşa strică întâi pe cel ce o are. Căci precum viperele născându-se, întâi pe mamele lor omoară, mai înainte de a muşca pe alţii; aşa şi zavistia pe cel ce o are, pe el îl veştejeşte mai înainte de a se duce la alţii. Mare lucru este dacă am putea răbda atâtea dureri, căutând argintul cel lămurit; căci în multe patimi nevindecate cad vânătorii lumii deşarte. Spargeri de corăbii pătimesc, prădătorii îi întâlnesc, pe pământ cad între tâlhari, sufăr furtună şi vânturi silnice şi, de multe ori câştigând, singuri se socotesc săraci, faţă de cei ce îi zavistuiesc; iar noi nicidecum nu ne gândim la primejdii ca acestea, pentru câştigul cel adevărat.

Dacă vom agonisi cât de puţin bine, ne mărim pe noi înşine, fiind pildă oamenilor. De multe ori nici fapta n-o scoatem în povestire. Trebuie să punem toată sârguinţa ca să ascundem câştigul faptelor, iar cele ce povestesc isprăvile lor, să caute a spune şi neajunsurile. Iar dacă acestea se ascund, ca să nu se prihănească de cei ce le aud, cu mult mai vârtos se cade a le păzi de a le spune pe cele bune, căci, spunându-le pe acestea, se înstrăinează de Dumnezeu. Precum o comoară arătându-se, se împuţinează, aşa şi fapta cea bună, făcându-se cunoscută şi vădită, se pierde. Şi precum ceara se topeşte de faţa focului, aşa şi sufletul se slăbeşte de laude. Dacă lauda lipseşte de tărie sufletul, negreşit ocara aduce la mărime fapta lui bună: bucuraţi-vă şi vă veseliţi când vor spune oamenii toată minciuna asupra voastră. Şi se zice: În necaz m-ai întărit pe mine. Şi iarăşi: Ocară a aşteptat sufletul meu. De asemenea, altele zeci de mii ca acestea se pot auzi în Sfânta Scriptură.

Este întristare folositoare şi întristare aducătoare de stricăciune; deci, una este a suspina pentru ale sale păcate şi alta pentru necunoştinţa aproapelui; una spre a nu cădea din scop, iar altă să se atingă de bunătatea cea desăvârşită. Deci acestea

sunt chipurile întristării celei adevărate. Iar duhul trândăviei se cade a-l izgoni prin rugăciune mai ales şi prin cântare de psalmi.

Ţinându-vă de grijile cele bune, nu se cuvine a socoti că este vreun folos în viaţă; căci Scriptura zice: Tot capul este în durere şi toată inima în întristare; pentru că astfel Duhul Sfânt a spus de viaţa monahicească şi cea lumească. Prin durerea capului se înţelege tainic chipul monahicesc; pentru că cel ce domneşte este capul. Iar despre durere a zis că toată fapta cea bună prin dureri se isprăveşte. Apoi, prin întristarea inimii, a arătat chipul cel nestatornic şi înrăutăţit al celor lumeşti. Inima s-a numit locuinţă de mânie şi întristare. Deci, să nu fim târâţi pe furiş de cuget, lăudându-ne, că vom avea negrijă de lume.

Cele din lume nasc cu greu şi cu primejdii şi pătimesc multe la hrănirea de lapte şi cu copiii care bolesc; iar toate acestea le rabdă neavând sfârşit al durerii. Pentru că cei născuţi ori se vatămă la trup, ori fiind crescuţi rău, cu vicleşug ucid pe cele ce i-au născut.
Deci, acestea ştiindu-le, să nu ne amăgim de vrăjmaşul, ca şi cele ce în lume au viaţă slobodă şi fără grijă. Pentru că cele ce nasc prin dureri, se sfârşesc, iar nenăscând, ca nişte sterpe şi neroditoare se dispreţuiesc. Dar acestea le zic vouă, ca să vă întemeiaţi contra celui potrivnic. Nu tuturor sunt potrivite cele zise, ci numai celor ce voiesc viaţa cea monahicească. Căci, precum la oricare fiinţe nu le prieşte aceeaşi hrană, astfel nici tuturor oamenilor nu foloseşte acelaşi cuvânt.

Nu se cade a pune vin nou în oale vechi. Pentru că într-alt fel se ospătează cei plini de cunoştinţă şi într-alt chip cei ce gustă din pustnicie, precum şi cei ce sunt norociţi în lume. Căci precum fiinţele, unele sunt de uscat, altele de apă, iar altele zburătoare, la fel şi oamenii. Unii jumătate de viaţă sunt ca cele de uscat, iar alţii caută către cele înalte, ca cele zburătoare, iar alţii cu apele păcatelor sunt acoperiţi ca peştii. Căci am venit, zice Scriptura, în adâncurile mării şi viforul m-a copleşit. Aceasta este firea fiinţelor. Iar noi ca nişte vulturi având aripi, să zburăm peste cele mai înalte şi să călcăm peste leu şi peste balaur; iar pe cel ce altă dată stăpânea, acum să-l stăpânim. Aceasta o vom face dacă toată socoteala minţii noastre o vom aduce Mântuitorului. Însă cu cât noi ne suim către înălţimi, vrăjmaşul ne ispiteşte cu cursele sale.

Deci, dacă şi către nălucirea cea pământească ne pune multe împotrivă, cu atât mai vârtos către Împărăţia Cerurilor ne va zavistui. Se cade dar în tot chipul a ne într-arma. Precum o corabie uneori se cufundă de multele învăluiri din afară, iar alteori prin strângerea apei se îneacă; aşa şi noi uneori ne pierdem prin păcate, alteori prin gândurile cele dinlăuntru ne prăpădim.
Deci, se cade a ne feri de lovirile cele din afară ale duhurilor, precum şi de necurăţiile cele dinlăuntru ale gândurilor. Apoi totdeauna se cuvine a priveghea cu gândul. Pentru că vrăjmaşul ca pe o casă vrând a ne surpa, ori de la temelii

aduce căderea, ori de la acoperământ începând, o strică toată, ori prin ferestre intrând, întâi pe stăpânul casei îl leagă şi astfel robeşte toate. Deci ca o temelie sunt faptele cele bune, iar acoperământ este credinţa, ferestrele sunt simţurile, prin care ne dă război vrăjmaşul.

Drept aceea, se cade a fi cu mulţi ochi acela ce voieşte a se mântui. Pentru că nu este loc aici de neîngrijire; căci Sfânta Scriptură zice: Să se păzească cel ce stă, să nu cadă. Viaţa noastră s-a numit "mare" de către sfinţitul cântător David. Căci părţile mării, unele sunt pietroase şi pline de fiare, iar altele alinate. Deci, noi în partea cea alinată a mării părem a înota, iar cei din lume în cea primejdioasă. Adică noi înotăm ziua, povăţuindu-ne de soarele dreptăţii, iar aceia noaptea, duşi de necunoştinţă.

De multe ori omul este în furtună şi în întuneric, dar priveghind, poate a-şi mântui caiacul său; iar noi întru alinare prin nepăsare ne cufundăm, lăsând cârma dreptăţii. Deci, vadă cel ce stă ca să nu cadă, căci cel ce a căzut, o grijă are, ca să se scoale; iar cel ce stă, păzească-se ca să nu cadă.

De multe feluri sunt căderile. Căci cei ce au căzut, s-au lipsit de şedere; iar căzând, nu s-au vătămat. Cel ce stă bine, să nu defaime pe cel căzut, ci să se înfricoşeze, că nu, căzând, să se pogoare în prăpastia cea mai de jos. Căci nu se poate cere ajutor din adâncul puţului, fiindcă strigarea nu se aude. Pentru că zice dreptul: Să nu mă înghită pe mine adâncul, nici să-şi închidă peste mine puţul gura sa.

Vezi că şi tu, căzând jos, să nu te faci mâncarea fiarelor. Cel ce a căzut, nu mai închide uşa, iar tu nicidecum să nu adormi, ci de-a pururi să zici cântarea: Luminează ochii mei, ca nu cumva să adorm întru moarte, ca nu cumva să zică vrăjmaşul meu: m-am întărit spre el. Priveghează necurmat din cauza leului care răcneşte. Aceste graiuri folosesc nu spre a se înălţa cineva, ci a se întoarce şi a suspina, spre a se mântui.

Vezi-te pe tine, care stai bine, pentru că îndoită frică este asupra ta; ori ca să nu te întorci spre cele de demult, căzând asupra ta vrăjmaşul, ori ca să nu te împiedici, alergând. Pentru că vrăjmaşul nostru, diavolul, de multe ori ne trage înapoi, când va vedea pe suflet zăbovind şi fiind pregetător. Ori părându-i-se sârguitor şi ostenitor către pustnicie, intră pe furiş, adică prin mândrie şi astfel pierde sufletul.

Această armă de pe urmă, adică mândria, este mai presus decât toate relele. Prin ea diavolul a căzut şi tot prin ea, pe cei mai puternici dintre oameni se ispiteşte a-i surpa. Precum cei iscusiţi dintre războinici, după ce cheltuiesc săgeţile cele mai mărunţele, fiind puternici şi viteji, pun înainte sabia cea mai tare decât toate;

astfel şi diavolul, după ce cheltuieşte undiţele cele dintâi ale sale, atunci unelteşte paloşul cel mai de pe urmă, adică mândria. Care au fost, dar, cursele lui cele dintâi? Arătat este că lăcomia pântecelui, iubirea de dezmierdare şi desfrânarea. Pentru că aceste duhuri vin la vârstele cele tinere; pe care le face să urmeze: iubirea de argint, lăcomia şi cele asemenea acestora.

Deci, când ticălosul suflet va trece deasupra acestora, când şi peste dezmierdările cele rele va sări, când argintul îl va defăima, atunci de pretutindeni, rău cugetătorul, nedumerindu-se, îi supune lui pornire fără rânduiala, pentru că îl face pe dânsul cu necuviinţă a se ridica asupra fraţilor. Este pierzătoare această otravă a vrăjmaşului. Pe mulţi deodată întunecându-i, i-a coborât, dând sufletului înţelegerea cea rea şi purtătoare de moarte; căci înşală pe om că a ajuns cele neştiute celor mulţi şi că în posturi întrece pe mulţi, fălindu-se cu mulţimea de vitejii.

Apoi uită toate cele ce a păcătuit, pentru a se înălţa asupra celor ce sunt împreună cu el; căci ca pe furiş sunt scoase din mintea lui greşelile şi aceasta n-o face spre folosul lui, ci ca să nu poată zice acel glas doctoricesc: Ţie, unuia, am păcătuit, miluieşte-mă; nici nu-i dă voie a zice: Mă voi mărturisi Ţie, Doamne, cu toată inima mea. Când după socoteala minţii sale, a zis: Mă voi sui şi voi pune acolo scaunul meu, atunci pare că se şi vede în acel loc, ascuns, de sus, pe scaun de învăţător sau de doctor. Deci sufletul cel ce astfel s-a amăgit, se strică şi piere, fiind atins de o rană ce are nevoie de vindecare.

Deci, când nişte gânduri ca acestea stau în mintea noastră, se cade necontenit a cugeta la aceste cuvinte dumnezeieşti: Eu sunt vierme, şi nu om şi la alt loc, unde se zice: Eu sunt pământ şi cenuşă. Apoi graiul proorocului Isaia, care zice: Toată dreptatea omului este ca o cârpă lepădată. Dacă vreunele vor rămâne în acele gânduri, mai bine să intre în viaţa de obşte; apoi să se certe şi să se dojenească de cele de o vârstă şi să se aducă lor spre citire vieţile sfinţilor. După aceea neascultarea este boală mai rea. Drept aceea, numai prin fapta care e împotriva neascultării, este cu putinţă a curăţa sufletul. Pentru că ascultarea, zice Scriptura, este mai presus de jertfă.

Deci se cade a înlătura gândul de mărire, căci de se va afla sufletul nebăgător de seamă şi pregetător, ba uneori şi amorţit spre sporirea binelui, neascultarea este pricina. Diavolul voieşte a răzvrăti toate; adică pe cei sârguitori şi pustniceşti se sileşte a-i face să uite nelegiuirile cele făcute, căci voieşte să se înalţe prin mândrie.
Sufletelor de curând venite le pune înaintea ochilor toate păcătuirile, ca printr-însele să aducă deznădăjduire, căci zice uneia: "Tu, fiind desfrânată, nu poţi fi iertată"; iar alteia îi zice: "Tu, fiind lacomă, îţi este cu neputinţă a dobândi mântuire". Deci, pe sufletele care se îndoiesc astfel, se cade a le mângâia şi a

zice: "Raab era desfrânată şi prin credinţă s-a mântuit; Pavel era persecutor şi s-a făcut vas de alegere. Matei era vameş, dar nimeni nu ştia darul acestuia; tâlharul prăda şi ucidea, dar întâi lui i s-a deschis uşa Raiului." Deci, la acestea gândind, să nu-ţi deznădăjduieşti sufletul tău, iar pe acelea care s-au robit din mândrie şi din cele care se cred mai mari, se cade a le vindeca şi a le zice: "Ce te-ai umflat ca una ce nu mănânci carne? Alţii nici peşte nu văd. Dacă vin nu bei, ia seama că alţii nici untdelemn nu mănâncă. Până seara posteşti? Dar alţii două şi trei zile ajunează. Dacă nu te speli, cugeţi mari lucruri?

Dar mulţi pentru patimă trupească nicidecum baie n-au făcut. Te minunezi că dormi chinuit şi în aşternut de păr? Dar alţii se culcă pe jos neîncetat, ci, dacă ai făcut-o, nimic bun n-ai făcut, pentru că unii chiar pietrele le pun sub ei, ca să nu se gândească la dezmierdare, iar alţii au privegheat toată noaptea. Chiar făcând toate acestea şi făcând desăvârşita pustnicie, să nu cugeţi a fi măreţ; pentru că diavolii mai mult decât ale tale au făcut şi fac, nici nu mănâncă, nici nu beau şi în pustie petrec. Dacă chiar în peşteră locuieşti, ţi se pare că faci lucru mare?"

Deci, prin nişte gânduri ca acestea, va fi cu putinţă a vindeca patimile cele potrivnice; căci precum un foc care arde cumplit, piere, dacă se împrăştie şi nu are vânt, tot aşa şi fapta cea bună zboară prin trecerea cu vederea, dacă se împrăştie repede lauda ei; tot aşa piere binele prin lenevire, când nu vom avea răcoreala Sfântului Duh. Sabia cea ascuţită se strică lesne de piatră; aşa şi pustnicia piere prin mândrie. Drept aceea, se cuvine, de pretutindeni a îngrădi sufletul, iar pentru pustnicia cea arsă desăvârşit de arşiţa mândriei, trebuie a ne pleca spre locurile cele umbroase, apoi chiar a tăia uneori ramurile cele de prisos, ca să fie rădăcina mai întărită.

Pe cel cuprins de deznădăjduire se cuvine a-l sili să caute în sus, prin gândurile cele mai înainte zise, pentru că sufletul acestuia zboară tot pe jos. Căci chiar cei mai buni din lucrătorii de pământ, când vor vedea un răsad slab şi neputincios, îl udă cu îndestulare şi de multă purtare de grijă îl învrednicesc, ca să crească; iar când vor vedea în răsad vreo odraslă înainte de vreme, obişnuiesc a tăia împrejur cele de prisos. Doctorii pe unii bolnavi îi hrănesc destul şi îi îndeamnă la plimbare, iar pe alţii îi feresc de mâncare. Deci, arătat este cât de mare-i mândria, între răutăţi.

Aceasta o arată fapta cea potrivnică ei, smerita cugetare. A o câştiga pe aceasta este foarte greu; căci dacă cineva nu va lepăda slava, nu va putea dobândi această visterie. Aşa de mare este smerita cugetare, încât toate faptele bune poate să le urmeze diavolul, iar pe aceasta nici nu voieşte a o şti. Apostolul Petru, ştiind temeiul ei, ne porunceşte a ne împodobi pe dinăuntru cu smerita cugetare şi toţi, făcând cele de folos, cu aceasta a se încununa.

De posteşti, de miluieşti, de înveţi, de eşti cumpătat şi priceput, pe aceasta ca zid nesurpat pune-o în faţă; toate faptele cele bune ale tale să le cuprindă smerita cugetare. Căci precum este cu neputinţă a se face corabie fără cuie, tot astfel este cu neputinţă a se mântui omul fără smerita cugetare. Iar că este bună şi mântuitoare, să ştim că Domnul, împlinind rânduiala către oameni, cu aceasta S-a îmbrăcat, când zice: Învăţaţi-vă de la Mine că sunt smerit şi blând cu inima. Vezi cine este Cel ce zice aşa, ca desăvârşit să I te faci ucenic. Deci, să ţi se facă început şi sfârşit al bunătăţilor smerita cugetare. Cugetul smerit formează nu numai pe omul cel dinăuntru, în chip tainic, ci şi pe cel din afară. Ai păzit toate poruncile? Ştie Domnul. Chiar când toate astea le veţi face, ziceţi: Suntem nişte robi netrebnici.

Deci, smerita cugetare se capătă prin ocări, prin dosădiri, prin răniri, ca să auzi zicîndu-ţi-se nebun şi lipsit de minte, sărac şi scăpătat, neputincios şi simplu, nesporit în lucruri, necuvântător întru grăire, urât la chip, slab în putere. Acestea sunt semnele smeritei cugetări. Acestea Domnul le-a auzit şi le-a pătimit, pentru că i-au zis că este samarinean şi că are diavol. El chip de rob a luat, a fost pălmuit şi a primit răniri. Deci, se cade a urma şi noi această smerită cugetare cu fapta. Sunt unii care se făţărnicesc şi se smeresc prin formele cele din afară, vânând prin aceasta slavă; dar din roadele lor se cunosc. Pentru că pe deasupra fiind smeriţi, unii ca aceştia nu au suferit nimic, ci numai ca un şarpe şi-au dat veninul".

La cuvintele acestea, fecioarele cele adunate se bucurau foarte şi iarăşi mai aşteptau sfaturi şi bunătăţi.

Deci, iarăşi a zis fericita către dânsele: ***"Nevoinţă multă trebuie celor ce se apropie de Dumnezeu, dar osteneala aduce bucurie nepovestită. Căci precum cei ce voiesc a aprinde foc, întâi se afumă şi lăcrimează, şi astfel îl dobândesc, tot astfel se cade a aprinde şi noi dumnezeiescul foc în noi cu lacrimi şi osteneală. Pentru că însuşi Domnul zice: Foc am venit să pun pe pământ. Dar unii, fiind slabi, fumul l-au suferit, iar focul nu l-au aprins, pentru că, deşi în afară au avut îndelungă răbdare, însă gândirea lor la Dumnezeu a fost neputincioasă şi întunecoasă.***

Drept aceea, mare odor este dragostea; pentru aceasta adeverind Apostolul, zicea: "Dacă toate averile le voi împărţi şi trupul îmi voi robi, iar dragoste nu am, m-am făcut aramă răsunătoare şi chimval răsunător". Deci dragostea este mare între bunătăţi; dar tot pe atât de rea este mânia, pentru că tot sufletul întunecându-l şi sălbăticindu-l, la necuvântare îl aduce. Domnul, îngrijindu-se de mântuirea noastră, nicidecum n-a gândit să fie vreo mică parte a sufletului neştiută. Porneşte vrăjmaşul înverşunare? Domnul ne-a

întrarmat cu cumpătare. Naşte mândrie? Smerita cugetare să nu fie departe. A sădit urâciune înăuntru? Dar dragostea stă de faţă.

Deci, deşi vrăjmaşul porneşte multe săgeţi împotriva noastră, dar Domnul ne-a înarmat cu mai multe arme, spre mântuirea noastră şi căderea aceluia. Prea rea între răutăţi, cum am zis, este mânia. Pentru că Sfânta Scriptură zice: Mânia bărbatului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu. Se cade, dar, a se ţine în frâu. La vreme trebuincioasă s-a arătat că foloseşte mânia, dar numai împotriva diavolilor, iar către om a ne porni cu mânie nu foloseşte, chiar dacă ar păcătui. Ci se cade a-l întoarce după ce va înceta patima mâniei.

A ne mânia însă este o patimă mică între răutăţi, iar vorbirea de rău este mai grea decât toate. Pentru că mânia, tulburând sufletul, ca fumul se împrăştie repede, iar vorbirea de rău, ca una ce s-a înfipt în suflet, îl face mai cumplit decât fiarele. Un câine se repede împotriva cuiva, însă de hrană se momeşte şi tace; aşa şi celelalte fiare, de obicei se îmblânzesc. Dar cel ce se stăpâneşte de vorbirea de rău, nu se pleacă la mângâieri, nu se îmblânzeşte de hrană. Chiar nici vremea, care toate le preface, n-a vindecat patima vorbitorilor de rău. Aceştia sunt mai păgâni şi mai nelegiuiţi decât toţi, pentru că nu ascultă pe Mântuitorul, zicând: Du-te mai întâi, împacă-te cu fratele tău şi astfel adu darul tău. Apostolul zice: Să nu apună soarele în mânia voastră.

Deci, bine este a nu ne mânia. Chiar dacă s-ar întâmpla astfel, Domnul a zis să nu treacă nici o zi cu această patimă; să nu apună soarele. Iar tu aştepţi până ce toată vremea ta va apune? Nu ştii oare a zice: destul este zilei răutatea ei? De ce urăşti pe omul care te-a întristat? Nu este el cel ce te-a nedreptăţit, ci diavolul. Urăşte boala şi nu pe cel care boleşte.

De ce se făleşte în răutate cel puternic? Pentru aceasta cântătorul de psalmi a zis: Nelegiuire şi nedreptate toată ziua a gândit limba ta. Adică, în toată vremea vieţii tale nu asculţi pe Cel Care a zis: Să nu apună soarele întru mânia voastră. Când zice: Nedreptate a gândit limba ta, înseamnă că nu încetezi hulind pe fratele tău.

De aceea, dreaptă pedeapsă rosteşte prin aceasta cântătorul de laudă, zicând: Pentru aceasta Dumnezeu te va surpa până în sfârşit, te va smulge şi te va muta din locaşul tău, iar rădăcina ta din pământul viilor. Acestea sunt isprăvile vorbitorilor de rău, acestea sunt răsplătirile răutăţii.

Deci se cuvine a ne feri de vorbirea de rău, pentru că multe rele cumplite îi urmează, zavistie şi întristare. Apoi este şi purtătoare de moarte răutatea acestora, deşi pare a fi mică. De multe ori rănile cele făcute de paloşul cel cu două ascuţişuri ori de o sabie mai mare cum este desfrânarea, lăcomia şi

zavistia, s-au vindecat de doctoria cea mântuitoare a pocăinţei. Mândria şi vorbirea de rău, ca nişte săgeţi, ce se par a veni de departe, pe furiş înfigându-se în părţile sufletului cele mai alese, l-au ucis; iar acestea nu ucid cu mărimea ranei, ci prin nepăsarea celor răniţi. Pentru că, socotind ca o nimica grăirea de rău şi celelalte, câte puţin cu totul s-a abătut.

Grea este vorbirea de rău, pentru că unii o au ca hrană şi odihnă. Tu să nu primeşti vorbă deşartă, să nu te faci încăpere a relelor celor străine, ci pregăteşte-ţi cu îngrijire sufletul tău. Pentru că, primind duhul necurăţiei cuvintelor, vei aduce, prin gânduri, întinăciuni rugăciunii tale, căci fără pricină urăşti pe cei ce-i întâlneşti. Aplecându-se auzul tău la neomenia celor ce grăiesc de rău, cauţi la toţi posomorât. Deci, este trebuinţă a păzi limba şi auzul, spre a nu zice ceva de acest fel sau a auzi cu pătimire, pentru că este scris: Auzire deşartă să nu primiţi. În Psalmi David grăieşte: Pe cel ce vorbeşte de rău pe aproapele său, în ascuns, îl goneam afară. Şi apoi zice: Nu va grăi gura mea faptele oamenilor. Dar şi noi pe cele ce nu sunt fapte împlinite, le vorbim. Deci, se cade a nu crede toate cele ce ni se spun, ci după Dumnezeiasca Scriptură să zicem: Iar eu ca un surd nu auzeam. Nu se cade a ne bucura de primejdia omului, chiar de ar fi foarte păcătos. Unii, văzând pe cineva primejduit, dar fiind fără învăţătură lumească, au zis acestea: "Cel ce şi-a aşternut rău, va suferi rău în somn". Deci, tu, care crezi că ţi-ai aşternut bine lucrurile în viaţă, crezi că te odihneşti? Dar ce vom face faţă cu Cel ce zice că aceeaşi întâlnire are dreptul şi păcătosul? Vieţuirea noastră de aici una este, dar faptele ne sunt deosebite.

Nu se cade a urî pe vrăjmaşi, pentru că Domnul prin glasul Său ne-a poruncit acestea: Să nu iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, pentru că aceasta o fac păcătoşii şi vameşii. Omului bun nu-i trebuie meşteşug şi nevoinţă spre a fi iubit, pentru că atrage la sine pe cei ce-l iubesc, iar cel rău are trebuinţă de dumnezeiasca învăţătură şi de osteneală multă spre îndreptare; pentru că Împărăţia Cerurilor nu este a celor răsfăţaţi şi neîngrijitori, ci a celor silitori.

Precum nu se cade a urî pe vrăjmaşi, tot aşa nici de cei nebăgători de seamă şi leneşi nu trebuie a fugi şi a-i lăsa. Unii îşi zic vorba aceea a Scripturii: Cu cel cuvios, cuvios vei fi, şi cu cel îndărătnic, te vei îndărătnici. Pentru aceasta zic ei: fugim de cei păcătoşi, ca să nu ne răzvrătim cu dânşii, prin neştiinţa sufletului. Dar unii ca aceştia fac împotriva celor scrise, pentru că Duhul Sfânt porunceşte a nu ne răzvrăti cu cei răzvrătiţi, ci a-i îndrepta de răzvrătire şi împreună vei întoarce, adică împreună îi vei atrage către sine-ţi şi din cele de-a stânga să-i chemi spre cele de-a dreapta.

Trei feluri de stări sunt în viaţa oamenilor: Una este a răutăţii desăvârşite, a doua este o stare de mijloc, privind către amândouă; iar a treia, care se

gândeşte la lupta cea bună. Deci, oamenii cei răi, amestecându-se cu alţii mai răi, sporesc mai mult în adăugirea celor nelegiuite; cei de mijloc se ispitesc a fugi de cei mai răi, temându-se de aceştia, ca să nu fie atraşi de dânşii, pentru că sunt încă prunci în faptele bune. Iar cei de al treilea, având un cuget bun, vieţuiesc împreună cu cei răi, vrând a-i mântui. Dar se împung de dânşii - pentru că şi diavolii îi vatămă mai mult pe cei buni, fiindcă aceştia slăbesc uneltele lor.

Cei buni se ocărăsc şi se batjocoresc de către cei ce îi văd pe dânşii petrecând împreună cu cei leneşi, socotindu-i ca pe nişte asemenea lor; iar cei buni, primindu-le acestea de la oameni ca nişte laude, săvârşesc fără frică dumnezeiescul lucru; pentru că Scriptura zice: Frumoasă este fapta acestora, că şi Domnul mânca cu vameşii; iar mai vârtos este iubitoare de fraţi judecata acestora, decât iubitoare de sine; pentru că văzând pe cei ce păcătuiesc ca nişte case aprinse, se întrec a mântui pe cei care pier şi suferă împreună cu ei. Iar alţii, dacă ar vedea pe un frate arzând în păcate, fug, temându-se ca să nu-i apuce şi pe dânşii focul. Alţii - cei de al treilea fel - ca fiind vecinii cei răi, îi aprind mai mult pe cei ce ard, aducând ca materie spre pieire răutatea lor. Cei buni, dimpotrivă, chiar câştigurile lor le socotesc mai mici decât mântuirea acelora.

Acestea sunt semnele dragostei adevărate; aceştia sunt păzitorii dragostei celei curate. Precum cele rele una de alta se ţin, pentru că iubirii de argint îi urmează zavistia, călcarea de jurământ, mânia şi vorbirea de rău; aşa şi cele potrivnice lor se ţin de dragoste, adică: blândeţea, îndelunga răbdare, suferirea de rău, bunătatea desăvârşită şi sărăcia. Pentru că nu este cu putinţă a dori această faptă bună, fără numai prin sărăcie. Căci Dumnezeu a spus să avem dragoste nu către un singur om, ci către toţi. Deci, având noi cele de trebuinţă, nu se cade a trece cu vederea pe cei ce au lipsă; ci a-i îndestula pe toţi, pe cât este cu putinţă omului. Acesta este însă lucrul lui Dumnezeu.

Dar ce zic? Pentru milostenie te nevoieşti? Aceasta se face ţie pricinuire de a câştiga mântuirea? Celor lumeşti s-a poruncit aceasta şi nu atât pentru a se hrăni scăpătaţii s-a poruncit milostenia, cât pentru dragoste: că Dumnezeu ocârmuieşte pe cel bogat şi hrăneşte şi pe cel sărac. Dar oare de prisos s-a poruncit milostenia? Să nu fie aceasta, căci ea se face început al dragostei? Precum mai înainte tăierea împrejur a trupului era închipuire a tăierii împrejur a inimii, aşa şi milostenia este învăţătorul dragostei. Deci, celor ce s-au dat cu adevărat dragostei, de prisos le este milostenia.

Nu clevetind mila zic acestea, ci arătând curăţenia sărăciei. Să nu se facă cea mai mică zăticnire dragostei celei mari; pentru că este purtătoare de cruce şi eşti dator a zice glasul acesta: Iată toate le-am lăsat şi am urmat Ţie. Tu te-ai

învrednicit a urma povăţuirea cea aspră a apostolilor; pentru că Petru şi Ioan au zis: Argint şi aur nu am. Îndoită este învăţătura, dar de un chip este credinţa. Iar între cei lumeşti, să nu se facă fără socoteală milostenia, că zice: Untuldelemn al păcătosului să nu ungă capul meu. Deci, se cuvine, ca cel ce miluieşte să aibă cuget drept, căci cu adevărat unii ca aceştia vor avea plata milosteniei.

Domnul, zidind lumea, îndoită a făcut rânduiala locuitorilor ei. Căci celor ce vieţuiesc cinstit le-a poruncit nuntă pentru facerea de copii, iar pe ceilalţi pentru curăţenie i-a făcut întocmai cu îngerii. Acelora le-a dat legi şi învăţături, iar acestora le zice: A Mea este izbânda, Eu voi răsplăti. Acolo zice: Vei lucra pământul; şi aici porunceşte: Nu vă îngrijiţi pentru ziua de mâine. Acelora le-a dat lege, iar pe noi ne-a făcut prin dar a cunoaşte poruncile.

Crucea nouă ne este steag al biruinţei, pentru că cinul nostru nimic altceva nu este, decât numai lepădare de sine şi cugetare la moarte. Deci precum cei morţi nu mai lucrează cu trupul, aşa şi noi. Pentru că, câte erau de făcut printr-însul, le-am făcut când eram prunci. Căci, zice Apostolul: Mie lumea s-a răstignit şi eu lumii. Cu sufletul trăim; printr-însul să arătăm faptele bune. După socoteala minţii noastre trebuie să miluim; căci fericiţi sunt cei milostivi cu sufletul.

Precum cel ce a poftit frumuseţe, chiar fără lucrare a săvârşit păcat; tot astfel şi aici milostenia s-a săvârşit în minte, deşi argintul lipseşte. Noi ne-am cinstit cu vrednicia cea mai mare; că precum stăpânii cei din lume multe feluri de slujbe dau slugilor, adică pe unii îi trimit în sate, spre a lucra pământurile şi a păzi moştenirea neamului; iar pe cei dintr-înşii născuţi, dacă îi vor vedea buni şi frumoşi, îi ţin în casa lor, spre slujbă; tot astfel face şi Domnul.

Pe cei ce au ales nunta cea cinstită, i-a pus în lume, iar pe cei mai buni decât aceştia, câţi mai ales au câştigat bunăvoinţă înaintea Sa, i-a pus spre slujire. Aceştia de toate cele pământeşti sunt străini, pentru că s-au învrednicit mesei stăpâneşti; iar ei nu se îngrijesc pentru îmbrăcăminte, căci cu Hristos s-au îmbrăcat.

Deci, al ambelor cete, unul este stăpân, adică Hristos. Căci precum dintr-acelaşi grâu este şi paiul şi sămânţa, astfel de la Dumnezeu sunt şi cei ce după lume vieţuiesc bine şi cei ce au ales viaţa monahicească. De amândouă este trebuinţă, adică de frunză spre paza şi hrana seminţei, iar de rod, pentru că este naştere a tot. Deci, precum nu este cu putinţă deodată şi buruiană a fi şi sămânţa, astfel ne este de prisos nouă slava cea lumească spre a face rod ceresc.

Frunzele scuturându-se şi paiul uscându-se, bun de seceriş este spicul; deci şi noi, lepădând nălucirea cea de pe pământ, în locul frunzelor şi uscând trupul nostru ca pe un pai şi înălţând gândul nostru, vom putea da sămânţa de mântuire. Este în primejdie cel ce nu s-a condus în viaţă cu fapta şi vrea să înveţe pe alţii. Precum dacă cineva având casă putredă şi nişte străini primind îi va vătăma prin căderea casei, astfel şi aceştia nezidindu-se mai întâi pe ei cu întemeiere, pierd şi pe cei ce s-au apropiat de ei. Pentru că cuvintele i-au chemat la mântuire; iar cu răutatea chipului, pe cei sârguitori mai vârtos i-au abătut. Căci tâlcuirea cuvintelor se aseamănă cu nişte scrisori alcătuite cu vopsele, care după puţină vreme, prin vânturi şi prin picături de ploi, s-au şters. Iar învăţătura cea lucrătoare nici veacul nu o va putea desface. Deoarece cuvântul, săpând părţile cele întemeiate ale sufletului, îi dăruieşte chip veşnic. Deci, noi nu trebuie a face pe deasupra vindecarea sufletului, ci peste tot a-l împodobi, nelenevindu-ne mai ales de cele dinăuntru.

Am primit lepădare părului; împreună cu el să lepădăm şi boldurile cele din cap. Pentru că, rămânând singure acestea, ne chinuiesc mai mult. Părul nostru era podoaba cea din lume; cinstirile, slavele, câştigurile de bani, strălucitele împodobiri de haine, uneltele de băi şi îndulcirile de mâncări. Acestea ne-am hotărât să le lepădăm, dar boldurile cele stricătoare de suflet mai vârtos trebuie să le dăm afară. Care sunt dar, acestea? Grăirea de rău, jurământul strâmb, iubirea de argint. Deci, capul cu părul nostru închipuieşte sufletul şi până când era acoperit, se părea că se tăinuiesc lucrările lumeşti, iar acum, dezgolindu-se, tuturor sunt arătate.

Pentru aceasta în monahie ori în monah sunt arătate chiar şi picăturile cele mai simple, precum într-o locuinţă curată se vede cea mai mică fiinţă. Iar în cei lumeşti, ca în nişte peşteri necurate, încuibându-se cele mai mari păcate, din cele purtătoare de venin, se tăinuiesc, de materia cea deasă, ca de păr acoperindu-se. Este trebuinţă a curăţi casa necurmat şi a căuta ca nu vreuna din gângăniile cele stricătoare de suflet să intre în cămările lui; apoi a tămâia locul cu dumnezeiasca tămâie, adică cu rugăciunea. Căci, precum vietăţile cele purtătoare de venin lasă în om cele mai iuţi otrăvuri, astfel şi gândul cel întinat este izgonit de rugăciunea împreună cu postul.

Una din fiarele cele stricătoare de suflet este şi aceea care se numeşte noroc, pentru că şi aceasta este bold prea cumplit al diavolului, care pe oamenii cei mai nebăgători de seamă îi stăpâneşte. Însă nimeni din cei ce vieţuiesc după fapta bună nu crede şi nu primeşte această idee stricătoare de minte şi deşartă.

Pentru că mai întâi pe Dumnezeu Îl numim începutul tuturor bunătăţilor ce s-au făcut şi se fac; şi al doilea, socotesc că judecata lor este stăpân al faptei bune ca şi al răutăţii. Câţi dar, din lenevire au suferit cele nemulţumitoare,

îndată se apropie de acel diavol. Căci precum nişte copii fug, nesuportând pedepsirea părinţilor spre folos şi ajung prin locuri pustii şi se împreună cu diavolii cei sălbatici, astfel şi aceştia fac. Uneori zic că de la Dumnezeu li s-au dat dezmierdări. Pentru că fiind desfrânaţi, furând, de iubire de argint bolind şi cuget viclean având, faptele lor singuri le-au abătut de la adevăr. Sfârşitul scopului lor este deznădăjduirea cea purtătoare de pierzare. Unii ca aceştia merg până acolo că înlocuiesc pe Dumnezeu cu norocul sau soarta. Deci, dacă vor zice că Dumnezeu este întâi, va urma ca toate prin Dânsul să se fi făcut, pentru că El este în toate, El este Domn al norocului.

Dacă cineva este lacom şi desfrânat prin naştere, ar urma după ei că Dumnezeu este pricină a răutăţii, care lucru este necuvios. Deci, din aceste gânduri se vede deşertul lor cuget. Pentru aceştia a zis Scriptura: Zis-a cel fără de minte în inima sa, nu este Dumnezeu. Aceştia au grăit nedreptate şi pricinuiesc păcate, pentru că ciuntesc Scripturile. Şi fiind orbi, voiesc a adeveri cugetul cel rău al lor. Apoi iau şi pe Isaia spre mărturie a nebuniei lor; pentru că spun, că el a zis: Domnul a făcut pace şi a zidit răutăţi. Pacea aici trebuie s-o înţelegem că este lucrul lui Dumnezeu, iar răutatea a sufletului; căci Dumnezeu toate le-a făcut bune, dar omul abătându-se, se face rău. Însă şi răul slujeşte spre mântuirea sufletului şi pedepsirea trupului. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl?

După aceea, mai zic cei fără de rânduiala la minte că totul se cârmuieşte de soartă în lume. Astfel schimbă libertatea în robie. Precum o corabie fără cârmă de-a pururea se înviforează, aşa şi pentru aceştia pretutindeni suflă primejdia asupra lor, căci nu se pot bucura de lumina cea mântuitoare, părăsind pe Domnul, cârmaciul lor. Mai rătăceşte diavolul pe unii, încât zic că întâmplările bune şi rele vin de la mersul stelelor.

Diavolul fiind viclean între răutăţi, întinde cursele sale ca pe unii prin deznădăjduire să-i sape, pe alţii prin iubire de bani şi ca un doctor purtător de moarte aduce oamenilor otravă; adică, pe unul, prin ficaţi îl ucide, aducându-i doctoria cea rea a poftei, pe altul îl răneşte la inimă, aprinzând mânia lui spre iuţime; apoi unora, tâmpind puterea cea domnitoare, ori prin neştiinţă, ori prin iscodire răzvrătindu-i, i-a abătut la rău. Căci despre Dumnezeu şi despre fiinţa Lui vrând a vorbi, ca o corabie s-au înecat; fiindcă n-au priceput cum trebuie s-o cârmuiască.

Cel ce învaţă literele, întâi trebuie să vadă formele lor şi apoi învaţă numele, deci, dacă pentru litere este trebuinţă de atâta obişnuinţă şi meşteşug, cu atât mai vârtos înaintea Ziditorului trebuie osteneală şi vreme, pentru a merge spre privirea Celui căutat, a măririi celei negrăite. Să nu se îngâmfe cineva că are descoperirea celor dumnezeieşti, prin învăţăturile cele din afară; că unul ca

acesta se amăgeşte cu mintea de diavolul. Căci zice cântătorul de laude: Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă. Iar Domnul cu al Său glas în Evanghelie a zis: Lăsaţi copiii să vină la Mine. Şi iar zice: Dacă nu vă veţi face ca pruncii, nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu. Ai învăţat despre lume? Fă-te nebun pentru Domnul! Taie pe cele vechi, ca pe cele noi să le sădeşti! Temeliile cele putrede surpă-le, ca să pui temeiul cel de diamant al Domnului, ca astfel şi tu ca Apostolul să te zideşti pe piatra cea vârtoasă!

Deci, nu se cade a fi iubitor de cuvinte. Să nu te îndeletniceşti mult cu acestea, pentru că diavolul prin bârfirea cea fără de vreme te poate vătăma. Multe curse are el, căci cumplit vânător este; apoi păsărilor celor mici, curse mici le întinde, iar păsărilor celor mari, le găteşte laţuri. Laţ greu şi purtător de moarte este a crede că cineva e procopsit. Vrednic de alungat este gândul acesta.

Precum ţăranilor şi corăbierilor este oarecum neluminată cunoştinţa vânturilor şi a ploilor, din mersul norilor, tot asemenea şi acestora le este întunecată de diavol mai înainte cunoştinţa. Dacă s-au alcătuit de la diavoli aceste cuvântări de minciună, este primejdios meşteşugul celor ce le rostesc.

Diavolul nu se îndestulează cu răutatea cea dintâi, căci pune omului în minte că dezlegându-se trupul, împreună cu dânsul se pierde şi sufletul; iar acestea toate ne sfătuieşte ca să ne strice sufletul prin nepăsare. Făcându-se aceste năluciri, să nu ne învoim cu dânsele, ca şi cu nişte lucruri adevărate, pentru că acestea îşi arată răutatea lor.

Altă dată se apropie în alt fel şi într-o clipeală de ochi zboară. Eu ştiu pe un oarecare rob al lui Dumnezeu, cu fapte bune şi care îşi număra bunătăţile, silindu-se necontenit spre a le face şi aşa cu dinadinsul cunoştea darul lui Dumnezeu, dar se lupta contra vrăjmaşului. Deci, este de trebuinţă, ca şi noi, primind aceste canoane, a le păzi, căci dacă cei ce fac negustoriile vremelnice, în fiecare zi cumpănesc câştigurile şi cu bucurie primesc pe cele mari iar pentru pagubă se necăjesc, cu atât mai mult se cuvine a priveghea cei ce negustoresc vistieria cea adevărată şi doresc bunătăţile cele mai mari. Dacă se face de la vrăjmaş o hoţie cât de mică, cu greu vom fi judecaţi; nu trebuie pe toate a le lepăda pentru greşeala fără voie. Ai nouăzeci şi nouă de oi, caută pe cea pierdută; să nu te sperii pentru una, să nu fugi de stăpân, ca nu cumva diavolul cel mâncător de sânge să piardă toată turma faptelor tale, robind-o. Deci, să nu lipseşti din rânduiala pentru una; bun este Stăpânul, căci zice cântătorul de psalmi: Când va cădea, nu se va sfărâma, că Domnul sprijineşte mâna lui.

Câte vom face, ori vom câştiga aici, să le socotim mult mai mici decât bogăţia ce are să fie; pentru că suntem pe acest pământ ca într-un al doilea pântece de maică. Precum în cele dinăuntru ale maicii nu avem o viaţă ca aceasta, nici de nişte mâncăruri ca acestea nu ne îndulceam în pântece, ca acum şi nici a lucra aşa ca aici nu puteam, că eram afară de lumina soarelui şi de toată strălucirea; deci, precum într-acele cămări fiind, eram lipsiţi de multe din cele de aici, aşa şi în lumea aceasta de acum suntem lipsiţi de multe care sunt în Împărăţia Cerurilor.

Am încercat mâncărurile de aici? Să poftim pe cele dumnezeieşti. Ne-am îndulcit de lumea de aici, să dorim Soarele dreptăţii, Ierusalimul de sus să-l socotim ca maică şi Mitropolie; iar pe Dumnezeu să-L numim Tată al nostru; să trăim aici cu întreagă înţelepciune, ca să dobândim viaţa veşnică; pentru că, precum pruncii care în pântece s-au săvârşit din prea puţină hrană şi viaţă şi apoi vin la lumina cea mare, aşa şi drepţii din petrecerea de jos se duc spre călătoria cea de sus, după cum se scrie: Merge-vor din putere în putere. Iar păcătoşii ca nişte stârpituri ce se sfârşesc în pântece, din întuneric, întunericului se dau; căci mor pe pământ, fiind acoperiţi de mulţimea păcatelor.

Aceştia, ducându-se din viaţă, coboară în locurile cele mai întunecate ale Tartarului. De trei ori în viaţă ne naştem: o naştere este ieşirea afară din sânurile de maică, când adică din pământ la pământ ne aducem; iar celelalte două ne suie de la pământ la cer, din care una este mulţumitoare, adică aceea pe care o avem prin dumnezeiasca baie, iar alta este din pocăinţă şi din ostenelile cele bune. Într-aceasta suntem noi acum. Deci, suntem datoare ca, apropiindu-ne de Mirele cel adevărat, a ne împodobi cu mai bună cuviinţă.

Facă-se nouă, dar, pildă privirea nunţii lumeşti: căci dacă cele cu bărbat atâta sârguinţă pun pe băi, pe ungeri mirositoare şi pe podoabă împestriţată, pentru că prin acestea par a se face drăgălaşe şi mai mult - şi dacă s-a pus atâta năzucire în cele ce petrec după trup - cu mult mai vârtos este trebuinţă a le covârşi pe acelea, noi care ne-am logodit cu Mirele ceresc şi astfel a spăla întinăciunea păcatelor cu pustnicia ostenitoare; apoi a îmbrăca în locul îmbrăcămintelor trupeşti pe cele duhovniceşti.

Acelea împodobesc trupul cu flori pământeşti, noi să luminăm sufletul cu fapte bune şi în loc de pietre de mare preţ, să punem împrejurul capului cununa cu trei împletituri: credinţa, nădejdea şi dragostea. Împrejurul grumazului să punem cinstita împodobire, adică smerita cugetare; în loc de brâu să ne încingem cu întreaga înţelepciune; iar strălucită ghirlandă să ni se facă necâştigarea şi să ni se aducă la masă mâncărurile care nu se strică, adică rugăciuni şi cântări de psalmi. Precum zice Apostolul: Nu numai limba s-o pornim, ci şi duhul; să înţelegem cele zise: Că de multe ori gura

grăieşte, iar inima împrejurul gândurilor se îndeletniceşte. Se cade să luăm aminte ca nu, apropiindu-ne de dumnezeieştile nunţi, să bolim cu sărăcie de fapte bune, că ne va urî Logodnicul şi nu ne va primi nicidecum, dacă nu va vedea făgăduinţele noastre. Care sunt acestea? A ne îngriji de trup mai puţin, iar sufletul a-l hrăni mai mult.

Precum nu putem două găleţi pline de apă a le sui deodată, că pe osia care se învârteşte una se pogoară deşartă, iar cealaltă se suie - aşa este şi cu noi. Când toată purtarea de grijă o avem în suflet, el se suie umplându-se de bunătăţi şi dorind cele înalte. Iar trupul nostru, făcându-se uşor prin pustnicie, nu îngreunează puterea care stăpâneşte. Pentru acest lucru Apostolul este martor, căci zice: Pe cât omul nostru din afară se strică, pe atât cel dinlăuntru se înnoieşte.

În mănăstire eşti de obşte? Deci să nu-ţi schimbi locul, că te vei vătăma mult. Precum o pasăre zburând de pe ouă le face răsuflate şi fără prăsilă, aşa şi o fecioară, ori un monah degeră şi moare cu credinţa, mutându-se din loc în loc. Să nu te amăgească desfătarea bogaţilor din lume, ca şi cum ai avea ceva folos din dezmierdare. Dacă aceia iubesc meşteşugul bucătăriei, tu cu postire şi cu mâncărurile cele simple covârşeşte îndestularea acelora. Căci se zice: sufletul în saţiu fiind, îşi bate joc de faguri, iar celui care este în lipsă şi cele amare i se par dulci. Să nu te saturi de pâine, că nu vei pofti vin.

Trei sunt capetele cele dintâi ale vrăjmaşului, din care toată răutatea se coboară: pofta, dezmierdarea şi întristarea. Acestea atârnă una de alta şi urmează una alteia. Pe dezmierdare a o ţine în frâu este cu putinţă, iar pofta este cu neputinţă; pentru că dezmierdarea pleacă de la trup, iar pofta de la suflet; iar întristarea vine din amândouă. Deci, nelăsând pofta să lucreze şi pe celelalte le-ai risipit. Iar de o vei lăsa să sporească, nicidecum nu va lăsa sufletul să se însănătoşeze, căci scris este: nu da ieşire apei. Deci, nu folosesc tuturor toate. Fiecare în a sa minte deplin să se cerceteze.

Multora le foloseşte a fi în viaţă de obşte, dar şi multora a trăi retras de folos le este. Precum unele răsaduri cresc în locurile cele umede, iar altora le priesc locurile cele uscate; astfel şi oamenii, unora le fac bine locurile cele mai înalte, iar alţii în cele mai smerite se mântuiesc. Deci mulţi din cetate, cugetând la cele ale pustiei, s-au mântuit, iar mulţi fiind în munte, dar făcând cele ale poporului de obşte, au pierit. Pentru că este cu putinţă ca, fiind împreună cu mulţi să cugete cele ale singurătăţii şi iarăşi fiind singur, cu gândul petrece la alţii. Multe şi felurite sunt boldurile diavolului. N-a putut el să slăbească un suflet prin sărăcie? Îi dă bogăţie prin amăgire. N-a putut prin ocări? Îi pune înainte laude şi slave. S-a biruit el prin sănătate? Face trupul bolnav.

Pentru că neputând cu dezmierdările a amăgi, prin durerile cele fără de voie ispiteşte şi face abateri în lături ale sufletului. Căci aduce boli grele, prin cererea lui, ca să-i tulbure pe oameni, împuţinând dragostea lor către Dumnezeu. De te-ai arde de fierbinţeli groaznice şi de sete, dar păcătos fiind, acestea să le suferi aducându-ţi aminte de munca ce va să fie, de focul cel veşnic şi de pedepsele acelea, şi nu te vei împuţina, mai vârtos bucură-te că te-a cercetat Domnul.

Apoi zicerea aceea de laudă s-o ai pe limbă: Chinuindu-mă, m-a pedepsit pe mine Domnul, dar morţii nu m-a dat. Eşti fier? Dar prin foc lepezi rugina. Dacă boleşti, fiind drept, de la cele mari spre cele mici sporeşti. Eşti aur? Prin foc te faci mai lămurit. S-a dat ţie îngerul satanei? Înveseleşte-te. Vezi cui te-ai făcut asemenea. Pentru că te-ai învrednicit de darul Sfântului Apostol Pavel. Prin friguri te ispiteşte? Prin răceli te pedepseşte? Dar Scriptura zice: Am trecut prin foc şi prin apă. Deci, acum repaos s-a gătit. Ai dobândit pe cea dintâi? Aşteaptă şi pe cea de-a doua, lucrând. Căci se zice: Scăpătat şi în durere sunt eu.

Când vedem înaintea ochilor pe împotrivă luptătorul să nu ne întristăm, ci să stăm la rugăciune şi să cântăm cu glas. Toate acestea s-au dat nouă spre surparea poftelor. Iar postirea şi culcarea pe jos s-au legiuit pentru a depărta dezmierdările cele de ruşine. Deci, dacă boala le-a slăbit pe acestea, de prisos este osteneala. Dar cea mai bună doctorie la boală este pustnicia cea mare; apoi a suferi şi a trimite lui Dumnezeu laude de mulţumire. Ne lipsim de ochi? Să suferim aceasta, pentru că uneltele nesaţiului le-am lepădat, iar cu ochii cei dinăuntru privim slava Domnului. Am asurzit? Să mulţumim, lepădând auzul cel deşert. Pătimim de mâini? Dar pe cele dinăuntru le avem pregătite către războiul împotriva vrăjmaşului. Stăpâneşte boala tot trupul? Atunci sănătatea după omul cel dinăuntru mai mult va creşte.

Dacă suntem în viaţă de obşte să alegem ascultarea mai vârtos decât pustnicia. Pentru că aceasta ne învaţă trecerea cu vederea, iar aceea făgăduieşte smerita cugetare. Dar cum vom deosebi pustnicia cea dumnezeiască şi împărătească de cea tiranică şi diavolească? Să ai un îndreptar de postire. Nu patru sau cinci zile să posteşti, iar în cealaltă zi să te îndestulezi cu mulţime de bucate, pentru că totdeauna nemăsurarea este aducătoare de stricăciune. Nu deodată să cheltuieşti lucrurile tale, căci gol te vei afla în război şi lesne vei fi robit. Arma noastră este trupul, iar sufletul este ostaşul. Deci, de amândouă îngrijeşte-te. Eşti tânără şi sănătoasă? Posteşte, că va veni bătrâneţea plină de neputinţă.

Cât poţi învistiereşte hrană sufletească, ca îmbolnăvindu-te, să o afli; posteşte cu socoteală şi în toate zilele. Vezi să nu intre pe furiş vrăjmaşul sub chipul postirii tale. Pentru aceasta Mântuitorul a zis: Faceţi-vă iscusiţi schimbători de bani. Adică pecetea cea împărătească s-o cunoaşteţi cu dinadinsul, pentru că sunt şi peceţi mincinoase. Felul aurului acelaşi este, dar se deosebeşte prin pecete. Deci,

aurul este postirea, înfrânarea şi milostenia. Dar şi urmaşii elinilor pun pe aur chipul lor cel tiranic şi ereticii toţi prin el se laudă.

Se cade dar a-i vedea pe aceştia şi a fugi de dânşii, ca de nişte făcători de peceţi mincinoase. Caută ca nu cumva, prin neiscusinţă căzând între dânşii, să te păgubeşti. Deci, primeşte cu întemeiere crucea Domnului, închipuită în faptele bune, adică credinţă dreaptă, împreună cu fapte bune.

Se cade deci, a cârmui bine sufletul; iar fiind în viaţă de obşte, să nu căutăm ale noastre, ci maicii celei după credinţă, adică Bisericii a ne supune. Dacă ne-am surghiunit pe noi înşine din hotarele cele lumeşti, pe cele ce le-am lepădat, să nu le mai căutăm. Acolo avem slavă, iar aici ocară. Acolo îndestulare de hrană, aici chiar lipsă de pâine. În lume cei ce greşesc, chiar fără voia lor, sunt puşi la închisoare, iar noi pentru păcatele noastre ne închidem pe noi înşine, ca să scăpăm de munca ce va să fie. Posteşti? Să nu pui ca pricină boala. Că şi cei ce nu postesc în aceeaşi boală au căzut. Ai început binele? Să nu dai înapoi, căci vrăjmaşul te surpă pentru nerăbdarea ta.

Cei ce încep a pluti, dacă au vânt bun, întind pânzele. Însă corăbierii pregătesc corabia pentru orice fel de vânt şi luptându-se cu furtuna, plutesc înainte; aşa şi noi, întâmpinând vânt potrivnic, vom întinde crucea în loc de pânze şi fără frică vom săvârşi înotarea".

Acestea sunt învăţăturile prea îmbunătăţitei Sinclitichia, dar mai vârtos prin fapte decât prin vorbe învăţa. Însă şi multe alte fapte mari s-au făcut cunoscute despre dânsa, spre folosul celor ce o ascultau şi o vedeau; şi atâta mulţime de bunătăţi au odrăslit într-însa, încât limba omenească nu poate a le spune.

Dar diavolul, urâtorul de bine, se topea, nesuferind atâta îmbelşugare de bunătăţi şi întru sine plănuia cum ar putea să tulbure răsăritul faptelor ei bune. De aceea cerea de la Dumnezeu spre nevoinţa cea desăvârşită pe viteaza fecioară şi atât de mult i-a uneltit el cu vrăjmăşia, căci boala i s-a început nu de la mădularele cele din afară, ci atingându-se de plămâni, îi producea adâncă durere, încât era nemângâiată de ajutorul de la oameni; apoi îi aprindea boala într-atât, încât peste puţină vreme avea să-i aducă sfârşitul ei.
Deci, câte puţin topindu-i plămânii, având şi friguri necontenite, îi rodea trupul ca o pilă; iar fericita era de optzeci de ani, când diavolul i-a trimis suferinţele lui Iov. Pentru că, precum şi atunci la Iov, aceleaşi pătimiri le-a uneltit; însă acum făcea mai împovărătoare usturimile; căci fericitul Iov a suferit 35 de ani, iar acum vrăjmaşul îi dădea Sinclitichiei, vreme de trei ani şi jumătate, mai cumplite dureri.

Pe Iov l-a rănit în părţile cele din afară, iar la aceasta de la cele dinăuntru mergea înainte cu durerile. Căci, atingându-se de mădularele ei cele dinăuntru, mai mari şi mai grele dureri îi producea. Nu tot astfel mi se pare că s-au nevoit cei mai viteji mucenici, ca de-a pururea pomenita Sinclitichia; pentru că la aceia ucigătorul se apropia la cele din afară. Chiar sabie ori foc de le aducea, mai uşor era decât ispitirile cele de faţă; căci ca printr-un cuptor înfocat ardeau măruntaiele ei, aprinzând focul câte puţin, ca o pilă prin vreme îndelungată, precum s-a zis, îi rodea trupul. Este adevărat că grea şi fără omenie era această durere, iar pedeapsa era mare, ca a judecătorilor nedrepţi.

Fericita, suferind cu vitejie, nu slăbea cu cugetul, ci se înarma tot mai mult împotriva vrăjmaşului, căci prin bunele sale învăţături, pe cei răniţi de dânsul îi vindeca şi ca de la un leu le smulgea sufletele, fără răni. Apoi vindeca pe cei răniţi cu doctoriile lui Hristos cele mântuitoare, iar pe cei nerăniţi îi ferea; pentru că, arătându-le cursele diavolului, îi izbăvea de pedeapsă. Le spunea minunat să nu fie fără grijă de sufletele ce s-au afierosit lui Dumnezeu, căci acestora mai ales se împotriveşte vrăjmaşul. Când ele se liniştesc, el scrâşneşte cu dinţii, apoi, biruindu-se, se dezgustează şi ducându-se pe furiş, pândeşte necontenit să vadă de vor adormi, ca aşa să intre; iar pe cele ce nu au grijă, le împiedică de la bine. Precum este cu neputinţă ca cel rău să nu aibă scânteie de bine, aşa dimpotrivă cei credincioşi, care se luptă, mi se pare, că au uneori parte în locurile cele potrivnice.

Deci, de multe ori un om pare cu totul prea urât, dar este milostiv. Iar cei sârguitori de multe ori au întreagă înţelepciune, postire şi pustnicie dureroasă, dar sunt avari şi grăitori de rău. Deci, se cade a nu ne lenevi spre cele mici, ca unele ce nu pot vătăma, pentru că picătura mică găureşte piatra. Cele mari ale bunătăţilor vin oamenilor de la dumnezeiescul dar, iar relele ce ni se par a fi mici, prin noi înşine să le alungăm. Cel ce s-a luptat pentru cele mari, iar pe cele mici a defăimat, mult se va vătăma; căci Domnul nostru Iisus Hristos, ca un Tată adevărat, întinde mâna copiilor Lui, care de curând au început a umbla şi izbăvindu-i de orice fel de primejdii, către cele mici ne îndeamnă a ne porni. Cel ce face pe cele mici, este lesne pornit spre cele mari.

Deci, duşmanul binelui, iarăşi văzând pe Sinclitichia întărindu-se împotriva lui, se necăjea şi înţelegând că tirania să va fi surpată, începu un alt fel de răutate: i-a rănit organele glăsuitoare, ca să taie cuvântul ei, părându-i-se că prin aceasta va lăsa flămânde de dumnezeiescul cuvânt pe cele ce se apropiau de dânsa; dar, deşi n-o mai puteau asculta, ele priveau la chinurile ei şi se întăreau cu duhul, căci rănile cele trupeşti vindecă sufletele cele rănite, văzând răbdarea şi mărimea de suflet a fericitei.

Atunci altă ispită i-a dat vrăjmaşul: o durere de măsea, care în 40 de zile i-a pricinuit stricăciune groaznică a gurii, încât nimeni nu putea să se apropie de ea. Când era trebuinţă să fie îngrijită, o mulţime de tămâie se ardea, pentru a intra la dânsa şi iarăşi se depărta, din pricina mirosului celui greu şi nesuferit. Fericita vedea pe împotrivă luptătorul şi nicidecum nu cerea ajutor omenesc, arătând prin aceasta bărbăţia sa. Apoi, fiindcă cele adunate o rugau ca să ungă cu leacuri locul cel dureros, ea nu se îndupleca; căci socotea că prin aceasta se surpă prea slăvita sa nevoinţă.

De aceea cele adunate au trimis să cheme pe un oarecare doctor, că doar ar putea s-o înduplece să dobândească vindecarea. Iar ea nu voia, zicând: "De ce mă atrageţi pe mine de la această luptă? De ce căutaţi cele ascunse? De ce iscodiţi ceea ce se face, nevăzând pe cel ce o face?" Doctorul care era de faţă, zicea către dânsa: "Nu pentru vindecare ori mângâiere întrebuinţăm doctoria, ci pentru ca partea cea moartă, după obicei s-o îngropăm, ca să nu strice împreună şi pe cele sănătoase; căci ceea ce se aduce celor morţi, aceasta facem şi noi, pentru că dăm aloe, smirnă şi mirsină amestecată cu vin".

Ea a primit sfatul, mai vârtos fiindu-i milă de cele adunate, care doreau ca ea să se vindece. Căci cine nu s-ar fi înspăimântat văzând nevindecarea rănii? Cine nu s-a folosit, înţelegând răbdarea fericitei? Cine nu s-a întărit, văzând căderea vrăjmaşului? Pentru că acolo el pusese rana, de unde ieşea izvorul cel de mântuire şi prea dulce al cuvintelor şi ca o fiară mâncătoare de sânge izgonea toată sârguinţa celor ce veneau la ea ca să audă cuvântul. Vrăjmaşul ca pe o femeie o defăima, căci nu ştia cugetul ei cel cu bărbăţie. Dar ea s-a nevoit trei luni şi mai mult în acest fel şi prin putere dumnezeiască îşi ţinea tot trupul; deci nu primea cele folositoare spre întărirea lui, căci nu lua nici hrană. Şi cum putea primi hrană, având atâta durere în trup? Apoi se depărtase de dânsa şi somnul, tăindu-se de chinuri. Când era aproape de marginea biruinţei şi încununării ei, a văzut mulţime de îngeri, în strălucirea unei lumini negrăite, aproape de uşile Raiului.

După vederea acestora a spus celorlalte ceea ce i se arătase şi le sfătuia a suferi cu vitejie şi fără împuţinare toate durerile; dar le-a mai spus că după trei zile se va despărţi de trup. Dar nu numai atât, ci şi ceasul ducerii ei le-a arătat. Deci, sfârşindu-se vremea, fericita Sinclitichia s-a dus către Domnul, primind răsplata nevoinţelor de la El, adică Împărăţia Cerurilor, pe care facă-se a o dobândi noi toţi, cu darul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava şi stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

Unii spun că Sfântul Atanasie cel mare, scriitorul acestei vieţi, ar fi fost ascuns într-o groapă, lângă această fecioară, timp de şapte ani, când ereticii căutau să-l omoare.

(Scrisă de marele Atanasie, arhiepiscopul Alexandriei)

Sfânta Singlitichia - drumul spre sfinţenie

Născută în Macedonia, Singlitichia s-a mutat în Alexandria împreună cu familia ei, auzind că acela este un loc în care iubirea de Dumnezeu înfloreşte. Era foarte frumoasă la chip şi înţeleaptă, aşa că mulţi bărbaţi doreau să o ia de soţie, şi chiar părinţii ei o îndemnau să accepte, pentru a duce mai departe numele familiei. Ea avea în inimă o singură dorinţă însă, aceea de a fi mireasa lui Hristos. Nu numai că i-a respins pe logodnici, dar după moartea părinţilor ei a dăruit săracilor toate bogăţiile pe care le moştenise şi a luat calea pustiei. Urmându-i fericitei Tecla, şi-a pus gând hotărât să îndure şi să înfrunte orice război, pentru a ajunge la Domnul ei iubit. Nevoinţele sale nu sunt îndeaproape cunoscute, pentru că din momentul în care a fost călugărită, Singlitichia s-a tăinuit, fugind nu doar de bărbaţi, ci şi de femei, pentru a nu primi slava deşartă şi pentru că nu dorea nici să se abată de la rânduiala ei.

Dar fiind voia Domnului ca buna ei mireasmă sufletească să fie folositoare şi altora, a îngăduit să vină la ea femei care îşi doreau să se mântuiască şi să primească unele cuvinte de folos. Şi, după multe lacrimi şi tăcere, s-a hotărât sfânta să le vorbească, învăţându-le să iubească, să postească, să doarmă pe jos, să se apere de cursele vrăjmaşului şi multe alte lucruri de care aveau nevoie pentru a putea îndeplini viaţa de monahii.

Le-a vorbit despre primele patimi pe care aveau să le înfrângă, adică lăcomia pântecelui, iubirea de dezmierdare şi desfrânarea, dar şi despre mândrie, ultimul vicleşug al diavolului. „Corăbierii pregătesc corabia pentru orice fel de vânt şi, luptându-se cu furtuna, plutesc înainte; aşa şi noi, întâmpinând vânt potrivnic,

vom întinde crucea în loc de pânze şi fără frică vom săvârşi înotarea", le încuraja fericita Singlitichia.

Diavolul, însă, nu răbda să vadă cum sfânta se apropia şi mai mult de Dumnezeu şi le învăţa şi pe ucenicele ei asemenea. Aşa că, atingându-se de plămânii ei, a fost cuprinsă de boală şi se chinuia mult, având vârsta de 80 de ani. Durerea îi rodea trupul precum o pilă, încât a ajuns nici glas să nu mai aibă, ca să nu mai poată povăţui. Pentru că ele se învăţau prin felul în care îşi ducea sfânta boala, fără de cârtire, a uneltit diavolul ca o măsea să se strice şi toată gura ei mirosea aşa de greu, încât să nu se mai poată apropia nimeni de fericită, să privească la felul în care îndură.

Fără să mai poată să mănânce sau să doarmă, pe când i se apropia sfârşitul, fericita Singlitichia - care înţelesese lupta vrăjmaşului - a văzut mulţime de îngeri, aproape de uşile Raiului. Le-a povestit vedenia sa ucenicelor şi le-a lăsat pildă să nu se ferească de războiul duhovnicesc, anunţându-le că peste trei zile sufletul ei va merge la Domnul, aşa cum s-a şi întâmplat.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei Sinclitichia

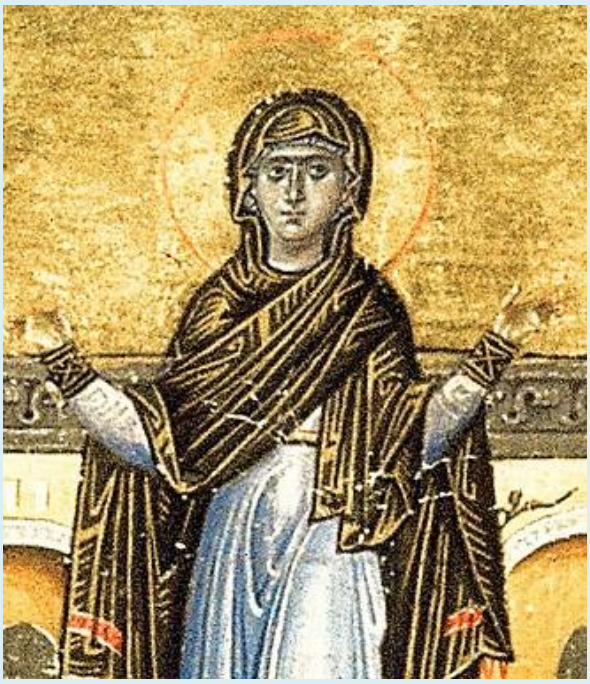

În această lună (ianuarie), în ziua a cincea, pomenirea Sfintei Sinclitichia.

Această sfântă era de neam ales, bogată şi evlavioasă; şi mulţi tineri o cereau în căsătorie pentru frumuseţea ei înfloritoare şi pentru averea ei cea multă. Dar ea îşi înălţa tot mai mult dorul către Dumnezeu. Pentru aceasta a părăsit cu totul grijile lumeşti şi şi-a dat toată silinţa spre adăugirea îmbunătăţirii sufletului, prin înfrânare. Biruind deci pe vicleanul luptător diavolul, s-a mutat cu mintea către Dumnezeu, mai înainte de despărţirea de trup.

Dar aproape de sfârşitul vieţii sale, iar a ispitit-o vicleanul. Întocmai ca pe Iov, acoperind-o cu bube, cu răni şi cu viermi, care îi mâncau trupul. Tăria sufletului însă nu i-a slăbit, ostenelile nu le-a părăsit şi cu luptă bărbătească a trăit până la 80 de ani, când a răposat în pace, dându-şi sufletul în mâna lui Dumnezeu şi luând cununa biruinţei cu sfinţii.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Teopempt şi Teonas; Sfânta cuvioasă Sinclitichia (Ajunul Botezului Domnului. Post)

Sfântul Teopempt era episcop în zilele lui Diocleţian (284-305) şi, ridicând acest împărat păgân prigoană împotriva creştinilor, a dat poruncă aspră ca pretutindeni cei care mărturisesc pe Hristos să fie siliţi să aducă jertfe idolilor şi să fie chinuiţi.

Printre primii care au fost prinşi a fost Sfântul Teopempt, care mărturisind credinţa creştină a fost aruncat într-un cuptor cu foc din care a ieşit nevătămat. Apoi, după ce i s-a scos un ochi, vrăjitorul Teonas l-a silit să bea otravă, dar Teopempt nici de această dată nu a păţit nimic.

Văzând acestea, Teonas a mărturisit şi el pe Hristos şi a fost aruncat cu capul în jos într-o groapă, după care a fost acoperit de viu cu pământ.

Sfântului Teopempt i s-a tăiat capul, primind astfel cununa muceniciei.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfânta cuvioasă Sinclitichia (†350). Aceasta s-a născut în Alexandria şi avea foarte multă bogăţie, dar şi temere de Dumnezeu. Mulţi doreau s-o ia de soţie pentru frumuseţea ei, însă ea nu dorea să se mărite, ci îşi dedica viaţa lui Dumnezeu. Şi i s-a dat ei să părăsească cu totul grijile lumeşti luând asupra sa toată nevoinţa pentru a creşte în viaţă, în credinţă şi în înţelegerea cea duhovnicească.

După multe nevoinţe, aproape de sfârşitul vieţii a fost ispitită de diavolul ca oarecând Iov, fiind vătămată cu bube, care i-au mâncat tot trupul. Ajungând la 80 de ani, o boală grea i-a luat darul vorbirii şi astfel şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii mucenici Teopempt şi Teonas; Sfânta cuvioasă Singlitichia (Ajunul Botezului Domnului. Post)

Sfântul mucenic Teopempt - A trăit la sfârşitul secolului al III-lea şi a fost episcop în Nicomidia. În timpul persecuţiei împotriva creştinilor din timpul împăratului Diocleţian (284-305), Sfântul Teopempt a mărturisit că este creştin refuzând să se închine şi să aducă jertfă idolilor. A fost prins şi supus la chinuri grele. Fiind aruncat în cuptor, prin pronia divină a fost păzit nevătămat. Apoi a fost întemniţat timp de 22 de zile fără apă şi mâncare, i s-a scos un ochi însă, prin minune, a fost vindecat de Dumnezeu. A suferit moarte martirică prin decapitare.

Sfântul mucenic Teonas - A trăit în vremea împăratului Diocleţian şi a fost vrăjitor. Teonas a fost chemat de împărat ca să „risipească farmecele creştineşti ale lui Teopempt”. Teona a i-a dat sfântului otravă să bea şi văzând că Dumnezeu l-a ocrotit pe Teopempt s-a convertit la creştinism, fiind mai apoi botezat în temniţă de către acesta. Refuzând să se lepede de credinţa creştină Sfântul mucenic Teonas a fost îngropat de viu, trecând astfel la Domnul.

Sfânta cuvioasă Sinclitichia - S-a născut într-o familie credincioasă din Macedonia. Atunci când părinţii ei au trecut la cele veşnice, a împărţit averea săracilor şi a intrat în monahism închinându-şi viaţa lui Dumnezeu în post şi rugăciune. Îmbolnăvindu-se, după trei luni de zile de răbdare în suferinţă a trecut la Domnul.

Proloagele din 5 ianuarie

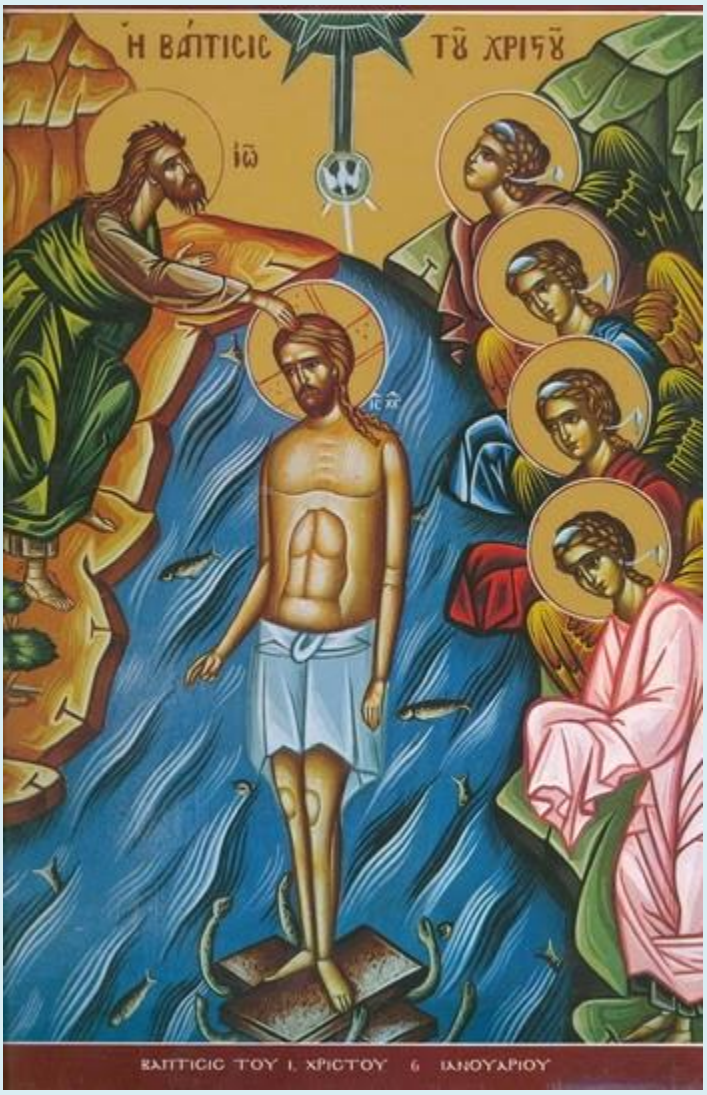

Luna ianuarie în 5 zile: Înainte prãznuirea Botezului Domnului. Întru aceastã zi învãţãturã înainte de Botezul Domnului.

Să aveţi ştire, fraţilor, că astăzi este postul cel dinaintea Botezului Domnului, să vă adunaţi, drept aceea, în Biserică, pentru slavoslovia ceasurilor împărăteşti, ca o intrare în lumina praznicului. Cunoscut vă este, fraţilor, că la vârsta de 30 de ani de viaţă tăinuită, sfinţită prin munca mâinilor sale şi prin ascultare, Domnul Iisus vine şi Se descoperă lumii la Iordan, primind Botezul Sfântului Ioan proorocul.

Şi sunt două darurile pe care ni le face Domnul, oamenilor şi lumii, la botezul Său:

- ✓ *pe de o parte, un dar de curăţire, de spălare, de ispăşire, de pocăinţă pentru toate păcatele lumii; iar,*

- ✓ *pe de altă parte, un dar de împărtăşire din Lumina şi din sfinţenia Duhului Sfânt.*

În scurt, un dar de smerenie şi de ispăşire, pe de o parte şi un dar de prea mărire şi de ridicare a firii noastre la lumină şi la sfinţenie, pe de altă parte. Şi, într-adevăr, pe de o parte, Hristos Domnul se smereşte la Iordan, ca să ia asupra Lui păcatele lumii întregi şi ale fiecăruia din noi în parte şi le ispăşeşte prin însuşi faptul că Se smereşte şi primeşte botezul păcătoşilor, El care este fără de păcate.

Dar, pe de altă parte, Hristos Domnul e prea slăvit la Iordan, pentru că, atunci când se deschid cerurile, descoperim că Domnul Hristos e Dumnezeu-Fiul, Cel venit în trup omenesc, plin de har şi de adevăr, că El necontenit împarte har şi adevăr celor ce cred într-Însul şi că, astfel, El înnoieşte, prea măreşte şi ridică necontenit firea noastră la lumina şi la sfinţenia ei cea dintâi.

Cu adevărat, praznic al mântuirii noastre este praznicul de astăzi. E ca o chemare a Duhului Sfânt, să ne curăţim de păcate şi, totodată, o chemare să ne ridicăm şi să slujim pe Dumnezeu şi pe oameni, în credinţă şi pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos. Înlăuntrul nostru s-a născut, ca o lumină, dorinţa şi căutarea de a crede şi de a urma pe Domnul nostru Iisus Hristos. Drept aceea şi noi, fraţilor, având un Stăpân milostiv ca Acesta, să nu ne lenevim, ci în toate zilele să ne rugăm Lui, pentru toate păcatele cele ce le-am făcut, unele cu beţii şi cu minciuni, altele cu lăcomii şi cu hoţii, că pentru toate acestea avem a răspunde înaintea lui Dumnezeu, la înfricoşata Judecată a lui Hristos; şi robul şi cel slobod şi bogatul şi săracul, că acolo nu este judecata după mită, nici după faţă.

Nimeni nu poate să ajute altuia, nici tatăl pe fiu, nici maica pe fiică, nici frate pe frate, nici sluga pe stăpân. Ci, pe fiecare faptele sale ori îl vor îndreptăţi, sau îl vor osândi.

Drept aceea, fraţilor, să nu tăinuim păcatele noastre, ci, mărturisindu-ne duhovniceştilor părinţi, să ne pocăim de ele prin curata mărturisire. Că de le vom tăinui pe ele aici, apoi bucurie mare facem vrăjmaşului, iar de le vom mărturisi, apoi plâns facem vrăjmaşului, iar lui Dumnezeu, bucurie. "Că mai multă bucurie se face în ceruri", zice Domnul, "pentru un păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi, care n-au nevoie de pocăinţă".

De ce, dar, fraţilor, nu voim noi să ne pocăim când vreodată cădem în vreun păcat, ci şi până la moarte petrecem într-însul, ba şi alte păcate încă mai adăugăm? Dar noi, dimpotrivă, să lepădăm păcatele şi să ne curăţim de ele, mărturisindu-le, strigând lui Dumnezeu şi zicând: "Stăpâne, greşit-am la cer şi înaintea Ta şi nu suntem vrednici a ne numi fii ai Tăi, ci să ne faci pe noi, ca pe

unul din argaţii Tăi şi ne iartă nouă păcatele noastre, precum şi noi iertăm pe cei ce ne-au greşit nouă."

Şi să nu se îndoiască nimeni din noi de adevărul că ne vom scula din morţi şi vom răspunde pentru faptele noastre, de vreme ce, ne vom scula toţi, fraţilor, şi vom răspunde pentru fapte, pentru gânduri şi cuvinte. Că pentru aceasta a venit la noi Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile neprietenului diavol şi ne-a arătat nouă calea mântuirii, prin pocăinţă şi a stricat moartea cu a Sa moarte şi pururea ne cheamă pe noi, prin Sfintele Scripturi, întru Împărăţia Sa.

Să nu ne lepădăm dar de El pentru puţină poftă, pentru că va veni iarăşi din cer, întru slava Sa, ca să judece vii şi morţii şi să răsplătească fiecăruia după faptele sale. Să credem, dar, că nu târziu va veni. Că despre ziua aceea Domnul Dumnezeu a hotărât, zicând: "Nimeni nu-L ştie pe El când va veni, nici îngerii din cer, ci numai Tatăl singur." Drept aceea a zis: "Totdeauna lucrând binele, gata să fiţi spre răspunsul şi întâmpinarea Lui, ca să puteţi scăpa în ziua cea rea şi să staţi înaintea Fiului lui Dumnezeu, neruşinaţi, slăvind pe Preasfânta Treime: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

Întru această zi, Sfinţii mucenici Teopempt, episcopul şi Teona († 290)

Acest Sfânt şi mucenic Teopempt a fost episcop în zilele păgânului împărat roman Diocleţian(284-305). Şi, ridicând acest împărat mare prigoană împotriva creştinilor, dăduse poruncă aspră ca pretutindeni cei ce mărturisesc pe Hristos să fie prinşi şi siliţi a aduce jertfă idolilor, iar cei ce nu vor voi să se lepede de Hristos, să fie puşi la înfricoşatele chinuri. Printre cei dintâi, care au fost prinşi, s-a aflat şi Sfântul Teopempt, care a mărturisit cu mult curaj că se închină lui Hristos şi păstoreşte pe cei ce cred în El. Şi nevoind el a se lepăda de la credinţă, a fost dus la împărat şi osândit să fie aruncat într-un cuptor de foc, din care a ieşit nevătămat. Apoi, scoţându-i un ochi, a fost adăpat cu otravă şi, rămânând sănătos, a dus la credinţă pe vrăjitorul păgân Teona, care-i dăduse otrava. Şi, pătimind şi alte munci, i s-a tăiat capul.

Iar pe Teona, care crezuse în Hristos, l-au aruncat într-o groapă cu capul în jos şi l-au îngropat de viu şi aşa şi-a dat sufletul la Dumnezeu, primind cununa muceniciei.

Întru această zi, pomenirea Sfintei Sinclitichia († 350)

Această sfântă a fost de neam mare, născută în Alexandria şi era ucenică a Sfintei muceniţe Tecla. Şi avea bogăţie multă foarte, împreună însă şi temere de Dumnezeu. Şi mulţi se nevoiau să o ia pe dânsa de soţie, pentru frumuseţea şi înflorirea staturii ei, dar ea nu avea gând să se mărite, ci, mai vârtos, îşi înălţa

dragostea ei către Dumnezeu. Şi i s-a dat ei să iasă cu totul în afara grijilor lumeşti şi a luat toată nevoinţa către creşterea în viaţa, credinţa şi înţelegerea cea duhovnicească, înfrânându-şi trupul cu post şi doborând pe vicleanul luptător, diavolul. Şi, în trup fiind, îşi ridica mintea necontenit către Dumnezeu.

Şi aproape de sfârşitul vieţii sale, vicleanul diavol a ispitit-o şi, ca şi pe Iov oarecând, mult împotrivă i-a stat, stricând-o cu bube grele, care i-au mâncat tot trupul. Iar ea, la optzeci de ani ajungând, n-a încetat, nici nu a părăsit ostenelile sale, neslăbind în răbdarea şi încrederea ei în Dumnezeu. În cele din urmă trei luni de viaţă, o boală grea i-a luat şi darul vorbirii. Şi aşa, cu luptă bărbătească, a răposat în pace şi, dându-şi sufletul în mâna lui Dumnezeu şi-a luat cununa de biruinţă cu Sfinţii.

Întru această zi, Cuvânt ca să nu osândim pe nimeni.

În zilele împăraţilor Leon şi Alexandru (886-912) un domn oarecare din Peloponez a cumpărat un copil, tătar de neam şi l-a dat pe el preotului, ce-i slujea în biserica din casa lui, să-l crească şi să-l înveţe carte.

Iar, după ce se deprinsese, copilul slujea preotului la trebuinţa lui. Şi când era el de doisprezece ani, l-a întrebat pe el stăpânul lui: "Oare tătarii creştini sunt?"

Şi i-a răspuns lui: "Ba nu, stăpâne al meu, nu sunt creştini; încă, după cât mi se pare, nici eu nu sunt botezat."

Şi i-a zis stăpânul lui: "Apoi cum te împărtăşeşti, nefiind creştin ? Eu socoteam că tu eşti botezat şi, pentru aceea, n-am oprit pe preot ca să-ţi dea făcătorul de viaţă Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos."

Şi i-a răspuns copilul: "Eu stăpâne, n-am ştiut. Ci, cum vedeam pe alţi copii împărtăşindu-se, aşa şi eu mă împărtăşeam."

Atunci a chemat domnul acela pe preot şi i-a poruncit să boteze pe copil. Deci, după ce l-a botezat şi după sfârşitul Dumnezeieştii Liturghii, a venit îndată copilul la stăpânul său, ţinându-şi făclia aprinsă şi i-a zis lui domnul său: "Mergi de cheamă pe cel ce te-a botezat pe tine."

Iar copilul, mergând, a aflat pe preot îngrijind Sfintele Daruri şi, întorcându-se, a zis stăpânului său: "Nu este acum, stăpâne, cel ce m-a botezat pe mine."

Şi i-a zis stăpânul: "Cum de a ieşit atât de repede?"

Şi iarăşi a zis copilului: "Mergi de cheamă pe cel ce te-a botezat pe tine."

Iar copilul, iarăşi mergând, a aflat pe preot acoperind Sfintele Daruri.

Şi, întorcându-se a zis stăpânului său: "Nu este acum, stăpâne, cel ce m-a botezat pe mine."

Şi a zis stăpânul: "Nu a putut ieşi atât de repede."
Şi iarăşi a zis copilului: "Mergi de cheamă pe cel ce te-a botezat."

Iar copilul mergând, a văzut pe preot şi i-a spus Stăpânului: "Nu este acolo cel ce m-a botezat."

Deci, s-a mirat domnul şi a zis către altă slugă: "Mergi de cheamă pe preot."

Iar sluga mergând, l-a aflat pe el isprăvind de îngrijit Sfintele Daruri şi l-a chemat pe el. Iar după ce a venit, a zis stăpânul către copilul cel botezat: "Cum de ai zis tu că nu este acolo cel ce te-a botezat? Cine dar este acesta?"

Iar copilul a zis: "Cu adevărat, Stăpâne, nu m-a botezat pe mine acesta, că cel ce m-a botezat avea faţa ca un fulger şi strălucea ca soarele şi acela a făcut dumnezeiasca slujbă. Iar când slujea acel înfricoşat preot, acest preot, stătea afară, înaintea bisericii, legat cu lanţ de fier peste grumajii goi, de mâini şi de picioare. Şi-l ţineau pe el doi vineţi buzaţi şi groaznici, până ce acela cu chipul luminos a sfârşit dumnezeiasca Liturghie. Şi încă era el în biserică atunci, când am venit eu la tine, stăpâne şi tu m-ai trimis să-l chem pe el."

Şi acestea auzindu-le domnul, s-a mirat şi frică l-a cuprins pe el pentru cele ce se ziceau de către copil. Deci, luând de mână pe preot, l-a dus pe el în cămara sa şi i-a zis lui: "Ce sunt acestea, pe care le spune copilul ?"

Iar preotul, căzând la picioarele domnului aceluia, cu lacrimi, a zis: "De vreme ce Domnul Dumnezeul meu n-a tăinuit de stăpânul meu cele despre mine, îţi voi spune adevărul: "Eu stăpâne al meu, când eram la locul şi patria mea, fiind ispitit de vrăjmaşul sufletelor noastre, am căzut în păcat. Şi înştiinţându-se episcopul meu, mi-a dat mie canon ca să nu mă mai ating de cele preoţeşti. Însă eu, sărac fiind şi fără de popor neputând trăi, am venit aici şi tu stăpânul meu, milostivindu-te spre străinătatea şi sărăcia mea, m-ai primit pe mine în casa ta. Iar eu, ticălosul, călcând conştiinţa mea şi canonul cel dumnezeiesc nepăzind şi veşnicele şi înfricoşatele munci uitându-le, am slujit până astăzi. Însă, de vreme ce Dumnezeu a descoperit cele despre mine, nu mai sunt vrednic de acum nici să privesc la tine, stăpânul meu."

Deci, acestea auzind domnul acela i-a zis lui: "Omule, mai de folos îţi era ţie să-ţi ceri pâinea ta, decât, pentru viaţa aceasta vremelnică, să calci porunca lui

Dumnezeu, îndrăznind la cele de neatins şi înfricoşate, că despre acestea zice dumnezeiescul apostol, că îngerii doresc să privească, dar tu cum ai îndrăznit, nevrednic fiind?! Însă de vreme ce iubitor de oameni este Dumnezeu şi primeşte pe cel ce se pocăieşte cu adevărat, mergi, dar la o mânăstire şi mult să te căieşti în cealaltă vreme a vieţii tale, ca să-ţi fie ţie milostiv Domnul Iisus Hristos, pentru o necurăţie ca aceea a ta. Că nu este alt păcat mai rău, afară de acela când preotul, nevrednic fiind, îndrăzneşte a sluji tainele lui Dumnezeu." Şi acestea zicând, l-a trimis pe dânsul la mânăstire.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Sinclitichia

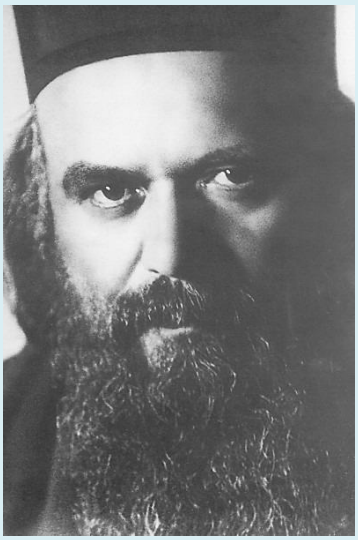

Sinclitichia era de neam macedonean, şi a fost educată la Alexandria. Fiind bogată şi de neam înalt era cerută în căsătorie de mulţi tineri, dar ea i-a respins pe toţi, a fugit din casa părintească şi s-a inchinoviat într-o mânăstire.

Trăind în mari nevoinţe, în posturi şi în rugăciune, a ajuns în al optzecilea an al vieţii ei. Sfaturile ei către maici s-au socotit ca o comoară duhovnicească de mărgăritare, căci această maică a ajuns pe culmile înţelepciunii nu prin studiul cărţilor ci prin mari suferinţe, dureri, privegheri de zi şi de noapte şi impreună vorbiri cu Puterile cereşti. Ea a trecut la cele veşnice în anul 350 de la Hristos.

Printre multe alte cuvinte de înţelepciune, Sfânta cuvioasă Sinclitichia spunea: „în timpul posturilor, nu vă feriţi de post pe cuvânt de boală sau de neputinţă, căci iată şi cei sănătoşi şi cei tari care nu postesc cad întru aceleaşi boli."

Şi încă: „Aşa cum comoara descoperită repede este tâlhărită de cei fără de lege, aşa şi virtuţile sufletului, când sunt făcute cunoscute, se pierd şi se risipesc."

Cântare de laudă la Sfintele Apolinaria şi Sinclitichia

Aceste nevinovate fecioare, de dragul lui Dumnezeu
şi al mântuirii sufletelor lor,
S-au făcut credincioase următoare lui Hristos.

Lepădat-au plăceri, râsete şi luxuri
Şi sufletele şi-au ridicat către lumea puterilor celor de sus.
Trupurile lor slabe ca nişte torţe aprinse s-au făcut
Din care prin Duhul Sfânt sufletele lor au luminat minunat.

Ele au luminat veacul şi veacurile de după ele,
Arătând calea spre bucuriile cereşti, împreună cu sfinţii îngeri.

O, Apolinario şi Sinclitichio!
în inimile voastre străluceşte Duhul Sfânt
Care vă întăreşte; El vă poartă şi vă povăţuieşte,
El v-a făcut mirese ale lui Hristos.

Rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi
O! Preaminunatelor luptătoare,
O, bravelor femei,
O, nemuritoarelor fecioare!

Arhim. Harálambos D. Vasilópoulos - Sinaxar - Cuvioasa Singlitichia

Sfânta Singlitichia, prăznuită de Biserica Ortodoxă pe 5 ianuarie, s-a născut în Macedonia, în anul 270 d. Hr. Părinţii Sfintei, oameni bogaţi şi creştini evlavioşi, aflând că în Alexandria se aflau mai mulţi creştini, au decis să se mute definitiv acolo, mai ales că, la aceea vreme, arhiepiscopul Alexandriei era Atanasie cel mare, despre care se auzeau lucruri minunate. Astfel, îndată ce s-au stabilit în Alexandria, prima lor grijă a fost să-l întâlnească pe Atanasie cel mare. Acesta i-a ajutat să cunoască mai bine adevărurile creştine, iar pe fiica lor, Singlitichia, a îndrumat-o pe calea virtuţilor.

Sfânta Singlitichia din Alexandria (Menologhionul Împăratului Vasile al II-lea)

Părinţii ei au reuşit să-i asigure o bună educaţie laică, oferindu-i în acelaşi timp şi o educaţie creştină. Curând au început să se vadă şi bogatele sale harisme duhovniceşti, prin care se distingea de colegii ei. Însă şi fumuseţea sa trupească rară era pentru tinerii vremii o continuă provocare. Peţitorii veneau la părinţii săi

unul după altul şi erau mulţi tineri, care o cereau în căsătorie. Acelaşi lucru îşi doreau şi părinţii ei, căci o considerau pregătită pentru căsătorie şi de aceea încercau să o convingă discret, folosind ca argument dorinţa lor de a avea urmaşi în familie.

Singlitichia, întru toate desăvârşită, Îl iubea pe Mirele ei Hristos şi doar Lui vroia să-i slujească. Astfel, lacrimile părinţilor şi ale rudelor sale nu reuşeau deloc să o tulbure. Trăia o viaţă ascetică, în post şi rugăciune neîncetată. Despre post, Sfânta spunea că este singurul medicament pentru trup şi suflet, considerându-l unul dintre cele mai mari virtuţi.

După adormirea întru Domnul a părinţilor ei, Sfânta Singlitichia şi-a dăruit întreaga avere săracilor şi orfanilor din Alexandria şi, părăsind oraşul, s-a stabilit într-un loc pustiu unde a întemeiat o mănăstire, punând în practică propriile sale canoane. Multe femei o urmau şi alegeau să îmbrăţişeze viaţa monahală. Pentru toate surorile din mănăstire, Sfânta era un exemplu şi un model de monahie; le făcea plăcere să vorbească cu ea şi să se exerseze în ascultare şi smerenie. Sfânta Singlitichia se străduia întotdeauna să nu vadă nimeni trăirea sa personală şi lucrarea sa duhovnicească, pentru că nu dorea vreo faimă lumească. Preocuparea sa era nu numai cum să înfăptuiască binele, ci mai ales cum să ascundă acest lucru faţă de ceilalţi. Era plină de credinţă şi strălucea de bucurie şi smerenie. Cu cât timpul trecea, cu atât virtuţile ei începeau să înflorească, iar miresmele lor ajungeau la toţi oamenii.

Era întotdeauna bucuroasă să le înveţe pe maici, atunci când acestea îi cereau sfatul. Astfel, când a fost întrebată, la un moment dat, cum trebuie să lupte împotriva diavolului, Sfânta a răspuns: „Trebuie să ştiţi că, înaintând tot mai mult pe scara duhovnicească, diavolul încearcă să ne războiască prin meşteşugurile lui. De aceea, trebuie să fim întotdeauna atente la gânduri, care deseori ne luptă. Vrăjmaşul urmăreşte să ne dărâme casa sufletului, fie de la

temelie, fie de la acoperiş. Mai întâi îl leagă pe stăpânul casei şi apoi, stăpâneşte toate cele ale casei. Temelia casei noastre sufleteşti sunt faptele bune, acoperişul este credinţa noastră, iar ferestrele sunt simţurile noastre. Pe acestea le foloseşte vrăjmaşul pentru a ne lupta lăuntric. De aceea, cine stă în picioare, să se roage să nu cadă. Pentru că cea care a căzut, are doar o grijă, să se ridice. În timp ce, aceea care stă în picioare, trebuie să se îngrijească în permanenţă să nu cadă. Nimeni dintre noi nu trebuie să o judece pe cea căzută, ci să se teamă mai degrabă pentru ea însăşi, ca nu cumva să alunece şi să cadă şi ea în adâncul prăpastiei. Însă, pentru cea care stă în picioare există un motiv dublu de teamă, dar şi un pericol. Când o luptă vrăjmaşul, să nu se împuţineze la suflet şi să-şi piardă nădejdea mântuirii, ca nu cumva să revină la vechile patimi şi de asemenea, să aibă grijă să nu se lase înşelată de mândrie. Vrăjmaşul, după ce îşi foloseşte toate armele, lasă ca ultimă armă mândria. Este cea mai mare otravă ucigătoare, cu care diavolul ne hrăneşte sufletele. O face să-şi imagineze că ştie ceea ce altele nu ştiu, să creadă că întrece pe celelalte în posturi şi că are mai multe virtuţi. Şi, mai rău decât atât, o face să uite de propriile sale păcate. Cauza mândriei este neascultarea, iar medicamentul acesteia este ascultarea…”

Pentru învăţătura sa, dar şi pentru viaţa sa duhovnicească în general, diavolul o pizmuia şi încerca să găsească metode pentru a o pierde. Vedea că Sfânta Singlitichia pătrunsese pentru faptele cele bune în propriile lui ogoare, lipsindu-l de averea sa umană. Trebuia să găsească repede modalităţi să o scoată din mijlocul maicilor, lovindu-o în trup pe măsură. I-a dat dureri în pântece atât de mari, că nimeni nu putea să o ajute. Apoi, i-a rănit plămânii şi dacă ar fi vrut, ar

fi putut şi să o omoare. Însă acest lucru dorea să-l facă treptat, ca să o chinuie mai mult.

Durerile Cuvioasei erau greu de suportat, iar febra o însoţea permanent, de aceea zilnic suferea şi se topea ca ceara. Cu toate acestea, Cuvioasa înfrunta boala cu multă răbdare şi încredere în Dumnezeu, găsind curajul şi puterea să le sfătuiască pe maicile, care păreau că s-au pierdut cu firea. De aceea, le spunea: „Că sufletele, care s-au afierosit lui Dumnezeu, nu trebuie să fie niciodată lipsite de griji, pentru că asta îl ajută pe vrăjmaş să-şi ascută dinţii. Nu există om rău, care să nu aibă înlăuntru său o scânteie de bunătate. La fel, nu există un om bun, care să nu aibă înlăuntrul său o oarecare răutate. Întotdeauna se întâmplă să se găsească loc pentru bunătate în oamenii răi, la fel cum există loc pentru răutate în oamenii buni”.

Cuvintele mântuitoare ale Cuvioase îl înfuriau şi mai mult pe diavol. Vedea că puterea sa tiranică era mereu învinsă de Cuvioasa şi de aceea, neputând accepta înfrângerea, a hotărât să-i lovească organele vorbirii, cauzându-i afonia totală. În felul acesta, nu mai putea să folosească cuvântul pentru a le sfătui şi întări pe maici. Însă, şi din această rană monahiile au avut un folos duhovnicesc. Rănile trupeşti ale Cuvioasei le întărea mai mult în virtute, vindecându-le rănile sufleteşti.

În cele din urmă, diavolul a încercat să clatine şi legătura dintre Cuvioasă şi monahii, pentru că îl deranja foarte tare. De aceea, şi-a întocmit un plan, lovindu-o cu o nouă rană pe Cuvioasa. Îi putrezeşte un dinte, iar putregaiul se întinde pe întreg maxilarul. O duhoare grea îi ieşea din gură. Monahiile care o îngrijeau, nu puteau să se apropie de ea. S-au gândit să cheme un doctor, poate ar putea să o ajute cumva. Cuvioasa însă nici nu vroia să audă şi le spunea cu înţeles: „încercaţi să nu vedeţi ceea ce pare, ci să căutaţi ceea ce se ascunde”.

Vreme de trei luni, Cuvioasa s-a luptat cu rănile sale greu de îndurat. Puterile ei trupeşti slăbeau în fiecare zi, pentru că nu putea să se hrănească, nici să doarmă din cauza durerilor. Simţindu-şi sfârşitul aproape, le-a chemat pe maici şi le-a prevestit că peste trei zile va pleca de lângă ele. Astfel, a treia zi, a părăsit această viaţă, câştigându-o pe cea veşnică, care este Împărăţia Cerurilor.

Sursa: Arhim. Harálambos D. Vasilópoulos, Sfânta Singlitichia, Editura «Presa Ortodoxă».

Despre deşertăciunea celor prezente şi veselia din Ceruri

Zicea fericita Singlitichia: „Că aici, pe pământ, suntem ca întru al doilea pântece de maică: că, precum în pântecele maicii nu aveam o astfel de viaţă, nici de astfel de bucate tari de care ne îndulcim aici, nu aveam parte, încă nici nu puteam a lucra precum acum, aici, căci şi de lumina soarelui şi de toată cealaltă strălucire eram despărţiţi, şi de multe alte lucruri veselitoare de aici eram lipsiţi, tot aşa şi întru această lume fiind, de mari oarecari şi minunate lucruri din Împărăţia Cerurilor ne lipsim; deci, de vreme ce iscusul (cercarea) celor de aici din destul l-am luat, de aici înainte de cele de acolo să dorim; hranele cele de aici le-am ispitit, pe cele dumnezeieşti să le gustăm, de lumina cea de aici ne-am îndulcit, pe Soarele dreptăţii să-L dorim, pe Ierusalimul cel de sus ca pe o patrie a noastră şi maică a-l vedea să dorim, cealaltă viaţă către nădejdile cele de acolo să o vieţuim, ca şi pe bunătăţile cele veşnice să le dobândim.

Că, precum pruncii cei din pântece săvârşindu-se, din cea mai mică hrană şi viaţă ies de aici către cea mai mare hrănire, tot aşa şi drepţii, din petrecerea cea din lume sporind, întru petrecerea cea de sus se mută, după cea scrisă: „Mergând din putere în putere” (Ps. 83, 8); iar păcătoşii, precum pruncii care mor în pântece, din întuneric se dau întunericului: că, pe pământ fiind şi cu împătimirea de cele pământeşti că întru întuneric petrec, odată sfârşindu-se, se trag în locurile de jos, mai pâcloase ale tartarului.

(Everghetinosul, vol. 1-2, traducere de Stefan Voronca, Editura Egumeniţa, Galaţi, 2009, p. 42)

Bucuria este ceva rar, dar asta nu înseamnă că este şi ceva mare

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul - Bucuria, nimicirea întristării

Bucuria este este ceva rar, dar asta nu înseamnă că este şi ceva mare. Este ceva firesc, aşa cum firesc este să văd. Un orb ar putea să-mi spună, măi, măi! tu poţi să vezi? Aşa şi când cineva este bucuros, ceilalţi sunt nedumeriţi şi întreabă: te bucuri? Fiindcă s-au obişnuit cu o stare nenorocită, cu minciunile, cu păcatul, cu infernul conştiinţei existenţei omeneşti, tăgăduindu-L pe Dumnezeu zilnic. Prin urmare, bucuria nu este ceva mai nou. Este un element care ajută în viaţa duhovnicească.

Să vedem totuşi ce spun despre bucurie Părinţii Bisericii noastre şi să începem cu Sfântul Athanasie cel mare, care în lucrarea lui, Despre feciorie pe care a scris-o special pentru fecioare, zice:„Să nu te întristezi de ceea ce ţi se întâmplă cumplit, nici pentru pagubă să nu te întristezi, nici pentru ocară. «Căci întristarea lumii acesteia moarte lucrează»”[*Despre feciorie, 22, PG 28, 277B.*]. Nu te întrista zice pentru ceva cumplit, pentru ceva rău, pentru ceva vătămător care poate să ţi se întâmple în viaţa aceasta. Şi dacă vei pătimi vreo pagubă sau dacă cineva te va întâmpina într-un mod urât, egoist, insultător sau dispreţuitor, iarăşi nu te întrista. Fiindcă orice întristare a lumii acesteia moarte lucrează. Orice întristare pentru orice motiv este un laborator al morţii.

Atunci se naşte o întrebare firească: Atunci pentru ce să se întristeze cineva? Şi explică marele Athanasie că „numai pentru păcatele tale să te întristezi” [*Despre feciorie, 22, PG 28, 277B.*].

Acelaşi lucru îl spune şi Sfântul Ioan Gură de Aur: „O singură vătămare şi un singur rău există în lume, păcatul” [*Cuvânt la Kalende, 2, PG 48, 955.*].

Numai pentru păcatul tău să te întristezi căci acela conţine în el toate pricinile întristării.

Totuşi este evident că „să nu te întristezi” nu are sensul de întristare pentru că am păcătuit, ci înţelesul de pocăinţă. Fiindcă strânsoarea, strâmtorarea, apăsarea şi supărarea provocate de păcat nu sunt întristarea cea după Dumnezeu, ci întristarea lumii [*II Cor. 7, 10.*]. Este reflexia unei concepţii individualiste asupra vieţii, despărţire de voia lui Dumnezeu, ceva întristător. Nu despre acest lucru vorbeşte aici. Prin urmare, orice cuvânt pentru care te întristezi este văzut ca ceva mic care te atrage şi te scoate de pe traiectoria lui Dumnezeu.

Să trecem acum la Cuvioasa Sinklitikia, care zice: „la început lupta este şi trudă multă pentru cei ce vin la Dumnezeu, dar după aceea bucurie negrăită” [*Apophtegmata Geronton, ale ammei Sinklitikia, 1, PG 65, 421A*]. Când cineva vine la la Dumnezeu pentru prima dată, zice, are de înfruntat multă luptă şi trudă, dar este în continuu stăpânit „de bucurie negrăită”. Singurul lucru care poate să dovedească faptul că aparţinem cinului celor singuratici [*Adică al monahilor, al pustnicilor.*] este această bucurie negrăită.

Bucuria este caracteristică monahului şi numai prin bucurie poate „să aprindă dumnezeiescul foc cu lacrimi şi durere” [*Op.cât., PG 65, 421B.*] zice în continuare Sinklitikia. Numai când ai această „bucurie negrăită”, poţi să-ţi mişti inima şi să faci să se aprindă înlăuntrul ei dumnezeiescul foc al dragostei de Dumnezeu, „cu lacrimi şi durere”. Aceasta mai cu seamă este o harismă a lui Dumnezeu, iar nu întristare omenească. „Focul cu lacrimi”, această stare îndurerată şi înlăcrimată, care în realitate este o dumnezeiască înflăcărare, dă cea mai mare dulceaţă omului bucuros. Când eşti supărat, când eşti necăjit, când eşti îndurerat, când eşti amărât, atunci creezi o stare bolnăvicioasă în sufletul tău şi nu-ţi propui niciodată să trăieşti dumnezeiasca dragoste. Vei fi pururea o făptură necăjită. Vei trăi pentru totdeauna o stare total diferită de starea omului duhovnicesc.

traducere şi adaptare: Laura Enache

(Extras din Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, cartea Despre viaţă, Cuvânt despre nădejde, Indiktos, Atena 2005)

Icoane

Η ΑΓΙΑ
ΣΥΓΚΛΗ-
ΤΙΚΗ

Capul Sfintei cuvioase Singlitichia de la mănăstirea Suruceni

LIGHT THE
DIVINE FIRE
WITHIN
YOURSELF

SAINT
SYNCLETICA
REMEMBRANCE
OF WRONGS
UNDERMINES
SPIRITUAL HEALTH

СВ· ПРПБН· СѴТКЛІТИКІА
Трꙋдъ и
подвигъ велїй
предлежатъ
приходящимъ
къ бгꙋ во ѡбразѣ иночес
темъ: конецъ
же ихъ - радо
ванїе вѣчное.

Η Α
ΣΥΓΚΛΗ-
ΤΙΚΗ

5 ianuarie

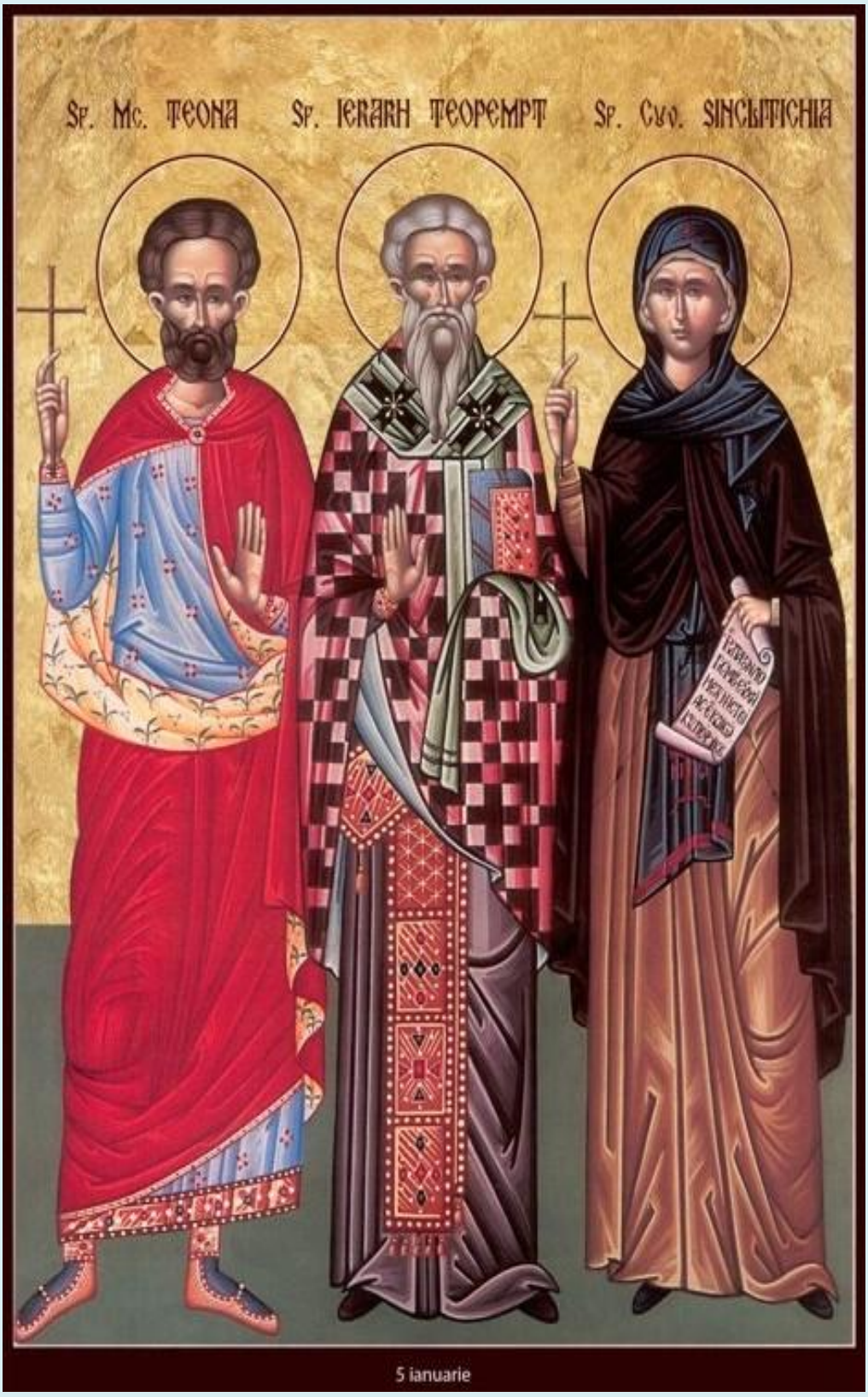

5 ianuarie

Sfinţii mucenici Teopempt şi Teona şi Sfânta cuvioasă Sinclitichia - Icoană sec. XX, Mănăstirea Panahrantou, Megara (Grecia)

6 ASEMĂNĂRI ÎNTRE
Sf. Sinclitichia & Sf. Antonie cel Mare

ORIGINE NOBILĂ

RENUNȚAREA LA AVERI

RETRAGEREA ÎN PUSTIE

TREZVIE ÎMPOTRIVA ISPITELOR

LUPTA ÎMPOTRIVA PATIMII DESFRÂNĂRII

ASCEZĂ SEVERĂ

Sfânta Cuvioasă

Sinclitichia

5 ianuarie

video
canon articole viață icoane

Troparul Sfintei Cuvioase Sinclitichia

5 Ianuarie – Glasul 8

Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; și lucrând, ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioasă Maică Sinclitichia, duhul tău.

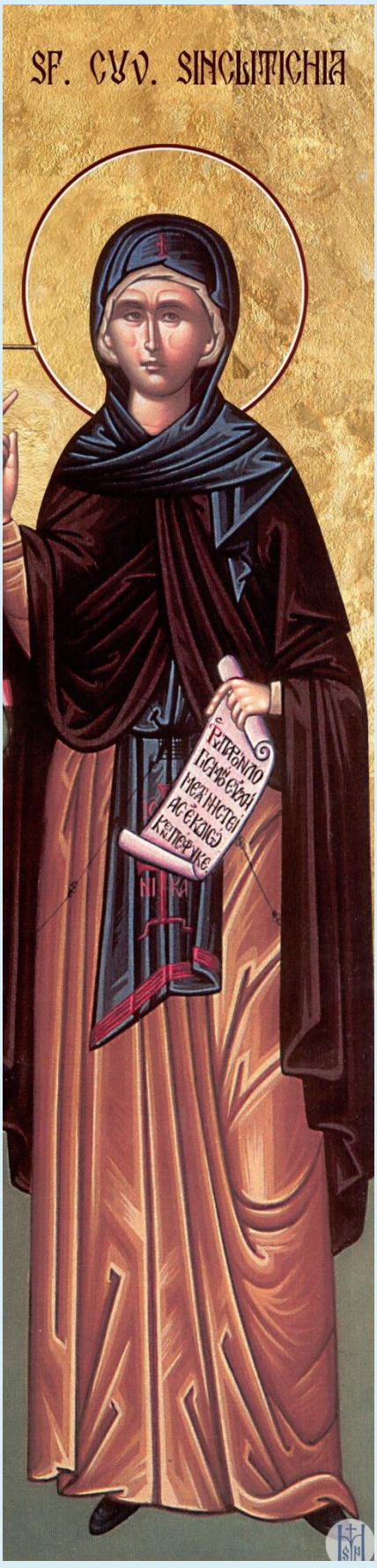

Bucură-te, Sfântă cuvioasă Sinclitichia, candela cea nestinsă a rugăciunii!